

கீழைக் காற்று

கவிதைத் தொகுப்பு

வே. கருணாநிதி

கீழைக்கார்ந்து

கவிதைத் தொகுப்பு

வே. கருணாநிதி

இளவரசி உதயசூரியன் பதிப்பகம்,
வள்ளுவன்மேடு, மாவேற்குடாப் பிரிவு 01,
திருப்பழகாமம், மட்டக்களப்பு, கிழக்கிலங்கை.

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர் 1985

உரிமை : ஆசிரியற்கு!

அட்டைப் படம் : என்.கே.ஆர்ட்ஸ்

விலை : 7.00

அச்சிட்டோர் :

யுரீ கோமதி அச்சகம்

41, சூரப்ப முதலி தெரு.

சென்னை - 600 - 005.

விற்பனை உரிமை :

மங்கை நூலகம்

7 தீத்தாரப்பமுதலி தெரு.

திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 - 005.

காணிக்கைப் பூக்கள்

எனது
கவிதைப் பூக்கள்
கீழைக் காற்றில்
காணிக்கைப் பூக்களாகின்றன!

இளமையிலே
கவிதை இலக்கணத்தை
கற்றுக் கொடுத்து
அறிவுப் பாலை
அவ்வப்போது ஊட்டியதற்காக!

தனது எண்ணங்களை
எனது இலட்சிய வாழ்வாக
கண்டு கொள்ளத் துடிப்பதற்காக!

எனது
ஆத்மார்த்த
வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வம்
தந்தையின் பாதங்களுக்கு
இந்த
கவிதைப் பூக்களை
காணிக்கையாக்குகிறேன்!

டாக்டர் ரி. டபிள்யூ. ஜெயகுலராஜா

அவர்கள் வழங்கிய

பாராட்டுரை!

ஈழத்தின் கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் தலைநகராம் மட்டுநகரின் அமிர்தகழியிலுள்ள புன்னைச்சோகையில் மலர்ந்த இருபத்தியொரு வயதுடைய இளவல் வே. கருணாநிதிக்குள் ஒரு கவிஞன் ஒளிந்து கிடக்கும் நற்செய்தியினை இக் கவிதைத் தொகுப்பு உணர்த்திய போது, நான் மிக மகிழ்ச்சியடைந்தேன்!

மட்டக்களப்பு மண்ணிற்கு, அந்த மண்ணின் கவித்துவ பாரம்பரியத்திற்கு கருணாநிதி வளம் சேர்க்க முனைவதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது!

எடுத்த பணியினைச் சிறப்பாக முடிக்கும் வரையில் சிற்றெறும்பாய் உழைக்கும் நேர்த்தியை கருணாநிதியிடம் நான் கண்டிருக்கிறேன்! எந்நேரமும் புன்முறுவலுடன் நடைபோடும் மெல்லுணர்வு கொண்ட கருணாநிதி ஈழத் தமிழரின் இன்னல்களையத் தன்னாலான பணிகளை அடக்கமாக ஆனால் ஆணித்தரமாகச் செய்து வருபவர்!

இந்தக் கடும் உழைப்பும், நாட்டு நடப்புகளைக் கூர்மையாக அவதானிக்கும் பண்பும் இவரது கவிதைகளில் தடம் பதிக்கிறது! இவரது கவிதை உலகம் மிக விசாலமானது! வாழ்க்கையில் பல அம்சங்களையும் தனது தத்துவ விசாரணைக்கு இலக்காக்குகிறார் கவிஞர்! தனிமைக் கொடுமை, சாதிவெறி, வறுமை, அறியாமை, ஊழல், போன்ற பல கொடுமைகளுக்கு எதிராகக் கவிஞர் குரல் கொடுப்பதை இத் தொகுப்பில் காண முடிகிறது! தமிழ் மொழி மீது கவிஞர் கொண்டிருக்கும் ஆராத காதுவின் வெளிப்பாடாகப் பல கவிதைகள் திகழ்கின்றன!

மட்டக்களப்பு சித்தி விநாயகர் வித்தியாலயம், அரசடி மகா வித்தியாலயம், புனித மைக்கல் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி பயின்ற இளங்கவிஞர் கருணாநிதி தற்போது சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் பட்டப் படிப்பினை மேற் கொண்டுள்ளார்! பதினைந்து வயதில் கவிதை புணையத்

தொடங்கி இற்றை வரை ஆயிரத்து இருநூறு கவிதைகளுக்கு மேல் படைத்துள்ளது பெருமைக்குரியது! இத்தொகுப்பில் உள்ள பெரும்பாலான கவிதைகள் ஏற்கனவே சென்னை வானொலியில் ஒளிபரப்பாகியுள்ளன!

ஈழத்துக் கவிதையுலகில் கருணாநிதி சிறப்பிடம் பெறவேண்டும் என்பது எனது பேராவல்! அத்தகைய ஆற்றலும், அதனைச் சாதிப்பதற்குரிய கடின உழைப்பும் மிகுந்த கருணாநிதியின் இக் கன்னி முயற்சியினை தமிழ் கூறும் நல்லுலகு வாழ்த்தி வரவேற்க வேண்டுகிறேன்!

அன்புடன்
து.வி. ஜெயரூபராஜா

திருக்கோயில், தமிழீழம்,
31.08.1985

தமிழ்நாடு அரசவைக் கவிஞர். திரைப்படப் பாடலாசிரியர்
உயர்திரு புலவர். புலமைப்பித்தன்
அவர்கள் வழங்கிய
அணிந்துரை!

தம்பி கருணாநிதியின் “கீழைக்காற்று” என் விழிவாசலில் வந்து
இதய மண்டபத்தில் தவழ்ந்தது!

நாளைய விடுதலைக்காகச் செந்நீர்ப் பாசனம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் தமிழீழ மண்ணில் பிறந்தவன் தம்பி கருணாநிதி என்பதே எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது!

துப்பாக்கி முனைகளில் புரட்சிக் கவிதைகளை அந்நாட்டு இளைஞர்கள் அதிம் படைப்பதால் இப்போது அவர்கள் பேனாக்களை மூடி வைத்து விட்டனர்!

இந்த நேரத்திலும் ஓர் இதமான கீழைக்காற்றை நான் சுவாசிக்க நேர்ந்தது!

“அரும்பு முல்லையுன் அழகோ அழகு!

இதயச் சுவருள் என்னதான் வைத்தாய்?

இரும்பு மனமும் இளகும்! உன்னிதழ்

அசைவில் கோடி அர்த்தம் புரியும்...”

“மழலை வானமே” என்ற தலைப்பில் உள்ள இந்த முதற்கவிதை வரிகளே எனக்கு ஒரு மழலை தந்த முத்தங்களைப்போல இனித்தன! இன்பத்தில் கண்கள் பனித்தன!

“எங்கும் பறவைகள் எல்லாம் சுதந்திரம்!

எங்கள் வாழ்வில் எண்ணம் சுதந்திரம்!

சங்கு முத்தமீன் சூழும் கடலில்

சாண் வயிற்றை நிரப்ப நாம் அலைகிறோம்!

பொங்கும் கடலலை படகை ஆட்டும்!

புரட்சியின் வடிவம் அதிலே தெரியும்!

இந்த வரிகள் “மலிந்த மனிதர்கள்” என்ற தலைப்பில் உள்ள விலை உயர்ந்த வரிகள்! கடலலை படகை சூட்டும் போது இந்தக் கவிஞனின் கண்களில் புரட்சி தெரிவது அந்த பூமிக்கேற்ற கற்பனை!

“ஆயிரந்தான் செல்வம் எமக்கிருந்த போதும்
அழகு தமிழ் மொழி வாயாற் பேசா விட்டால்
வாயிருந்தும் வாழ்க்கையிலே வறியோர்! நாங்கள்
வாழ்வதெனில் தமிழ் பேசித்தானே வாழ்வோம்!

என்று தமிழ்மொழி மீது தனக்குள்ள பற்றையும், பாசத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் போது மெய்சிலிர்க்கிறது!

“கேடுகெட்ட தமிழினமே உன்னைத் தானே
கேட்கின்றேன் ஒரு கேள்வி விடையிறுப்பாய்!
நாடுவிட்டாய் நல்லதமிழ் மொழியை உன்றன்
நாவசைக்க மறுக்கின்றாய்! தமிழன் அன்று
பாடுபட்டு செங்குருதி களத்தில் சிந்தி
பசிஉறக்கம் கொள்ளாது தமிழைக் காத்து
தேடி வைத்த நாடு விட்டாய்! தமிழும் இன்று
தெருத்தெருவாய்த் தேய்ந்த லையும் நிலை கண்டாயா?”

என் நெஞ்சம் நீண்ட காலமாகத் தொடுத்த வினாக் கணையைத்தான் இவன் கவிதையிலே இப்படித் தொடுத்திருக்கிறான்!

“ஏ தாழ்ந்த தமிழகமே!

என்று பேரறிஞர் அண்ணா கூறிய வார்த்தைகள் இந்தக் கவிதையில் எதிரொலிப்பதை நான் கேட்கின்றேன், இனி, “இதய அரங்கில் மழலைப் பாட்டு” என்ற தலைப்பில்

அனுபவம் தேடும் ஆசைப் பந்தலின்
அடியில் வளர்ந்து படரும் முல்லை!
மனுக்குலம் கண்ட மொழிகளோ எத்தனை
மழலை மொழிக்கு எழுத்துக்கள் இல்லை!
அனுப்பிட முடியா அன்புக் கடிதம்!

உலக அழகே உறையும் பொக்கிசம்!
அனுமதி இன்றி அணைத்துக் கொஞ்சிட
ஈன்றவள் மகிழும் இன்ப விளைபொருள்

என்று குழந்தையை உருவகப் படுத்தி இருப்பது இந்த
இளங்கவிஞன் நெஞ்சில் தளிர்க்கை ஊன்றித் தவழும் ஒரு தமிழ்க்
குழந்தை எவ்வளவு அழகாகக் கருவுற்றிருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது!

இந்த மழலைப் பாட்டு ஓர் இனிய புல்லாங்குழல் நாதமாக என்
செவிகளில் எப்போதும் ஒலிக்கும்!

“இந்தியத் திருநாட்டில் எங்கும் அழகை ஒலி!

இவைகள்தான் நாட்டின் தேசிய கீதம்!

“ஏழைத் தொழிற்சாலை” என்ற தலைப்பில் காணப்படும் இந்தக்
கவிதை வரிகளைத்தான் வேறு வேறு வார்த்தைகளில் வேறு வேறு
சந்தங்களில் இந்த நாட்டில் வாழும், இல்லை, வாடும் உழைப்பாளர் விழி
சிவக்கச் சிவக்கப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்!

இந்த நாட்டின் சதந்திரம் எப்படிச் சோரம் போயிருக்கிறது
என்பதை இப்படியல்லாமல் வேறெப்படிச் சொல்வது!

முகமூடி இல்லாத கொள்ளைக்காரர்களுக்கு இந்தியா முழுவதும்
பட்டா செய்யப்பட்டு விட்டதால் உழைப்பாளிகள் மட்டுமே இங்கு
புறம்போக்கு நிலங்களாகக் காணப்படுகின்றனர்! அப்படிப்பட்ட நாட்டில்
அழகை ஒலி தானே தேசிய கீமாக இருக்கும்!

“ஆயிரந் தாளிட்டும், என்
அடையாத் திருவிழியை
நோயிடந்தான் பறி கொடுக்கும்
காலம் நெருங்கிடினும்
வாயிருந்தும் நாவிழுத்து
வாக்கே கெட்டடினும்
பாயினிலே வாழும் நாள்
பல்லாண்டு வந்திடினும்

கையிருக்கும் வரை எனது
கவிதை வரி ஓயாது
கையிற் பலமிருப்பின்
கரியும் என் கவி எழுதும்

ஓர் ஆவேசமான இவனது கவிதை ஆர்வம் என் விழிக் கதவுகளை
வியப்பால் திறக்க வைத்தது!

நடக்கின்ற கால் விழுந்தாலும் - எழுது
கோல் விழாது!

என்ற கவிஞனுக்குரிய பெருமித உணர்வு இந்த இளங்கவிஞனின்
இதயத்தில் பீறிட்டு வருவது கண்டு மனம் பூரிக்கின்றேன்!

இன்னும் இந்தக் கவிஞன் முறையாக வளர்ந்து தமிழன்னை
கொலுவிருக்க, கவிதைக் கோட்டைகள் கட்டுவான்!

அந்தக் கோட்டையில் இவனது புகழ்க்கொடி, தமிழீழத்தின்
தேசியக் கொடியோடு சேர்ந்து பறக்கட்டும்! அந்தக் காலம் பிறக்கட்டும்!
என்று ஒரு தாய் மனத்தோடு வாழ்த்துகிறேன்.

வளர்க கவிஞன்! வெல்க தமிழீழம்!!

அன்புடன்
புலவர். புலமை பித்தன்,

சென்னை - 4
10.09.1985

திரைப்பட பாடலாசிரியர்
கவிஞர் நா. காமராசன்
அவர்கள் வழங்கிய
வாழ்த்துரை!

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் நம்மைவிட உயரமான இடத்தில் இருக்கிறது என்பதை பொன்னுத்துரை, டொமினிக் ஜீவா போன்றோரின் கதைகளைப் படித்தபோது உணர்ந்தேன்!

புதுக்கவிதையில் சேரன், நு.:மான் போன்றோர் சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர்! இங்கே எனது இளைய தோழர் கருணாநிதியின் மரபுக் கவிதைகள் சில ஒரு தொகுப்பாக வெளிவருகின்றன!

“பொங்கும் கடலலை படகை ஆட்டும்!

புரட்சியின் வடிவம் அதிலே தெரியும்!”

என்ற வரி அற்புதம்!

மரபுக் கவிதை பட்டுப்போய் விட்டது என்கிற கருத்தை ஒருசிலர் உடைத்தெறுகின்றனர்! உவமைக் கவிஞர் சுரதா, தமிழ் ஒளி, இளந்தேவன், ஞானகுரு போன்றோரின் கவிதைகளைப் போலவே தோழர் கருணாநிதியின் கவிதைகளும் வாழும்!

வாழ்க கவிஞன்! வெல்க தமிழீழம்!

அன்புடன்
நா. காமராசன்.

சென்னை - 24

06.09.1985

இருபதாம் நூற்றாண்டின் புதுக்கவிதை இயக்கம்
திரைப்படப் பாடலாசிரியர் மு. மேத்தா
அவர்கள் வழங்கிய
வாழ்த்துரை!

சகோதரர்
கருணாநிதி அவர்களின்
கவிதை நூல் வெளி வருகிறது!

வீசிக் கொண்டே - இது
வெளி வருகிறது!
கீழைக் காற்று என்பதால்!

காற்று வீசும்!
கவிதை பேசும்!

இக் கவிஞரின்
உற்றுக் கண் வற்றாமல்
ஒவ்வொரு நாளும் உயர்வடைய
உளமார வாழ்த்துகிறேன்!

அன்புடன்
கவிஞர். மு. மேத்தா.
துணைப் பேராசிரியர்
மாநிலக்கல்லூரி.

12.09.1985

சென்னை - 600005

நூலாசிரியரிடமிருந்து நுன்றிக்காகச் சீல வாகள்!

எனது எண்ணங்களும் ஏக்கங்களுமே இங்கு கவிதைகளாகக் கண் விழித்திருக்கின்றன!

கண்ணீரில் பிறந்தவை சில!

கற்பனையில் பிறந்தவை சில!!

கட்டாயத்தில் பிறந்து கவிதைகளானவை சில!!!

இவற்றில் பல கவிதைகள் சென்னை வானொலியில் உங்களைத் தேடி வந்தன! சென்ற ஆண்டின் பிற்பகுதியில் நான் எழுதிய கவிதைகளில் சிலவற்றை ஒரு தொகுப்பாக வெளியிட, அதன் மூலம் என்னையும் ஊக்கப்படுத்த மதிப்பிற்குரிய அண்ணன் திரு. அன்றோ எனும் பெருந்தகை பண உதவியளிக்க முன்வந்ததையிட்டு அவருக்கு எனது மகிழ்ச்சியையும் மனமார்த்த நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்! எனது தந்தையைப் போல் எப்போதும் திட்டக்களையே தேவாரங்களாகவும், பாராட்டுப் பத்திரங்களாகவும் தந்து என்னை ஊக்கப்படுத்துகின்ற, உயர்வுக்கு ஊன்று கோலாயிருக்கின்ற இன்னொருவரை 'அக்கா' என்று நான் அழைக்க முடியாதபடி என்னை நிர்ப்பந்தித்து விட்ட அன்பிற்குரிய அக்காவினதும், தந்தையினதும் மிகுந்த ஒத்துழைப்போடும் எனது கைக்குழந்தைகள் அச்சகக் குழந்தைகளாகி உங்களின் தாலாட்டுக்காக இப்போது வந்திருக்கின்றன!

இத்தொகுப்பிற்கு உங்கள் வரவேற்புக் கிடைக்குமென நம்புகின்றேன்! உங்களது ஏற்பிலோ அல்லது மறுப்பிலோ நான் எதையும் இழந்து விடுவதாகவோ அல்லது ஏற்றுக் கொள்வதாகவோ கருதவில்லை! எனது மன நிறைவில் உங்களுக்கும் அது ஏற்படுமாயின் ஒரு விதையில் இரண்டு பயிர்களுக்காக நான் மகிழ்ச்சியடைந்துதான் ஆக வேண்டும்!

தனது கைகடந்த பொறுப்புகள் மத்தியிலும் என்னை ஊக்கப்படுத்த வேண்டுமென்ற பெருந்தன்மையோடு, முன்னர் நான் எழுதிய “மனிதப் பலிகள்” என்ற நூலுக்கு அணிந்துரையளித்தும் அதை வெளியிட முடியாமல் போனது! ஆயினும் எனது இரண்டாவது இம்முயற்சிக்கும் ஊக்கமளித்து என்னை அணைத்து இத்தொகுப்பிற்கும் அணிந்துரை வழங்கியதோடு தனது வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக்கொண்ட எனதன்பிற்கும் பெரு மதிப்பிற்குமுரிய தமிழ் நாடு “அரசவைக் கவிஞர்” அவர்கட்கும் வாழ்த்துரை வழங்கிய எனது கல்லூரி வகுப்பாசிரியர் கவிஞர் மு. மேத்தா அவர்கட்கும் கவிஞர் நா. காமராசன் அவர்கட்கும், என்னைத் திருத்திக் கொள்வதோடு என்னில் வளர வேண்டியதை வளர்த்துக்கொள்ள நான் பாடப் புத்தகமாகக் கருதிப் படிக்கும் அன்பிற்குரிய அண்ணன், டாக்டர். து.வி.ஜெயகுலராஜா அவர்கட்கும் அழகாக அச்சிட்டு உதவிய இரு அச்சகத்தாருக்கும் இந்நூல் வெளிவர உறுதுணையாய் இருந்த அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்!

வணக்கம்

அன்புடன்
வே. கருணாநிதி

மட்டக்களப்பு.
12.09.1985

நூல் தரவு

தலைப்பு	: கீழைக்காற்று
வகை	: கவிதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்	: கவிஞர் வே. கருணாநிதி
பதிப்புரிமை	: ஆ. மு. சி. வேலமுகன்
இரண்டாம் பதிப்பு	: ஆவணி 2020
பதிப்பகம்	: இளவரசி உதயசூரியன் பதிப்பகம், வள்ளுவன்மேடு, மாவேற்குடாப் பிரிவு 01, திருப்பழகாமம், மட்டக்களப்பு, கிழக்கிலங்கை.
அளவு	: 1/8
தாள்	: 60
பக்கங்கள்	: 120
பிரதிகள்	: 1000
கணினி தட்டச்சு	: செல்வி. கோமளா அருணாசலம் அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு.
கணினி வடிவமைப்பு	: திரு. என். பிரதீபன் நாவற்குடா, மட்டக்களப்பு.
அட்டை வடிவமைப்பு	: ஓவியர் மரகதம் பிரகாஷ் பேய்த்தாழை, வாழைச்சேனை.
விலை	: 400/=
அச்சகம்	: அம்பாள் அச்சகம், புதூர், மட்டக்களப்பு, கிழக்கிலங்கை.
சர்வதேச குறியீடு	: ISBN - 978 - 955 - 7300 - 13 - 9

இளவரசி உதய சூரியன் பதிப்பக மேலாளர்

வே. உதயகுமார்

அவர்கள் வழங்கிய

பதிப்புரை!

தூக்கணங்குருவியின் கூடு; இயற்கையான வல்அரக்கு;
பழமையான கறையான்புற்று; தேன்கூடு; சிலந்திவலை
இவற்றையெல்லாம் எல்லோரும் செய்து விடமுடியாது! என்பது
ஒளவையின் கூற்றாகும் இதுபோலேதான் ஒரு நூலை எழுதுவதும் அந்நூ
லினை வெளியிடுவதென்பதும் எல்லாராலும் முடியக்கூடிய செயலல்ல.

எத்தனையோபேர் நம் சமூகத்திலே படித்தவர்களாக, பணம்
படைத்தவர்களாக, எடுபிடிகள் பக்கபலங்கள் உள்ளவர்களாக
இருக்கிறார்கள், இருந்தார்கள், ஆனால் அவர்களெல்லாம் தாங்கள்
கற்றுத் தேர்ந்தவற்றையும், கண்டு, கேட்டு, உய்த்துணர்ந்த தவற்றையும்
ஏனையோரும் கற்றறிய வேண்டுமென்பதற்காக சில பல நூல்களை
எழுதி வெளியிடுவோம் என்று எண்ணுவதில்லை, முன்வருவதில்லை.

அப்படி ஒரு சிலர் முன்வந்தாலும் கூட ஓரிரு நூல்களோடு
நிறுத்திவிடுவார்கள் ஆனால் பள்ளிக்கூடப்படிப்பினை இடைநடுவில்
இழந்தவர்களும், பல்கலைக்கழகத்தினை எட்ட முடியாதவர்களும்
இல்லாமை, வறுமையில் உழல்பவர்களுமான சராசரி மனிதர்களான
சராசரி குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களுமான புலவர்களும், கவிஞர்கள்,
சமூக அக்கறையுள்ள சுயசிந்தனையாளர்களுமேதான் எழுத்திலக்கியப்
பணியில் ஈடுபாடு கொண்டு ஓயாமல் செயற்பட்டு வருகின்றனர்.

இப்படிப்பட்டவர்களின் சிந்தனையை, முயற்சியை, உழைப்பை
நம்மவர்களில்ப் பலர் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதில்லை ஊக்கப்படுத்துவதில்லை
பதிலுக்கு

“இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் - செல்வரை
எல்லாரும் செய்வர் சிறப்பு”

எனும் குறள் நெறிகூறும் வழியிலே சமூகமும் ஏனைய அரசதனியார் நிறுவனங்களும் இருந்து வருகின்றனர் இருந்தும் இந்தப் படைப்பாளியாகிய ஆ.மு.சி. வேலமுகன் போன்றவர்கள் சிலர் புகழ், பூமாகை, பொன்னாடை, பொற்கிளி என எதிர்பாராமல் தொடர்ந்து எழுதியும், வெளியிட்டும் வருவதோடு; மேலும் சில கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்தி அவர்களினால் முன்னமே வெளிவந்த நல்ல நூல்களையும் மறுபதிப்புச் செய்தும் வெளியிட்டும் இலக்கியத்துறைக்கு மாபெரும் பங்காற்றி வருகின்றனர்.

இதனடிப்படையில் பகுத்தறிவாளரும் முந்நாள் பார்க்கப் பிறிண்டஸ் எனும் அச்சக உரிமையாளரும் (தமிழ்நாடு) பதிப்பாசிரியரும், கவிஞருமான திரு.வே.கருணாநிதி அவர்களின் “கீழைக்காற்று” எனும் கவிதை நூலானது கடந்த 1985ல் தமிழ்நாடு மங்கை நூலகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டதாகும் இந்நூலினைச் பலரது விருப்பத்தின் பேரிலும், வேண்டாதலின் பேரிலும் கவிஞர் வே.கருணாநிதி அவர்களின் அனுமதியைப் பெற்று முப்பத்தைந்து வருடங்களின் பின் எங்கள் “இளவரசி உதயசூரியன் பதிப்பகத்தினால் பதினைந்தாவது பதிப்பாக இந்நூலினை மறுபதிப்புச் செய்வதில் பெருமை அடைகின்றோம்.

நன்றி.

அன்புடன்
வே. உதயசூரியன்

கணக்காளர்,

இ.போ.ச., மட்டக்களப்பு.

“இளவரசி - உதயசூரியன் பதிப்பகம்”

வள்ளுவன் மேடு,

திருப்பமுகாமம்,

கிழக்கு - இலங்கை.

மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர்
திரு. விநாயகமூர்த்தி றஞ்சிதமூர்த்தி
அவர்கள் வழங்கிய
வாழ்த்துரை

காலமெல்லாம் கவிமழையில் குளித்துக்கிடக்கின்ற மண் நமது மட்டக்களப்பு மண் கவிஞர்கள் மட்டுமன்றி மீன்களும் இணைந்து பாடும் பெருமையால் மீன்பாடும் தேன்நாடு என்ற சிறப்புப் பெயரும் இதற்கு உரித்தாயிற்று. “கீழைக்காற்று” முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகத்தில் வெளிவந்த நமது மண்ணின் மைந்தன் - இளம் கவிஞர் வேலமுகன் கருணாநிதியின் கன்னிப்படைப்பு இன்று ஒரு தலைசிறந்த கல்வியாளனாக விஸ்வரூபம் எடுத்துள்ள அவரின் இளமைக்காலப் புரட்சிப் பூக்கள் மறு பிரசுரமாக அவரது சொந்த மண்ணில் வெளியிடப்படுவதும் அதனைப் படித்து இன்புறும் வாய்ப்பு கிடைத்திருப்பதும் நமக்கெல்லாம் பெருமையே.

காணிக்கைப் பூக்களில் கருணாநிதி சொல்வதைப் படிக்கும்போதே ஒரு தந்தையின் பெருமைபற்றி நாம் பிரமித்துவிடுகின்றோம். ஒரு தந்தையின் எண்ணங்களை இலட்சிய வாழ்வாக்கி கவிபடைக்கும் கவிஞனாக அவர் தன்னை நம்முன் அடையாளப் படுத்துவதொன்றே அவரது பேராற்றலுக்கு முத்திரை பதிக்கின்றது. அந்த வகையில் அவரது தந்தையார் நமது மண்ணின் மூத்த படைப்பாளி கவிஞர் ஆ.மு.சி.வேலமுகன் அவர்களும் இங்கு நன்றிக்குரியவராவதைப் பார்க்கின்றோம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக மரபுவழிப்பட்டுயர்ந்த நமது கவிச்செல்வத்தை அதே வழிநின்று தன்னை ஒரு கவிஞனாக நிலை நிறுத்திக்கொண்ட கருணாநிதி உண்மையில் பாராட்டத்தக்கவராகின்றார். மரபுக் கவிதையின் விசால வீதிகளில் கடிவாளம் இல்லாத குதிரையாக அவர் கீழைக்காற்றில் பவனிவருவதை நம்மால் தரிசிக்கமுடிகின்றது.

கருணாநிதியின் கவித்துவ தாகத்திற்கு இதில் பல கவிதைகளை உதாரணப்படுத்த முடியும். “கீழைக்காற்று” மேற்றிசைநோக்கிப் பயணிப்பதையும், மழலை வானத்தை நோக்கிச் சிறகடிக்கும் அவரது

மனோநிலைப்பட்ட மென்மையான இறக்கைகளையும், காலக் கதவினைத் திறந்து புத்துலகு படைக்கப் புறப்படத்துடிக்கும் புரட்சி உள்ளத்தினையும் சமதர்மமிக்க சமுதாயத்தினை காணத்துடிக்கும் அகலச் சிந்தனையையும் வெளிப்படுத்தும் தன்மையில் அவரது கவித்துவ விதாண்மை ஐயத்துக்கிடமின்றி வெளிப்படுவதை இங்கு காணமுடியும்.

கவிஞர் வேலழகன் கருணாநிதி இன்னும் பல கவிதைப் படைப்புகளை தமிழுலகுக்கு தருவதன் மூலம் அவர் பிறந்த மண்ணுக்கு பெருமைசேர்க்க அவரை மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் வாழ்த்தி அவர் நோய் நொடியின்றி பல்லாண்டு வாழப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அன்புடன்
விநாயகமூர்த்தி றஞ்சிதமூர்த்தி
தலைவர்
மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

எழுத்தாளரும் கவிஞருமான
முகில்வானன் (ஜேர்மனி)

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்துகின்றேன்

கவிஞர் வே.கருணாநிதி
அவர்கள்
1985 ஜப்பசித்திங்களில்
தமிழ் நாடு
சென்னையில் வெளியிட்ட
'கீழைக்காற்று' எனும்
கவிதை நூலை,
அவருடைய தந்தை
ஆ.மு.சி.வேலழகன் அவர்கள்
மட்டக்களப்பில்
மறு பதிப்புச் செய்வதையிட்டு
மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தந்தை, மகன் இருவரும்
நம் பாட்டன் வள்ளுவனை
நேசித்து, சுவாசித்தவர்கள்
குறள் 67, 70 கூறுவது போல்
கவிஞர் கருணாநிதியால்
அவர் தந்தை வேலழகனும்,
கவிஞர் வேலழகனால்
அவர் மகன் கருணாநிதியும்
தமிழ் உலகால்
பாராட்டப்படுகிறார்கள்

ஈழக் கவிஞர் வே. கருணாநிதி
தமிழ் நாட்டில்

பட்டப்படிப்புக்களை படித்து முடித்து,
கல்லூரிகளில் கற்பித்தலையும்,
சிறந்த இலக்கிய நூல்களையும்
எழுதியவர் மட்டுமல்ல,
தமிழ் நாட்டில் தனியாக
ஒரு பதிப்பகத்தையும் நடத்தி
பல இலக்கியவாதிகளின்
நூல்களை அச்சாக்கி
அரங்கேற்றியவர்.

நான் 2010 இல்
தமிழகம் சென்றிருந்தபோது
நண்பர் முனைவர்
சூ.இன்னாசியையும்,
இன்னும் சில பேராசிரியர்களையும்
சந்திக்க நேர்ந்தது
பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களே
நம் ஈழக் கருணாநிதியை
வியந்து பாராட்டும் அளவுக்கு
தமிழகத்தில் தனக்கென
ஓர் இடத்தைப் பெற்றிருந்தார்.

தமிழை,
தமிழ் ஈழ விடுதலையை
நேசித்த பலரும்
1983 இல் ஏற்பட்ட
இனக்கலவரத்திலிருந்து,
நாட்டைவிட்டு
புலம்பெயர்ந்து
தமிழகம் வந்திருந்தார்கள்.
புலம் பெயர்ந்த நம்மவர்கள்
சந்தித்துக் கொள்வதற்காக

சென்னையில் ஈழத் தமிழர்
“தமிழர் தகவல் நிலையம்”
ஒன்றை அமைத்திருந்தார்கள்
தமிழீழ அரசியல் தலைவர்களும்
தமிழீழ விடுதலைப் போராளிகளும்
இங்குதான் அடிக்கடி வந்து
சந்தித்துப் போவார்கள்

நான்
1984 ஜப்பசித்திங்கள்
இருபத்தி எட்டாம் நாள்
தமிழர் தகவல் நிலையத்தில்
என் நண்பர் வேலமுகனின் மகன்
கருணாநிதியை சந்திக்க நேர்ந்தது

நான்
விடுதலைப் புலிகளின்
போராட்டத்தை மையப்படுத்தி
1984 இல் எழுதிய
“பொழுது புலரட்டும்”
எனும் கவிதை நூலின்
பின் அட்டையில்
என்னைப்பற்றிய அறிமுகத்தை,
மண்ணின் மைந்தன்
வே.கருணாநிதியைக் கொண்டே
எழுதி வெளியிட்டேன்

என் நண்பரின் மகன்
என்பதற்காக அல்ல
இருபது (20) வயதுடைய
மட்டக்களப்பு இளைஞனிடமிருந்து
தமிழின் ஆற்றலை அறிந்தே

அவரிடம் எழுதக்கொடுத்தேன்

1984 இல்

அன்னை இந்திராகாந்தி

அகால மரணமடைந்ததால்

ஈழத்தமிழர்கள் சார்பில்

11.11.1984 சென்னை எழும்பூர்

பெரியார் திடலில் பிரமாண்டமான

இரங்கல் பொதுக்கூட்டம்

தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்களும்

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித்

தலைவர் சிவசிதம்பரம்

செயலாளர்

அப்பாத்துரை அமிர்தலிங்கம்,

உணர்ச்சிக் கவிஞர்

காசி ஆனந்தன்

கவிஞர் வே.கருணாநிதியும்,

நானும்

ஈழ விடுதலை இயக்க

போராளிகள் பிரதிநிதிகளும்

இரங்கல் உரைகளையும்,

கவிதை அஞ்சலியையும்

நடத்த இருந்த போதும்,

எங்கள் அமைப்பு

சில காரணங்களால்

அக்கூட்டத்தல்

பங்கெடுப்பதில்லை என்று

முடிவெடுத்தார்கள்.

அந்த முடிவின் படி

நான் கூட்டத்தில்

கலந்து கொள்ளவில்லை.

ஆனால்? அன்று கவிஞர்
 வே.கருணாநிதி அவர்கள்
 அன்னை இந்திராவுக்கு
 எழுதிய அந்த இரங்கல்
 கவிதையை இந்நூலில்
 “ஓடும் நதிகளும் உன் புகழ் பாடும்”
 என்ற தலைப்பில்
 படிக்கக்கூடியதாக
 இருக்கின்றது.

‘வங்கக் கடலுனை வாழ்த்தி நிற்க
 விரிந்த இந்தியா வியந்து நின்றது
 சிங்கள வெறியில் தமிழினம் அழிய
 சினத்த நெஞ்சம் தட்டிக்கேட்டது
 எங்கள் நாட்டின் விடுதலை வேள்வியை
 எரித்து நின்றவர் அம்மா! நாங்கள்
 உங்களை எரித்து ஒத்திகை பார்க்க
 அநீதியின் கைகள்
 அழைத்துக் கொண்டன’

அன்னை இந்திராகாந்தி
 உயிரோடு இருந்திருந்தால்
 எமக்கு விடியல்
 எப்போதோ கிடைத்திருக்கும்

கவிஞர் வே. கருணாநிதியின்
 கவிதைகளை
 தமிழகத்தின் தலை சிறந்த
 கவிஞர்கள் ஆய்ந்து
 வழங்கிய உரைகளை விட
 என்னால் பெரிதாக எதுவுமே
 எழுதிவிட முடியாது.

இன்றைய மக்கள்
 பொதுவில்,
 மரபுக்கவிதைகளை
 விரும்பிப்படிப்பதில்லை
 இலக்கணக்கட்டுக்குள்
 இணக்கப்படும்
 கவிதை வரிகளை
 ஊன்றிப் படிக்கவும்,
 உட்கருத்தைத் தேடவும்
 அவசர உலகில்
 அவர்களுக்கு
 பொறுமையும் இல்லை,
 நேரமும் இல்லை

கற்பூர ஒளி
 கண்ணுக்குத் தெரிவது போல்
 சொற்களைக் குறைத்து
 கருத்துச் சுடரைக்
 காட்டி விட வேண்டும்
 இவையே இன்றையத்
 தேடலாக இருக்கின்றது.

இன்று பலரும்
 மரபுக் கவிதை என்ற
 வடிவமைப்பில்
 எழுதும் கவிதைகளில்,
 நம் மரபிலக்கணம்
 மானபங்கப்படுகிறதென்று
 மரபிலக்கண வித்தகர்கள்
 கவலைப்படுகிறார்கள்

கவிஞர் வே.கருணாநிதி
21 வயதினிலேயே
பழைய மரபில்
தற்கால சொற்களோடு
வாசகர்கள் விளங்கிப்
படிக்கக்கூடிய முறையில்
மிக அழகாக இந்நூலை
படைத்திருக்கின்றார்.

கவிஞர் வே.கருணாநிதி
எப்போதும் இரண்டாம்தரக்
கவிதைகளை
எழுதியதே இல்லை
மிகக் கடினமான பாரங்களை
உருளை வண்டியில் வைத்து
மிக இலகுவாக
தள்ளி வருவது போல்,
மிகப்பாரமான
கனத்த கருத்துக்களை
இலகுவாக சொல்லிவிடும்
வல்லமை பெற்றவர்.

இங்கே இந்நூலில்
சில வரிகளில்
உணர்ச்சிகளைத்
தொட்டுவிடுகின்றார்.

ஈழ விடுதலைக்கனலை
துப்பாக்கி முனையில் இருந்து
புறப்படும் நெருப்புப் பொறிபோல்
துப்பி விடுகிறார்.

உறங்கும் நெருப்புக்களை
தன் உட்கருத்துக்களால்
ஊதி உசுப்பேத்தி
பற்றவைத்திருக்கின்றார்

அவர் மனத்துள் மறைந்துள்ள
வருத்தங்களையும்,
ஏக்கங்களையும்,
எதிர்பார்ப்புக்களையும்
இவர் கவிதைகளை
ஊன்றிப் படிப்போரால்
உணர முடியும்

அவர் தந்தை
வேலழகனைப் போன்று
அறியாகை இருளை
அடித்து விரட்டும் வரிகளை
மின்னல் கீற்றுப் போல்
பல இடங்களில்
தெறிக்க விட்டிருக்கின்றார்

தமிழர் வாழ்வின்
ஐதார்த்த நிலைகளையே
இந்நூலில்
படம்பிடித்துக்காட்டுகின்றார்.

இந்நூலுக்கு அகவு
முப்பத்தி ஐந்து ஆனாலும்,
இன்றைய நிகழ் காலத்துக்கும்
இந்நூல் பயனுள்ளதாகும்.

தம்பி கவிஞர் வே. கருணாநிதி

தற்சமயம்
அமெரிக்காவில் வாழ்ந்தாலும்
நம் இனச் சிந்தனையிலும்,
செயலிலும் மாற்றமில்லா
மனிதராகவே வாழ்கின்றார்
என்பதை அறிந்து
மனம் மகிழ்ந்து
அவரை பாராட்டி மகிழ்கின்றேன்.

முகில்வாணன்

ஜேர்மனி

28.06.2020

அன்னை இந்திரா மறைவுக்கு ஈழத் தமிழரின் இரங்கல்
நிகழ்வில்...

அன்னை இந்திரா மறைவுக்கு
ஈழத் தமிழரின் இரங்கல்
பொதுக் கூட்டம்

இடம்: பெரியார் இடம், எழும்புத் தீவு, திருச்சூர்
காலம்: 11-11-1984 ஞாயிறாழ்வார்த்திழை
நேரம்: மாலை 5 மணி முதல் 10 மணி வரை
தலைவர்: டாக்டர் T. W. ஜெயகுமாரசாமி

இரங்கல்கள்:

- திரு. க. இராஜசாமி (தமிழ்நாடு கூட்டமைப்பு உறுப்பினர்)
- (ஈழம்) திரு. மு. சீவசீகம்பரம் (க.வி. கூட்டணித்தலைவர்)
- (ஈழம்) திரு. அ. அமிர்தலிங்கம்
(க.வி. கூட்டணிப் பொதுச் செயலாளர்)
- தினாழ்வனம் திரு. இராமமூர்த்தி எம்.பி. (இ. காங்கிரஸ்)
- திரு. கே.டி.கே. தங்கமணி (இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி)
- திரு. கோ. கவிவரதன் (ஐ.என்.டி. தமிழ்நாடு மாநில செயலாளர்)
- திரு. சி. சி. கிள்ளிவளவன் (தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் காங்கிரஸ்)
- திரு. சா. கணேசன் (பி.டி.சி.)
- திரு. துரை கோவிந்தசாமி (அ.தி.மு.க.)
- திருமதி. T. N. அனந்தசாயி (இந்திரா காங்கிரஸ்)
- திரு. S. சீவா (மாநாடு காங்கிரஸ் தேசிய காங்கிரஸ்)
- (ஈழம்) கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

ஈழ விடுதலைப் போராட்டிகளின் இயக்கங்கள்:

- திரு. இரா. வாக்நேவா (தமிழ்நாடு மக்கள் விடுதலைக் கூட்டமைப்பு-PLDT)
- திரு. சமுதானி (TELO, EROS, EPRLP இயக்கங்கள்
கூட்டமைப்பின் பிரதிநிதி)
- திரு. க. செந்தி (தமிழ்நாடு விடுதலை இராஜ்யம்-TELA)
- திரு. S. அனேகன் (தமிழ்நாடு மாணவர் குழு-TEBO)

கவிதாஞ்சலி: (ஈழம்) கவிஞர் கருணாநிதி
(ஈழம்) கவிஞர் முகிந்தசாமி

கிழக்குப்பல்கலைக் கழக கலைகலாசாரபீட பீடாதிபதி

கலாநிதி **ஜீ. கென்னடி**

அவர்கள் வழங்கிய

மதிப்புரை

திரு.வே.கருணாநிதியின் கீழைக்காற்று எனும் கவிதை நூலின் இரண்டாவது பதிப்பிற்கான மதிப்புரை எழுதுவதில் ஆனந்தமும் வியப்பும் அடைகிறேன். ஆனந்தமானது என்னையும் ஒருவனாக மதித்து, உயரிய இடமுந்தந்தமைக்காக, வியப்படைவது; முதற்பதிப்பிற்கான அணிந்துரையினைத் தந்த எனது மதிப்பிற்குரிய புலவர் புலமைப்பித்தனும் வாழ்த்துரைகள் தந்த எனது விருப்பத்திற்குரிய புலவர்கள் நா. காமராசன் மற்றும் மு. மேத்தா இவர்களது இடத்தில் என்னையும் வைத்தற்கு!

மதிப்புரை எழுத ஒளிநகலில் உள்ள ஒரு புத்தகம் எனது கைகளுக்குக் கிடைக்கப்பெற்றதும் அப்புத்தகம் எவ்வகையானது (கவிதையா அல்லது விமர்சனமா அல்லது கட்டுரையா) என உள்ளே பார்க்க முன்னரே எனக்குப் பிடித்துப்போனது. காரணம் தமிழ் எழுத்தின் நவீன வடிவம் பெற முன்னரான எழுத்து வடிவில் "வே. கருணாநிதி" என்று அச்சிடப்பட்டிருந்ததாகும். ஏனெனில் நான் பத்தாம் வகுப்பில் படிக்கின்றபோதுதான் இலங்கையில் அப்புதிய தமிழ் எழுத்து வடிவம் நுழைய ஆரம்பித்தது, தற்போது நவீன வடிவில் எழுதினாலும், பழைய எழுத்துக்களின் வடிவங்களைக் காணும்போது வயதெல்லைகளை மறந்து பழைய காதலியைக் காண்பது போன்றதொரு இன்பம் சூழ்ந்தது, இம்மனவெழுச்சி பழைய திரைப்படங்களின் எழுத்தோட்டத்தின் (Little card) போதும் எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படும்.

பெரிதும் சிறிதுமான கவிதைகளை உள்ளடக்கிய "கீழைக்காற்று" மிகவும் காரசாரமானது இன்பியலானதுடனான ஒரு கலவை, சுட்டிக் காட்ட வேண்டிய இடத்தில் சுட்டியுள்ளதும் நினைந்து இன்புற்றுச் சுவைக்க வேண்டிய இடத்திலே சுவைத்தும் கவிஞரவர்கள் உண்மையாகவே அனுபவித்து எழுதியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக; "தமிழ் நாட்டில் தமிழ் எங்கே?" எனும் கவிதையிலே

ஐந்து கோடித் தமிழரிங்கு வாழும் போதில்
 அனைவார்க்கும் உரித்தான தமிழொன்றிங்கு
 சிந்துகின்ற கண்ணீரைப் பார்க்கும் போதில்
 செந்தமிழர் நிலையினையும் எண்ணிப் பார்க்கின்
 பந்துகளைப் போலவரும் உருண்டு விட்டார்!
 பழங்கடையை விட்டு அழுக்கடையில் வீழ்ந்தார்!
 சொந்தநிலை மறந்த இவர் சேதி கண்டீர்!
 சிந்திப்பீர்! செயலாற்றத் துணிந்து வாரீர்!
 வைகை உயர் காவிரியின் அழகைக் கண்டு
 வசமடைந்து பாடுகின்ற புலவர் கூட்டம்
 வாகை தமிழ் வளமிழந்த நிலையை மாற்றும்
 வகையினிலே பாடிவரல் வேண்டும்! நன்றே
 ஈகையினைச் செய்பவரும் தமிழ் வளர்க்க
 இயன்றளவில் உதவுங்கள் தமிழைச்! சாடின
 வை! கை! அது யாருடலாய் இருந்தா லென்ன!
 பழக்கடையை விட்டு அழுக்கடையில் வீழ்ந்தார்
 (52)

என்னும் கவிதை வரியில் கவிஞரது நியாயமான “தமிழ்க் கோபம்” கொப்பளிக்கின்றது. அதேவேளை “என்ன இன்பம்” என்னும் கவிதையில்.

ஒரு நாள் பூவையாள் விழிகள்
 வஞ்சியின் நெஞ்சியின் எத்தனை ஏக்கம் (20)

என்னும் கவிதை வரிகளின் ஊடாக கவிஞரின் “காதலெண்ணம்” கசிந்துருகுவதையும் காண்கின்றோம்! மேலும் நோக்குகையில் “ஓரும் நதிகளும் உன்புகழ் பாடும்!” என்னும் கவிதையிலே, அன்னை இந்திராகாந்தியின் சிறப்புப் பற்றிப் பாடும்போது

ஈழத் தமிழன் இதயம் துவண்டது!
 எர்த்துச் சிவந்த கண்கள் சிந்தின!
 வாழத் துடிக்கும் ஈழத் தமிழரின்
 வழியில் நின்ற ஒளியும் மறைந்தது!
 ஆழம் அறியா ஆட்சிக் குளத்தை

உதிர வடிவில் இறைத்தது கொடுமை!
கோழைத் தனங்கள் குருதி கண்டது!
கடிதில் தமிழன் ஈழம் காண்பான்!

மனிதருள் மனிதனாய் வாழ்தலில் மேலாம்,
மரித்தபின் மக்களின் மனதில் வாழ்தல்!
இனியொரு நாளில் அன்னையின் வாழ்வில்
அழிவு என்பதே அணைந்திட மாட்டா!
கனிகளே என்றும் கல்லடி படுவது!
கனிந்த இதயம் குண்டடி பட்டது!
மனிதனாய் உலகில் தவறிப் பிறந்தது
கடிதில் தமிழன் ஈழம் காண்பான்! (35-38)

எனும் கவிதை வரியினூடாக “ஈழத்தமிழனின்” ஏக்கத்தினையும் மிக அழகாகக் கவிஞர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அழகியலில் அத்தனை அம்சங்களையும் ஒரே கவிதைத் தொகுப்பில் கொடுப்பதென்பது கடினமான ஒரு விடயமாகும். ஆனால் வே.கருணாநிதி இதைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளார்.

இத்தனை அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய கவிஞர் வே. கருணாநிதிக்கு வாழ்த்துக்கள் “கீழைக்காற்று” மேலும் பல பதிப்புக்கள் காணவேண்டும் எனும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

கலாநிதி ஜி. கென்னடி

“பீடாதிபதி”

கலைகலாசாரபீடம்.

கிழக்குப்பல்கலைக் கழகம்,

வந்தாறுமூலை,

மட்டக்களப்பு,

இலங்கை.

04.07.2020

தேசியக் கலைஞர்
கவிக் கோ வெல்லவூர்க் கோபால்
அவர்கள் வழங்கிய
சீறும்புரை

'கீழைக்காற்று' ஈழத்தின் கீழ்க்கரையில் கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு இளஞாயிரின் ஒளிக்கதிர்கள் 1983 - 1985 காலப்பகுதியில் மலர்ந்து மணம்பரப்பிய கன்னிப் பூக்கள் வங்கக் கடல்தினம் ஈழத்தமிழனின் செங்குருதியில் சிவந்து பொங்கியதும் வந்துவந்தது முட்டும் போதெலாம் இந்துமா கடலும் எகுறிக் குதித்ததும் அன்றைய வரலாறு நமக்குக் கற்றுத்தந்த பாடம் கருணாநிதியின் ஆற்றல் குறித்து நான் நிறையவே அறிந்து வைத்திருக்கின்றேன். வேலமுகன் என்ற பெரு விருட்சத்தின் தாய்விழுது அது என்பதால் அவ்விருட்சத்தினை தாங்கிப் பிடிக்கும் பேருறுதி அதற்கு இருக்கவே செய்யும். எனினும் அதன் இளமைக்காலத்தே இத்தகைய வைரமும் வைராக்கியமும் எப்படி வந்தது என்பது குறித்து நான் மலைத்துப்போனேன்.

கீழைக்காற்று மேற்றிசை நோக்கிப் பயணித்தது முதல்கொண்டு அறியாமை இருள்போக்க அது ஆதங்கப்படும்வரை அத்தகைய கவிதைகளையும் ஒரேமூச்சில் படித்து முடித்ததும் என்னுள் ஒரு பெருமூச்சு எழுந்தது இது தந்தை மகற்காற்றும் நன்றியா அல்லது மகன் தந்தைக்காற்றும் உதவியா? நமது ஐயன் திருவள்ளுவன் இப்போது கண்முன் வியாபித்து நிற்கின்றான் இங்கு தந்தையுடன் மகனும் மரபுவழியைத் தழுவி நிற்பது ஒன்றே தமிழ்த் தாய்க்குப் பெருமையைத் தருகின்றது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக ஊட்டப்பட்ட முச்சங்க கவியமுது மரபுதாண்டியதாக வரலாறு இல்லையே!

கருணாநிதியின் கீழைக்காற்று முழுமையாக இன்பம் பயப்பவை என்றாலும் ஒரு சிலவற்றையாவது உற்றுநோக்க மனம் அவாவறுகின்றது.

மரணம் எனக்கொரு நாள்
மாலையிடக் காத்திருக்கும்
இரவுபக லில்லை யிது

எப்பொழுதும் நேர்ந்திடலாம்
 அரவ மூர்ந்த தடம்
 அழிந்துவிடும் மறுநாழி
 வரவாய்க் கவி யளித்த
 வாழ்விறப்பி லழியாது!

இறப்பில் வரும் பிறப்பிற்கு இத்தினை சிறப்பா? ஒரு படைப்பாளியின் படைப்புகள் வாழும்படி அவனும் நிரந்தரமானவனே கண்ணதாசன் சொல்வதைப்போல நிரந்தரமானவன் அழிவதில்லை, எந்த நேரத்திலும் அவனுக்கு மரணமில்லை என்பது எத்தனை அர்த்தப்பாடு நிறைந்தது.

சின்ன விழிகளில் ஆயிரம் கவிதைகள் தீட்டிடும் மழலைகளின் வண்ண அழகினில் மயங்காதார் யாருமுண்டோ? மழலை வானமே என்ற தலைப்பிட்டு கவிஞர் தரும் கவிதையைப் பாருங்கள்.

அரும்பு முல்லையுன் அழகோ அழகு
 இதயச் சுவருள் என்னதான் வைத்தாய்
 இரும்பு மனமும் இளகும் உன்னிதழ்
 அசைவில் கோடி அர்த்தம் தெரியும்
 கரும்புச் சாறுன் கனிமொழி மென்வாய்க்
 கதவு திறந்ததும் சிரிப்புச் சொத்து
 பருவ வயதுப் பாவையைப் போல் நீ
 பார்க்கும் பார்வை நெஞ்சை நெகிழ்த்தும்

அலாதி இன்பத்தை அள்ளித்தரும் அத்தனை கவிதைகளுமே தித்திப்பை ஊட்டுவனவாகவேயுள்ளன.

உலக நாடுகளில் இந்தியா ஒரு வல்லரசு நாடாக உருவெடுத்தபோதும் நூற்றுக்கணக்கான கோடீஸ்வரர்களை அது தன்னகத்தே கொண்டிருந்தபோதும் அங்கே வயிற்றுப் பசியால் வாடி வதங்கும் ஏழைகளின் அழகுரல் இன்னும் நீங்கியபாடில்லை ஈழத்தமிழர்கள் இந்தியத் திருநாட்டை என்றுமே வேறாக்கிப் பார்ப்பதில்லை என்பதின் அர்த்தப்பாடு கவிஞரின் நெஞ்சத்தையும் ரணகளப்படுத்துகின்றது அவர் தமிழகத்தில் கால்பதித்து ஓரிரு ஆண்டுகள் கடந்த நிலையில் பிறந்த கவிதையாக இது இருக்கவேண்டும். இந்தியத் திருநாடு ஏழைகளை

உற்பவிக்கும் தொழிற்சாலையாக அவரது கவியுள்ளம் காணுகிறது.

இந்தியத் திருநாட்டின் எங்கும் அழகையொலி
இவைகள்தான் நாட்டின் தேசியகீதம்
சிந்தனைப் பெருக்குடன் வாழுமிந் நாட்டினர்
சாண் வயிற்றிற்கு தண்ணீருமில்லை
அந்நியர் நாட்டுடை ஏழ்மையைப் பார்த்ததும்
அட்டா வாழ்க்கை இதுவா வியக்கிறார்
சிந்தனை மாந்தரில் இந்திய நாட்டினர்
சற்றே உயர்ந்தவர் வேற்றவர் அறிவரோ?

உலகின் சிந்தனை மாந்தரில் இந்திய நாட்டினர் என்றும்
சுளைத்தவர்கள் அல்ல என்னும் இறுமாப்பும் இக்கவிஞரிடம்
இழையோடவே செய்கின்றது.

இங்கே பிறந்து விட்டோம் வாழுகின்றோம் என்ற தலைப்பிலான
கருணாநிதியின் தத்துவக் கவிதையொன்றும் நமதுள்ளத்தை உரசிச்
செல்கின்றது.

உறவுகள் என்பது நடைமுறையில் பிறர்
உரிமையைத் தேடும் வடிவமடா புவி
இறந்தவர் அனைவரும் உறவுகொண்டார் இவர்
பிறந்ததும் உறவதன் காரணத்தால்
மறப்பதும் மனிதனை மனிதனே மிதிப்பதும்
மானிடர் ஜாதியில் சகஜமடா எவர்
அறப்படி வாழ்கிறார் எவருமில்லை இதை
அறிந்தவர் கூடவே தீமைசெய்வார்!

இது மானிட ஜாதியீது கவிஞர் கொண்ட நம்பிக்கையினத்தின்
பிரதிபலிப்புப்போலும்.

பொதுவாகக் கவிஞர்களுக்குள்ள தாகம் புதியதோர் உலகைக்
காணத் துடிப்பதே நமது மூத்த கவிஞன் பாரதிதாஸன் 'புதியதோர் உலகம்
செய்வோம். கெட்ட போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்' என
உரத்து முழங்கும் நிலையில் அவன் வழிவந்த இந்தக் கவிஞனோ சற்று
நிதானமாக என்ன கூறுகின்றார்.

நாங்களும் வாழப்போ ராட்டம் செய்கிறோம்
 நாளையோர் நாளில் வாழ்வெமக்குண்டு
 ஏங்கிய மக்களின் இதயம் குளிர்ந்திட
 எதுவழி எதுவழி அவ்வழி தேடுவோம்
 ஓங்கிய கைகள் புத்துல கியற்றும்
 அனைவரும் இங்கே வாழ்வினைக் கொள்வோம்
 நாங்களும் வாழ்வோம் நாளையோர் நாளில்
 நமக்கொரு வாழ்க்கை அமைப்பது நாமே!

கவிஞரின் கனவுகளில் சில கலைந்துபோகலாம். நம்பிக்கைகள் என்னவாகிப் போய்விடுமோ என்ற கவலையும் எழலாம். நிறைவேற்றங்கள் தவறிப்போய் பெருமூச்சை வரவழைக்கலாம். ஆனால் எதிர்காலம் குறித்த அவனது தீர்மானம் புதிய பாடல்களை புனைந்துகொண்டேயிருக்கும்.

ஒரு கவிஞனது கன்னிப் படைப்பு பிரசவமாக வெளிவருகின்றபோது அதன் வலிப்பு அனுபவப்பட்டவர்களுக்கே தெரியவரும். இப்படைப்பு மூன்று தசாப்தங்களைக் கடந்துவிட்ட தன்மையில் அவ்வலிப்பு பெரும் சுகமாக மாறி பேராற்றலை அக்கவிஞரிடம் நிச்சயம் வளர்த்துவிடும். இருப்பினும் ஒரு தாயின் நிலையிலேயே அக்கவிஞன் தொடர்ந்துமிருப்பான். இதனால் கருணாநிதியின் இக்கன்னிப் படைப்பு காலம்தோறும் அவரால் மறக்கப்படாத ஒன்றாகவே நிலைத்திருக்கும் கவிஞரின் எழுத்துப்பணி மென்மேலும் தொடர வாழ்த்துவோம்!

கவிக்கோ வெல்லுரக் கோபால்

(தேசியக் கலைஞர் எஸ்.கோபாலசிங்கம்)

என்னுரை

கீழைக்காற்று நூலாசிரியரும், கவிஞருமான எனது மகன் திரு.வே. கருணாநிதி அவர்களைப் பற்றி நான் அதிகம் கூறவிரும்பவில்லை அப்படிக்கூறுவதும்; அது அழகல்ல ஆனால் அவருடன் ஆரம்ப பாடசாலைகள் முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை படித்த பழகிய நூற்றுக்கணக்கான மாணவ, மாணவிகளும், அவரது நண்பர்கள், இன்னும் ஆசிரிய, ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள், பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்களாகியோரில் பலர் மகன் கருணாநிதியின் அறிவு ஆற்றல்களைப் பற்றி வாய்விட்டு, மனம் விட்டுப் புகழ்ந்து பேசிவந்ததையும், எழுதிவந்ததையும் அறிஞர் பெரியோர் அறிவர். இதே போன்று கல்வித்துறையில் மட்டுமின்றி; நுண்கலைத்துறை, கலை இலக்கியத்துறைகளிலும் அவர் விபரீதமான அறிவுடையவர் என்பதையும், அந்தந்த துறைகள் சார்ந்த அறிஞர்கள், புலமையாளர்கள் எனப் பலர் புகழ்ந்து பாராட்டியதையும், பேசியதையும் தமிழ்நாடும், நானும் அறியும், அறிவேன்.

இந்நிலையில் நான் வேறு கூறுவதற்கு என்ன இருக்கின்றது? இருந்தும், இத்தனைக்கும் மகன் குடிசை வீட்டில் குப்பி மண்ணெண்ணை விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் எண்ணற்ற இன்னல்களான நோய் பொருளாதாரப் பற்றாக்குறைகளுக்கு மத்தியிலே அச்சம், அமைதி, நிம்மதி, மகிழ்ச்சி என்பன என்று அறியாமல், அவர் பிறந்த நாள் முதல் இன்று வரை;

“சுவாமி விபலானந்த அடிகளாரின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பில் உருவான “யெகசிற்பியர்” (சேக்ஸ்பியர்) எழுதிய சிறந்த நாடகங்களில் ஒன்றான “யூலியர்சீசர்” எனும் நாடகத்தில் யூலியர்சீசர் தன் மனைவி கல்பூர்ணியா அவர்கள் நான் இரவு தூங்கையில் பொல்லாத கெட்ட கனவு ஒன்றினைக்கண்டேன்! அதனால் நீங்களின்று பாராளுமன்றம் போகாதீர்கள் எனக் கணவன் யூலியர்சீசரைத்தடுத்தாள் அதற்க்கு

யூலியர்சீசர்

அஞ்சினாக்குச் சதமரணம் அஞ்சாத நெஞ்சத்

தாடவனுக்கொரு மரணமவனி மிசைப் பிறந்தோர்

துஞ்சுரென்றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும்

துன்மதி மூடரைக் கண்டாற் புன்னகை செய்பவன் யான்

“இன்னலும் யானும் பிறந்த தொரு தினத்தில றிவாய்”

இளஞ்சிங்கக்குருளைகள் யாம் யான்மூத்தோன் எனது

பின்வருவ “தின்னல்” எனப்பகை மன்னரறிவார்

பேதுறல் பெண்ணணங் கேயான் போய் வருதல் வேண்டும்

என்று தன் மனைவி கல்பூர்ணியாவிற்கு யூலியர்சீசர் சொன்ன பதிலாக வரும் கவிதை வரிகளில் உள்ளதன்படி எனது மகனவர்கள் அச்சம் அமைதியின்மை என்ற இன்னல்கள் அனைத்தினையும் புறந்தள்ளிக் கற்றும், செயற்பட்டும் வந்ததன் அடிப்படையில் மகனது இருபத்தொரு வயது காலப்பகுதியிலே பிறந்ததுதான் கீழைக்காற்று எனும் இந்நூல். இந்நூல் வெளிவந்த 1985ம் ஆண்டு தொடக்கம் அண்மைக்காலம் வரை நான் தமிழ்நாடு சென்றால் அந்நாட்டிலும், நம்நாட்டிலும் கூட மகனுடன் படித்த பழகிய சில பலர் இந்நூலினை பார்க்கப்படிக்கக் கேட்பார்கள். ஆனால் என்னிடமோ கீழைக்காற்று நூலானது ஒன்றே ஒன்று தான் உள்ளது. அதனால் காலங்கடந்தாலும் பறவாயில்லை; மறுபதிப்புச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் மகனிடம் சொல்லி அவரது விருப்பத்தினையும், அனுமதியையும் கேட்டபோது மகன் உங்களுக்குச் சிரமம் இல்லையேல் செய்யுங்கள் அப்பா என்றார். இதன் பின்னேதான் இந்நூலினை முப்பத்திநான்கு ஆண்டுகள் கடந்து முப்பத்தைந்தாவது ஆண்டில் மறுபதிப்புச் செய்கின்றேன். இந்நூலின் முதல் பதிப்பில் எமது நாட்டறிஞர் ஒருவரும் ஏனையோர் தமிழ் நாட்டறிஞர்களுமே உரைகள் எழுதியிருந்தனர்.

இரண்டாவது மறு பதிப்பிற்கான உரைகளை எமது நாட்டின் அறிஞர்களிடமே பெற வேண்டுமென்று அவர்களைக்கண்டு வேண்டியபோது அவர்களும் “ஆயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல் மறப்பர்” என்றபடி நம்நாடும், முழு உலகுமுள்ள நிலையிலும் மறுக்காது மனமுவந்து எழுதி வழங்கியுள்ளனர். அதன் பேரில் வாழ்த்துரைகள்

வழங்கிய மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தலைவரும், சைவப்புரவலருமான மதிப்பிற்குரிய வி.றஞ்சிதழூர்த்தி ஐயா, அறிஞரும், பெரும் கவிஞருமான எனதுயிர் நண்பர் முகில்வாணன் ஜெர்மனி, மதிப்புரை வழங்கிய பேராசிரியரும், கிழக்குப் பல்கலைக்கழக கலை கலாசார பீடாதிபதியுமான பெருந்தகை ஜீ .கென்னடி ஐயா, பேரன்பிற்கும் பெரும் மதிப்பிற்குரிய கவிக்கோ தேசியக் கவிஞர் தம்பி வெல்லவூர்க்கோபால் மற்றும் வெளியீட்டுரை எழுதிய மகன் வே.உதயகுமார் கணக்காளர், இந்நூலின் அட்டைப்படத்தினை அழகாக வரைந்தளித்த தம்பி ஓவியர் மரகதம்பிரகாஷ் பேய்த்தாழை, வாழைச்சேனை, கணினி வடிவமைப்பினைச் செய்த சகோதரி செல்வி. அருணாசலம் கோமளா, அமிர்தகழி, மட்டக்களப்பு. இந்நூலின் எழுத்துப்பிழைகளை E-Mail மின்னஞ்சல் மூலமாக திருத்தி வழங்கிய மகள் திருமதி. வேல்விழி தேவகானந்தன் (கனடா) மேலும் இந்நூலினை அழகாகவும், விரைவாகவும் அச்சிட்டு வடிவமைத்துத்தந்தவர்களும், அம்பாள் அச்சக உரிமையாளருமான தம்பி திரு.அருணாசலம் குணசேகரம் திருமதி. செல்வினி குணசேகரம், புதூர், மட்டக்களப்பு, ஆகிய அனைவருக்கும் எனது இதயம் நெகிழ்ந்த நன்றிகள்.

என்றும் பணிவுள்ள
ஆ.மு.சி. வேலழகன்

12.08.2020

வள்ளுவன்மேடு ,
மாவேற்குடாப் பிரிவு - 01,
திருப்பமுகாமம்,
மட்டக்களப்பு,
கிழக்கிலங்கை

கீழைக் காற்றின் மேற்றிசை விஜயம்!

மேற்றிசைக் கடலில் வீழ்ந்து
மறைந்தனன் உதயம் என்ற
கூற்றினை ஆய்ந்து பார்க்க
குறித்தனன் எண்ணம் நெஞ்சில்!
காற்றினைத் தூது விட்டு
காரிருள் மறைந்து நின்றாள்!
ஏற்றிய காதல் தீபம்
இருளெலாம் போக்கிற் றிங்கே!

இருள்படர் மரத்தின் பின்னே
இவளுடல் மறைந்து நோக்கும்
உருள்சுடர் அவனுக்காக
ஏக்கமே நிலவின் தேய்வு!
தருபவன் மறைந்து போனான்!
தளிர்நடல் சுமந்து நோகும்!
பருவமும் இல்லை! இங்கே
பார்ப்பவர் அறியார் உண்மை!

கருவினைச் சுமந்து செல்ல
கனவுகள் கோடி கண்டாள்!
வருவது அவனே என்று
விழியிதழ் பூக்க நிற்பாள்!
ஒருபொழு தேங்கிப் பின்னர்
உதயனை நோக்கி நிற்பாள்!
வருவது உண்டு! இந்த
வஞ்சியைத் தொடுவ தில்லை!

காற்றினைத் தூது போக்கி
காதலை வளர்க்க எண்ணி
நேற்றவள் அனுப்பி வைத்தாள்!
நினைவுகள் சுமைகளாச்சு!
ஆற்றினில் தவழ்ந்து, பின்னர்
ஆயிரம் தொலை கடந்து
காற்றது மேற்கு போயும்
கதிரவன் கடிதம் இல்லை!

என்னதான் நிகழு மென்று
அத்திசை நோக்கி நின்றாள்!
அன்னமாய் வடிவெ டுக்கும்
ஆயிரம் மேகம் அள்ளி
சின்னவள் நிலவின் மேனி
சேலையாய் மறைத்து விட்டான்!
அன்னவள் அறியாள்; காற்று
அவளுடல் மறைத்த செய்தி!

காதலன் போனால் என்ன?
கற்பதும் மானந் தானும்
போதலே கூடா தென்று
போர்த்தினன் ஆடை கொண்டு!
ஆதலால் காற்றும் கூட
ஆயிரம் நன்மை செய்யும்!
வேதனை வந்தால் போதும்
விழியினை நனைத்தும் வைக்கும்!

இறப்பிலொரு பிறப்பு வேண்டும்

மரணம் எனக்கொரு நாள்
மாலையிடக் காத்திருக்கும்!
இரவு பகலில்லை!
எப்பொழுதும் நேர்ந்திடலாம்!
அரவம் ஊர்ந்த தடம்
அழிந்து விடும் மறுநாழி!
வரவாய்க் கவியளித்த
வாழ் விறப்பில் அழியாது!

உயிரினங்கள் அத்த னையும்
உணவினையே நாடி வரும்!
மயிலினங்கள் கார் கண்டே
மகிழ்ச்சியுடன் ஆட வரும்!
பயிரினங்கள் நீரருந்தி
பச்சிலையின் தளிர் வளர்க்கும்!
உயிரினத்தில் மனித இனம்
உயர்வுக்கே வாழ வரும்!

வாழ்வின் இன்ப மெலாம்
வாழ்பவரின் மனத் தளவு!
ஆழ்வேவார் யாரெனினும்
ஆண்ட புகழ் தன்னளவு!
கேள்விச் செல்வமிலார்
காதிரண்டும் இடத் தளவு!
தாழ்வில் உயர்வ தெலாம்
தாழ்ந்தவரின் முய லளவு!

மழலை வானமே

அரும்பு முல்லையுன் அழகோ அழகு!

இதயச் சுவருள் என்னதான் வைத்தாய்?

இரும்பு மனமும் இளகும்! உன்னிதழ்

அசைவில் கோடி அர்த்தம் தெரியும்!

கரும்புச் சாறுன் கனிமொழி மென்வாய்க்

கதவு திறந்ததும் சிரிப்புச் சொத்து!

பருவ வயதுப் பாவையைப் போல் நீ

பார்க்கும் பார்வை நெஞ்சை நெகிழ்த்தும்

நினைத்ததெல்லாம் முடிக்க நினைக்கும்

நீதான் குழந்தை! கதவினில் ஏறிட

முனையும் போதுன் முகவரி தெரியும்

மக்கட் சுகங்கள் உன்னால் அறிந்தேன்!

மனையுள் அங்கும் இங்குமாய்ச் சுற்றுவாய்!

மென்பாதத்தின் வேதனை அறியாய்!

நினைத்துப் பார்க்கிறேன் குழந்தைச் செல்வம்

நெஞ்சைத் தாக்கும் ஆயுத முனைகள்!

வீணையிற் கையை மீட்டிட இன்பம்!

விளக்குகள் அணைப்பதால் பலருக் கின்பம்!

ஆணையிட்டே தம் கருமம் முடிப்பதில்

ஆண்ட அரசர் கூட்டத்திற் கின்பம்!

இணையற்ற இன்பம் உன்னைநான் பார்ப்பதில்!

எடுப்பதும் உடைப்பதும் உன்தொழில் அல்லவா?

துணையின்றி நீ செய் குறும்புகள் உன்னைத்

தூக்கியென் இதயத் துள்வைத்து விட்டது!

வாய்ப்பு

மலையினிலே கல்லிருக்கும்! தகர்த்தெடுத்து
மதி நுட்பர் கைகளிலே சேர்க்கும் போதில்
கலை வடிவம் பெற்று புதுத் தோற்றம் கொண்டு
காட்சிக்கு உரித்தான தொன்றாய் மாறும்!
சிலை யுருவம் பெற்றவுடன் கல்லும் பல்லோர்
சிந்தனையில் இடமெடுக்கும் ! சொந்தம் கொள்ள
விலை கொடுக்கத் துணிந்திடுவர்! அந்தக் கல்லே
வண்ணான் கை கிடைக்குமெனின் உருவே மாறும்!

அழுக்குடைய ஆடைகளைத் தட்டித் தோய்க்கும்
அடித்தளமாய் மாறிவிடும்! தன்னில் பட்ட
அழுக்கினையே ஆடையெனப் போட்டிருக்கும்! தன்னை
அழுத்துபவர் கால்களையே தள்ளச் செய்யும்
வழுக்கிருக்கும்! பாசியினைப் பிடித்திருக்கும்!
வடிவினிலே தேய்விருக்கும் வண்ணான் வேலைப்
பழுவினையே குறைக்குமொரு கருவியாகப்
பயன் கொடுக்கும்! அந்தக் கல் வேறொர் கையில்

கிணற்றடியில் போட்டேறித் தண்ணீர் அள்ளும்
கால மிதியாய் மாறியது கடமை செய்யும்!
மணற்பரப்பில் தானமர்ந்து தன்னை மாந்தர்
மிதிக்கின்ற நிலையடையும்! இதனைப் போன்றே
கணப் பொழுதிற் கல்லைப் போல் மனிதனுக்கும்
கடமைக்குப் பல்லிடத்தில் வாய்ப்புண்டாகும்!
மணப்பதுவும் அவன் வாழ்க்கை பிணமாய்த் தோன்றி
மரிப்பதுவும் கிடைக்கின்ற வாய்ப்பின் தன்மை!

மலிந்த மனிதர்கள்

எங்கும் பறவைகள்! எல்லாம் சுதந்திரம்!
எங்கள் வாழ்வில் எண்ணம் சுதந்திரம்!
சங்கு முத்துமீன் சூழும் கடலில்
சாண் வயிற்றை நிரப்ப நாம் அலைகிறோம்!
அங்கும் இங்குமாய் ஓடும் மீன்களை
ஒன்றாய்ச் சேர்த்துப் பிடிக்கவே ஆசை!
பொங்கும் கடலலை படகை ஆட்டும்!
புரட்சியின் வடிவம் அதிலே தெரியும்!

கடலை நம்பிப் படகில் ஏறினோம்!
காற்றின் கரங்கள் எதிர்த்தும் அணைத்தும்
படகுப் பாதையை மாற்ற முனையும்
புரட்சி பற்றிநாம் அறிவதால், விரும்பிய
இடத்தை நோக்கியே இலக்குடன் சென்றும்
ஏமாற்றப் படுவது அதிகம் நாங்களே!
சுடரொளி பாய்ச்சும் கதிரவன் தானும்
சுட்டு எங்களை எரிக்கவே முயல்கிறான்!

பிள்ளைகள் பெண்டிற்கடலை நோக்கியே
பார்த்துப் பார்த்துக் கண்கள் பூக்கும்!
உள்ளம் வேதனை வரிகளை ஏந்தும்!
உவர்ப்பு நீரில் அலைந்து திரிகையில்
பள்ளக் கண்கள் நீரைச் சுரக்கும்!
புவியில் வாழ்ந்திட எத்தனை தடைகள்!
பிள்ளைகள் எங்களைப் பார்த்தமும் போது
பிறந்ததும் பெற்றதும் ஏனெனத் தோன்றும்!

எண்ண இன்பம்

ஒருநாள் இரவு புவையாள் விழிகள்
எங்கோ பார்த்தன! கண்முன் இல்லா
உருவம் ஒன்றே விழியுள் நுழைந்தது
இரவு நேரம் இயற்கை அழகெலாம்
கருப்பு நிறமாய்த் தோன்றும் பொழுதில்,
காதலன் எண்ணம் கண்கள் நிறைத்தது!
வருவான்! வருவான்!! என்றொரு நோக்கல்!
வஞ்சியின் நெஞ்சில் எத்தனை ஏக்கம்!

இமைகள் விழிகளை முத்தம் இடவும்
ஏனோ அன்று இரவில் மறந்தன!
சுமைகள் அதிகம் விழிகளுக்க் கதனால்
சற்றும் இமைகளை அணைக்க மறுத்தன!
சமைத்தன கண்கள் காதல் மாளிகை!
“சாலமன்” போலவள் காதலன் உருவம்!
அமைந்தன நினைவுகள்! அன்றிர வெல்லாம்
இப்படி இப்படி இன்ப நினைவுகள்!

முதலிரவொன்று நாளை இந்நேரம்,
மலரப் போவதே இத்தனைக் கடித்தளம்!
விதிவிதமான ஆசைகள் ! அவள் மனம்
விரும்பிய படியே நாளை நிறைவுறும்!
“சிதம்பரம் பூங்கா” மலர்களின் வாசம்
சரித்திர நாயகன் நாளைதன் கைவசம்!
முதல்நாள் எண்ணிப் பார்க்கையில் வந்திடும்!
மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் முதலிர விருக்குமா?

தொல்லையின் வடிவம்!

இல்லாதிருந்தும் இடைவிடா முயற்சியில்
எல்லாம் பெற்றும்; இழந்தேன் நிம்மதி!
செல்வர் தமக்குள் செல்வராய் மாறியும்,
சிந்தனை எல்லாம் தேடுதல் பற்றியே!
கல்லாதிருந்தும் கற்றவர் போலெனைக்
காசு பொருளால் மற்றோர் மதித்தனர்!
தொல்லைகள் அதிகம் சேர்ந்தது; வாழ்வில்
தேடியும் நிம்மதி சிறிதும் காணேன்!

வறுமைப் படுகையில் இருந்த நிம்மதி
வாழ்வில் செல்வம் வந்தும் இல்லை!
சிறுமை என்னைச் சீரளித்தாலும்
சிந்தனை அன்று தெளிவாய் இருந்தது!
உறுத்தும் நெஞ்சின் ஆசைச் சுமையால்
ஓடி ஓடிச் செல்வம் தேடினேன்!
ஒறுத்தவர் என்னைத் தேடி அணைத்தது
ஒன்றுதான் எனக்குக் கிடைத்த மகிழ்ச்சி!

அனுபவம் பெரிது! அன்று செல்வரின்
அனுபவம் பற்றியான் அனுபவித் தறிகிலேன்!
சினுங்கி அமுதேன் சிறுவனாய் இருக்கையில்!
செல்வம் வந்ததும் என்னுள் அழுகிறேன்!
மனுக்குலம் தன்னில் இல்லா ஒன்றையே
மனதால் எண்ணிப் பெறவே முயலும்!
மனுவுள் ஒருவன் செல்வம் பெறவே
முயன்று பெற்றேன் உலகே வெறுத்தது!

உயிருக்குத் தாய் தமிழ்!

பெற்றவளும் பிள்ளைகளைப் பிரிந்த போதில்
புலம்பியபின் பிள்ளைகளும் வாழ்வார்! கூடே
சுற்றமதும் வந்திருந்து அமுத பின்னே
சொந்த இடம் சென்றவர்கள் வாழ்வார் ! ஆனால்
நற்றமிழும் தானழிவைத் தேடிக் கொள்ளின்
நன்றிங்கு வாழ்வதற்கு எண்ணோம்! எம்மை
பெற்றவளைப் பிரிந்துலகு விட்டே செல்வோம்
பிறப்பவளால்! இறப்பெனினும் அவளுக்காக!

ஆயிரந்தான் செல்வம் எமக்கிருந்த போதும்
அழகு தமிழ் மொழி வாயாற் பேசா விட்டால்,
வாயிருந்தும் வாழ்க்கையிலே வறியோர்! நாங்கள்
வாழ்வதெனில் தமிழ் பேசித் தானே வாழ்வோம்!
நோயிடந்தான் எம்முடல்கள் அகப்பட்டாலும்,
நொந்து விடோம்! தமிழருகே இருக்குமட்டும்!
காயிருக்கும் நிலையினிலே தமிழிருப்பின்,
கனியாகும் வரையதற்கே உழைப்போம்! உண்மை!

பயிருள்ள உயிருக்கு நீர் தாய்! அந்தப்,
பயிருக்குத் தானிந்த மண் தாயாவாள்!
உயிருக்குத் தாய் இன்பத் தமிழே! பெற்ற
உடலுக்குத் தாய் எம்மைச் சுமந்த பெண்ணே!
மயிருக்கு நிறம் மாறும்! ஆனால் எங்கள்
மொழியென்றும் மாறாது! செழித்தே ஓங்கும்!
தயிர் பாலாய் மாறாது! அது போலிந்தத்
தமிழ் கீழாய்ப் போகாது! செழித்தே வாழும்!

அறிந்ததனால் அழுகின்றோம்!

பொருட்களிலும் தேவைகளே அதிகமாகி
பிரச்சினைகள் தோன்றி விட்ட காலந்தன்னில்
இருப்பதனைக் கொண்டெமது இன்ப வாழ்வை
அமைத்துவிட நாம்பழகிக் கொள்ளல் வேண்டும்!
கருக்கட்டும் ஆசையெலாம் தேவையாக்கி
கண்ணீரை நாமழைத்தல் நன்றேயில்லை!
பெருகட்டும் பண்டங்கள்! பின்னே ஆசை
பிறக்கட்டும்! நிறைவேறும் அன்றே நன்று!

இறப்பதற்கும் அஞ்சுகிறோம்! இங்கே வாழ்வை
ஏற்பதற்கும் துஞ்சுகிறோம்! உலகைப் பற்றி
பிறப்பதற்கு முன் நாங்கள் அறிந்ததாலோ,
பிறந்தவுடன் அழுகின்றோம்! வாழும் போதில்
சிறப்புகளைக் காணாத ஏக்கத்தாலோ
சினக்கின்றோம்! சார்ந்தவரைப் பகைப்பதாலோ
இறக்கின்றோம்! இதுதான் எம் வாழ்க்கை யென்றால்,
இனிப்பிறக்காதிருக்கவொரு மார்க்கம் வேண்டும்!

மனிதனைச் சொல்கின்ற போதும் நாங்கள்
மிருகமென உணர்கின்ற காலம் வந்தால்,
இனிப்பிறக்கும் எண்ணத்தைக் கொள்ளோம்! எங்கள்
இறப்பதனை ஏற்பதிலும் தயங்க மாட்டோம்!
தனியொருவன் இவ்வுலகில் வாழ்வானாயின்,
தன்னிச்சைப் படி யின்பம் பெறுதல் கூடும்!
மனிதனெனும் வாக்கமொன்றே தொடருமாயின்,
மாற்றமில்லை! இவ்வுலகு துன்பக் காடே!

இது என்ன வாழ்க்கையடா!

எடுத்தெடுத்துப் பார்த்தபின் தான் கையை மேலும்
இடுவதற்குத் தயங்குகிறேன் என்றாற் கூட
கொடுமைகளை எடுத்தெறிய மேலும் மேலும்
கரமிரண்டும் துடிப்பதனை உணர்ந்தும், வாழ்க்கை
நடுத்தெருவில் இருக்கின்ற காரணத்தால்
நிலைதளர்ந்து போகின்றேன்; பலரும் என்னைத்
துடுப்பாக்கித் தத்தமது வாழ்க்கை ஓடம்
தன்னிச்சைப் படி செல்லும் மார்க்கம் கண்டார்!

பகலிரவாய்க் கண்விழித்துப் படித்தும் பள்ளிப்
பரீட்சையிலே நற்சித்தி அடைந்தும் கூட
நகம் வளரும் நிலையிலுமென் இன்பம் என்னும்
நாய் வளரவில்லை! அதை வளர்க்கும் ஆசை
சிகரம் போல் இருக்குமதைக் கண்முன் வைத்தால்!
சிந்தித்துப் பார்க்கையிலே வாழ்க்கை ஒன்றும்
மகமனைவி மாளிகையும் இறப்பை நாடும்
மெய்யொன்றும் எமக்கெதற்கு வேண்டும் இங்கே?

தாகமுண்டு! தணிப்பதற்கு நீர் இருந்தும்
தேன் தேடும் மனிதர்களில் நானும் சேர்ந்து
வேகநடை போடுகிறேன்; பிறந்த மக்கள்
விலங்குகளில் கீழாகிப் போனார் இன்று!
தேகத்தில் ஆடையிட்டு மானம் என்றார்!
தொடை காட்டுவோர்தான் நன்று வாழ்கின்றார்!
காகங்கள் மாந்தரிலும் மேலாம்! மீண்டும்
காடுகளில் நாமுறையும் காலந் தோன்றும்!

இப்படியேன் படைத்தீர்கள்?

சிவபெருமான் சிரித்த முகத்தோடே வந்தார்!
சிறுபிறையும் பாம்பொன்றும் தலையிற் கண்டேன்!
தவப்புதல்வன் கணபதியை மணந்து வைக்கத்
தான் மண்ணிற் பெண்பார்க்க வந்தே னென்றார்!
உலகத்தார் கணபதியை யானை கொண்ட
உருமுகத்திற் படைத்திட்டார்! இதனால் அங்கு
பலரிடமும் பெண் கேட்டேன்! கொடுத்தாரில்லை!
யானை முகக் காரனுக்குப் பெண்ணா என்றார்!

கணபதியான் கண்கலங்க அமுது நின்றான்!
காலையிலே மண்மீது இறங்கி எம்மை
வணங்குகிற மக்களிடம் சொல்லி எந்தன்
வாழ்க்கைக்குப் பெண் பார்த்து வாருமென்றான்!
சொன்னவுடன் வந்து விட்டோம்! இந்த மண்ணில்
சுகமெனினும் தங்காது போதல் வேண்டும்!
என்ன இன்பம் இங்குண்டு! ஏனோ மக்கள்
என்னிடத்தில் சொர்க்கமது கேட்கின்றார்கள்?

கடவுளென்று எமைப் படைத்த “இந்தமக்கள்”
கரிமுகத்தில் என்மகனை ஏன் படைத்தார்?
இடரெதுவும் மக்களுக்குச் செய்தேன் இல்லை!
ஏளிவர்கள் என்மகனின் வாழ்வழித்தார்?
“மடமனிதர்” கொடுமையினால் எனது பிள்ளை
மணம் காண முடியாது வாடுகின்றான்!
இடபத்தில் எனை ஏற்றி வைத்த மக்கள்
எலிமீது என் மகனை ஏனோ வைத்தார்?

தேன் பருக இதழில்லை! என்றே பெண்கள்
 தயங்குகிறார் கணபதியை மணம் முடிக்க!
 வான்வெளியை மருமகளுக்கெழுதி வைப்பேன்!
 வாழ்வென்னும் சொர்க்கத்தை நிகழ்த்தி வைப்பேன்!
 கணபதிக்குப் பெண் தந்தால் மண்ணும் விண்ணும்
 கூட்டாகிப் போயிடலாம்! பின்னே நானும்
 பணமுடையோன்! மக்களிடம் வந்து நின்று
 பாராளத் தேர்தலிலே ஒட்டுக் கேட்பேன்!

நவக்கிரக மாளிகையும் "நீங்கள் வைத்த"
 நாட்டிலுள்ள "சிலைகளுமே" எனக்குச் சொந்தம்!
 தவப் புதல்வன் கணபதிக்குப் பெண்ணைத் தந்தால்
 தம்பிள்ளை மனைவியையும் அழைத்து வாழ,
 சிவலோக வளவினிலே இடமுந் தந்து
 சீர்வரிசை அத்தனையும் தந்து வைப்பேன்!
 தவமின்றி, என்மீது பக்தி யின்றி
 தக்க இடம் சொர்க்கத்தில் வாழ்வு கிட்டும்!

அன்னையின் நெஞ்சில்

பெற்றவளே பகையான பின்னே என்னை
பிடித்தவளை மணம்புரிந்து கொண்டேன்! கல்வி
கற்றிருந்தும் கல்யாண ஆசை உந்த
காதலியை மனைவியென மாற்றிக் கொண்டு
குற்றமில்லை நான்செய்த தென்றே எண்ணி
களித்திருந்தேன்! கட்டியவள் பகைத்த பின்னே
பெற்றவளே பெரிதென்ற எண்ணம் வந்தும்
பிறந்த இடம் சேர்வதற்கும் முடியவில்லை!

அன்னைக்கோர் அன்புண்டு! அதற்கு என்றும்
அழியாத இடமுண்டு பிள்ளை மீது!
என்றறிந்தேன்! இல்லாளே மறந்த பின்னும்
அன்னையவள் மறந்ததென அறிய வில்லை!
கன்னியரும் தாயாகிப் போனால் இந்த
கடமைக்கு ஆளாகிப் போவர்! பெற்ற
அன்னையர்க்கு நிகராகத் தொடர்ந்து அன்பை
ஊட்டுதற்கு ஒரு பிறவி உலகில் இல்லை!

மானிடர்க்கு மணப்பதெனில் பெரிதோர் இன்பம்!
மங்கையர்க்கு வயிறெழுந்தால் அதுவோர் இன்பம்!
தேனினிக்கும் என்று சிலர் சொல்லக் கூடத்
தயங்கிடுவர்! தம்முறவை நினைத்துப் பார்த்து!
ஏனினிக்கும் தேன்? எங்கள் உறவில் மேலா?
இப்படியும் சிலர் கேட்கத் துணிந்து நிற்பர்!
நானிவர்க்கு ஏதுசொல்வேன் மனை பிரிந்து
நடுத்தெருவின் நிற்கையிலே எதுதான் இன்பம்!

பொய்கையில் புதைந்த மதி!

குவளை மலர் கூத்தாடும் குளத்தினுள்ளே
கொங்கைச் சமையேந்திக் குளிக்க வந்தாள்!
தவளை அத்தண்ணீரில் அமிழ்ந்து சென்று
தளிருடலைக் கண்ணோக்கிச் சுவைத்துச் சொல்லும்
“குவளை மலர் அழகென்று மயங்கி நின்றேன்!
கண்டேன் ஓர் பேரழகை! பிறவி தோறும்
இவளைவிட அழகொன்று காணேன் இந்த
அவனியிலே இப்படியோர் அழகுமுண்டோ?

கொங்கைமுனை தண்ணீரின் மட்டம் காட்டும்!
குவளை மலர் அதனோடு அணைந்து நிற்கும்!
மங்கை இதழ் வானத்து ஒளிரும் பற்கள்
மாற்புக்கு ஒளியூட்டத் துடித்து நிற்கும்!
அங்குள்ள நிலவிங்கு வந்த மாயம்
அறியாது, தென்றல் கை அசைத்துக் கேட்கும்!
சிங்கார வதனத்தைக் கூந்தல் நாகம்
தீண்டியதாய்த் தண்ணீருள் மறைந்திருக்கும்!

குளத்தோடு மேகத்து மழையின் மின்னல்!
குலைவாழை தலை சாயும் தோற்றத்தோடு,
நிலத்தோடு விழி நோக்கும் பார்வை கொண்டு
நீராடிக் கரையேறி நடந்து வந்தாள்!
உலகத்து அழகெல்லாம் திரட்சி கொண்டு
ஒன்றோடு ஒன்றங்கு உரச வந்தாள்!
விலகாத துணிகொண்ட அழகு எல்லாம்
விழி காண முடியாதா? என்ன? என்ன?

ஏன் வேண்டும் மனித வாழ்வு!

பறவையாய்ப் பிறந்தால் பறந்து திரிவேன்!
பாழும் உலகில் அடிமையாய்ப் பிறந்தேன்!
உறவுகள் என்னும் உரிமை வேர்களால்
அசையா மரமாய் அழுது நிற்கிறேன்!
இறந்து விடினும் எத்தனை கண்கள்,
அழுது தீர்க்கும்! அவனியில் மனிதனாய்
பிறக்கும் போது அழுதே பிறந்தேன்!
பிறந்த பின்னும் அழுதே அலைகிறேன்!

உண்பதும் உறங்கலும் உடையணி பூணலும்
உலக வாழ்வெனில் ஏன்தான் பிறந்தேன்?
உண்மையில் மக்கள் விலங்கிற் சமனாய்
அறியா நிலையில் ஒன்றாய்ப் போயினர்!
உண்பதும் உறங்கலும் அலைந்து திரிதலும்
இங்கு வாழும் விலங்குகள்! மனிதரின்
எண்ணமனைத்தும் உண்ணவும் உறங்கவும்
எப்படி வழிகள் செய்யும் என்றோ!

எவரை இங்கு குற்றம் சொல்வது?
எல்லா மனிதரும் ஒருதிறத் தாயினர்!
சுவரில்லாமலே சித்திரம் வரைந்திட
சிந்திக்கும் ஒரு மனிதனும் மனிதனா?
தவறை உணர்ந்தும் திருந்தி வாழத்
துடிப்பார் பலபேர்! வழிதான் எங்கே?
அவலம் அடிமை வாழ்வின் வடிவம்!
என்றால் மனிதன் ஏன் பிறக்கின்றான்?

சொந்த மொழியை அழிக்காதே!

தமிழரெனில் தமிழ் கற்றுத் தமிழர் நாட்டில்
தக்க படி வாழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்! விட்டு
உமிழ் கடலைக் கடந்து பிற நாட்டில் சென்றும்
உனது நிலை மறந்து விடல் கூடா தென்பேன்!
அமிழ்தமெனப் பிற மொழியை உண்ணும் போதும்,
அன்னையிட்ட தமிழ்ப்பாலை உண்ணும் போதே
தமிழெனும் நிலையுன்னைச் சேரும்! அந்தத்
தமிழினத்தின் புகளெல்லாம் உன்னை நாடும்!

ஆங்கிலத்தை உலக மொழி என்றேற்றாலும்,
அது உனது சொந்த மொழி இல்லை! சொந்தம்
எங்களுக்கோர் மொழியுன்டென்றெண்ணிக் கொள்ளின்
எமதினத்தின் மொழி வளர வாய்ப்புண்டாகும்
அங்கங்கள் அனைத்துமதை உணர்ந்து விட்டால்
அடிமைகளாய் நாம் வாழும் நாளே இல்லை!
செங்களங்கள் கண்டவர்கள் தமிழர்! என்றால்
சிரிப்பார்கள் இன்றெமது நிலையைப் பார்த்து!

இனிய தமிழ் மொழி மட்டும் உலகைப் பற்றி
அறிவதனைத் தந்து விடும் என்றெண்ணாதே!
கனியுண்ணும் போதுமொருகாயை உண்ணின்,
கசப்பிணிப்பை நாக்கறியும்! அதனைப் போன்றே,
தேனினிய தமிழ் கற்ற பின்னர் வேற்றுத்
திரு மொழியைக் கற்றிடுதல் நன்றப் போதும்
மேனியெங்கும் தமிழறிவே தோன்றல் வேண்டும்
மாற்று மொழிக் கோர் எதிரி நீ யாகாதே!.

காது!

கேட்டுக் கொண்டே இருப்பாய்! என்வாய்
கேள்விகள் கேட்கப் பதிலெடுப்பாய்!
நாட்டில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்
நாடா நிகழ்ச்சியைக் கேட்டறிவாய்!
பாட்டின் கருத்து இசை யனைத்தும் உன்
பக்கம் வந்தே சுவை கொடுக்கும்!
ஒட்டுக் கேட்டுபார் உறுதி மொழி
உனக்குப் பிடித்தால் கரம் போடும்!

என்னை அறிந்தும் என்னிதயம்
இளகிய தென்பதை நீ யறிந்தும்
அன்பிலார் பேசும் சுடு சொற்கள்
அறிந்து என்னை அழ வைப்பாய்!
உன்னிடம் இதயம் இருந்திருந்தால்
உனக்கது புரியும் ஆனால் உன்
தன்மையில் நடுநிலை கொண்டவன் நீ!
தீய சொற்களையும் கேட்கின்றாய்!

என் கருத்தைப் பிறர் அறிவதற்கும்
அவர் கருத்தை யான் பெறுவதற்கும்
நன்முறையில் நீ பயன் படுவாய்! யான்
நல்லறிவைப் பெற வழி சமைப்பாய்!
சொன்னதைக் கேட்கும் கிளிப் பிள்ளை ! நீ
சொல்லத் தெரியா மடப் பிள்ளை!
இன்னவன் இப்படிச் சொன்னானே, என
என்னிடம் நீ செவிடாகாதே!

ஒவ்வொரு வர்க்கும் இரண்டானாய்; சிலர்
 உன்னைப் பெற்றும் செவி டானார்!
 எவ்விடம் என்னை யார் கதைத்தும், அதை
 எப்படியோ நீ அறிகின்றாய்! வாய்ச்
 செவ்விதழ் அசைவைக் கண் பார்க்கும்! அது
 சொல்வதை அறிவது நீ! மக்கள்
 ஒவ்வொரு வர்க்கும் செவிச் செல்வம்
 உண்டென்றால் பிற ஏன் வேண்டும்?

உலக உயிர்கள் அனைத்திற்கும், நீ
 உள்ளாய் என்பதை அறியேன் நான்!
 விலங்கினம் உன்னைப் பெற்றிருந்தும், உன்
 விபரம் அனைத்தும் அவை அறியா!
 மலரை மணத்தைச் சடப் பொருளை
 மனிதன் செவியும் அறிவ தில்லை!
 உலவும் ஒலியை மட்டும் நீ
 உணரும் தன்மை கொண்டுள்ளாய்!

ஒலிகள் அனைத்தும் உனை நாடும்! நான்
 ஒருசில ஒலியைப் புரிந்திடுவேன்!
 வலிது மெலிது என்றில்லை! உன்
 வாசல் என்றும் திறந் திருக்கும்!
 எலி புகுந்தாற் போற் கிடுகிடுக்கும்
 உன்னுள்ளே எறும்பு நுழைந்தாலும்!
 வலி யெடுப்பாய் நீ அப்போதென்
 வேதனை உயிரினும் மேலாகும்!

உலகம் உருளட்டும்!

இருக்கின்ற கைகள் கொடுக்கின்ற போது
இல்லையடா இங்கு துன்பம்! பகை
வருவதும், கொலைகள் விழுவதும், இல்லார்
வறுமையும் தோன்றா! அனைவரின் வாழ்வும்
இருநிலையின்றிச் சமநிலை அடையும்!
இறப்புகள் குறையும்! பிறப்புகள் கூடினும்
இருக்கும் வரையும் வாழ்வு கிடைக்கும்!
இதுதான் நடக்கும் எடுத்தவர் கொடுத்தால்!

அருவிகள் ஒன்றாய்க் கடலில் சேரும்!
அனைவரின் வாழ்விலும் மரணம் கூடும்!
விரும்பியபடி நாம் வாழ்தலே இன்பம்!
வெற்றியின் மடியிற் புரள்தலும் இன்பம்!
தருபவர் வேண்டும்! துன்பம் போகும்!
தத்தம் வாழ்வில் முயற்சியும் உறுதியும்
இருப்பவர் கூட இன்பம் பெறலாம்!
இல்லார் புதிதாய் இப்படி வாழலாம்!

நீரில் விழுந்தவர் இறக்கலாம்! அங்கு
நீச்சல் அடித்து கரையிலும் சேரலாம்!
தேரில் ஏறித் தெருவெலாம் சுற்றியோர்
திருவினை இழந்து குடிமகன் ஆகலாம்!
பாரில் எல்லாம் எல்லார்க்கும் சொந்தம்
பிறந்தவர் யாவரும் உழைப்பதே கடமை!
சீரிய வாழ்வும் பிள்ளையர் பெண்டிரும்
சிறப்புறு கல்வியும் உலக நற்செல்வம்!

ஏழைகளுக்கே இங்கு இடமில்லை!

பிணமான போதிலெமைப் பலரும் சேர்ந்து
பின் தொடர்வர்! மண்ணடக்கியதும் பிரிந்தே செல்வர்!
பணம் வந்து எம்மிடத்தில் சேரும் போதில்
பல்தொடர்வு கூறி எமை உறவு கொள்வர்!
உணவின்றி உடையுறையுள் எதுவுமின்றி
அலைகையிலே உறவுகளை மறந்ததோடு
உணர்வுகளைக் கல்லாக்கி எம்மைப் பார்த்து
ஒடென்று திட்டிடுவர் ஏழையானால்!

எனக்கென்று சொல்கின்ற வார்த்தை விட்டு
“எல்லோருக்கும்” என்று சொல்லுங்காலை
இனத்தின்கண் மேடென்றும் பள்ளமென்றும்
இருக்காது! சமநிலை அடைந்து மக்கள்
மனங்களும் தூய்மையைப் பெற்றுத் தங்கள்
மகிழ்ச்சியைத் தூண்டிடும் மார்க்கம் தோன்றும்!
கனவுகள் கலைந்திடும் உண்மை வாழ்க்கை
கண்டிடக் கூடுமின் நாட்டு மக்கள்!

சாபங்கள் போட்டிட நாங்கள் இன்னும்
சக்தியைப் பெற்றிட வில்லை! இங்கு
ஆபத்து வந்திடும் போதிலெல்லாம்
எதிர்த்திடச் சக்தியைத் தேடுகின்றோம்!
பாபங்கள் எல்லையைக் கடந்த பின்னே
புண்ணியம் செய்வதிற் பயனொன்றில்லை!
கோபங்கள் எம்மிடம் அகலும் போதில்
கொலை, பகை இங்கரிதாகிப் போகும்!

ஓரும் நதிகளும் உன்புகழ் பாடும்!

எழுபது கோடி இதயப் பூவின்
ஒருசில இதழும் உதிர்ந்து விட்டது!
விழுந்த இதழ்கள் நிலத்திலா விழுந்தது?
விழிகள் சிந்த விழியில் விழுந்தது!
அழுத கண்களுக்க காறுதல் சொல்ல
இந்திய நாட்டில் எவருமே இல்லை!
முழுப்புவி மாந்தரும் அழுது நின்றனர்!
மாதலை மகளின் விழிகள் மூடின!

உதிரத்தோடே பிறந்த அனைவரும்
உதிரம் சிந்தி இறப்பதும் இல்லை!
உதிரம் தோய்ந்து அன்னை மடிந்தனள்!
உலகம் எங்கும் ஓடிக் கலந்தனள்!
அதிர்ந்தன நெஞ்சம்! அலறின வாய்கள்!
அன்னை மாத்திரம் அமைதியாய் உறங்கினள்
எதிரியைத் தன்னுடை காவலாய் வைத்த
அன்னையின் வீரம் இமயப் பெரிது!

இந்திய நாட்டில் இரண்டு இமயம்!
எல்லையில் ஒன்று கல்லாய் நின்றது
“இந்திரா” என்னும் இன்னொரு இமயம்
இந்திய மக்கள் இதயம் உறைந்தது!
சந்தனக் கட்டையில் சாம்பலாய்ப் போனதும்
சரித்திர ஒளியாய்த் திகழ்ந்து கொண்டது!
அந்தநாள் காந்தி இந்தநாள் காந்தி
இரண்டும் ஒருங்கே இணைந்து கொண்டன!

"ஈழத் தமிழன் இதயம் துவண்டது!
 எதிர்த்துச் சிவந்த கண்கள் சிந்தின!
 வாழத் துடிக்கும் ஈழத் தமிழரின்
 வழியில் நின்ற ஒளியும் மறைந்தது!
 ஆழம் அறியா ஆட்சிக் குளத்தை
 உதிர வடிவில் இறைத்தது கொடுமை!
 கோழைத் தனங்கள் குருதி கண்டது
 கடிதில் தமிழன் ஈழம் காண்பான்!

மனிதருள் மனிதனாய் வாழ்தலில் மேலாம்,
 மரித்தபின் மக்களின் மனதில் வாழ்தல்!
 இனியொரு நாளில் அன்னையின் வாழ்வில்
 அழிவு என்பதே அணைந்திட மாட்டா!
 கனிகளே என்றும் கல்லடி படுவது!
 கனிந்த இதயம் குண்டடி பட்டது!
 மனிதனாய் உலகில் தவறிப் பிறந்தது,
 மிருகக் குணத்தை விளக்கி விட்டது!

மூன்று மிருகம் மனிதனாய்ப் பிறந்தது
 முன்னொரு மிருகம் அகிம்சையைக் கொன்றது!
 இன்னுமிரண்டு எஞ்சியிருந்து
 இதயப் பூவில் உதிரம் தோய்த்தது!
 அன்னை என்பதை அவனும் மறந்தனன்!
 ஆசை காட்ட மோசம் செய்தனன்!
 இன்னொரு காந்தி எஞ்சி உள்ளது!
 இன்னும் எத்தனை மிருகம் உள்ளதோ?

இறந்தபின் எங்களின் அஞ்சலி காண
 இறந்தனையோ நீ? எங்கள் தாயே!

இறப்பது அனைவரும் உண்மை! ஆயினும்
 இப்படி இறப்பது இறப்பினிற் பெருமை! *
 சிறப்புறு இந்தியா காண விளைந்தனை!
 சிந்தும் ரத்தமும் நாட்டுக் கென்று
 சிறப்புரை யாற்றிச் செய்தாய் அவ்வழி!
 சரித்திர ஏட்டில் சிவப் பெழுத்தானாய்!

இந்திரா காந்தி என்றால் அர்த்தம்,
 “எழுபது கோடியின் இதயம்” என்றே
 செந்தமிழ் மொழியின் அகராதி காட்டும்!
 சிந்திய ரத்தம் சரித்திரம் எழுதும்!
 இந்தியா எங்கணும் அமுத கண்ணீர்
 இமயம் தூவும் சாம்பல் கரையும்!
 எந்த மனிதனும் எதையும் செய்வான்!
 இன்றைய நிலையில் இதுதான் செய்வான்!

கடலில் இல்லாக் கருணை முத்தே!
 காந்தி நேரு விதைத்த வித்தே!
 கடமை மறவாக் கண்ணின் இமையே!
 குளிர்ந்த நிலவின் கோல மனமே!
 சுடரே உன்னைச் சுட்ட தீயில்
 உன்னுடல் மட்டும் அழிந்ததா? இல்லை!
 தொடர்ந்து எங்கள் உயிரும் எரிந்து
 தாயவள் உன்னை அஞ்சலிக் கின்றன!

வங்கக் கடலுனை வாழ்த்தி நிற்க,
 விரிந்த இந்தியா வியந்து நின்றது!
 சிங்கள வெறியில் தமிழினம் அழிய,
 சினத்த நெஞ்சம் தட்டிக் கேட்டது!

எங்கள் நாட்டின் விடுதலை வேள்வியை
எரித்து நின்றவர் அம்மா! நாங்கள்
உங்களை எரித்து ஒத்திகை பார்க்க
அநீதியின் கைகள் அழைத்துக் கொண்டன!

அன்பின் களமே! அறிவின் சிகரமே!
எழுதா மறையே! ஏழ்மை உருவே!
புன்னகை தாவும் பொலிந்த முகமே!
பாரதச் சுடரே! பண்பின் நிழலே!
நன்றியுள் நோக்கும் நட்புக் கொடியே!
நீண்ட பயணம், மீளாப் பயணம்
இன்று தொடர்வாய் என்று யாரறிவார்?
இழந்த கைகள் உன்னை ஏற்க.....!

விரிந்த வண்ணம் வழி பார்க்கின்றன!
வேதனைக் கடலில் வீழ்த்தி, எங்களை
பிரிந்த சேதி பொய்யென நெஞ்சம்
பாரத மெங்கும் தேடி அலைந்தன!
சிரித்த உன்முகம் சினத்ததைக் காணேன்!
கண்ணீர் கூட உன்முகம் காட்டின!
சரித்திரம் உன்னைத் தட்டிக் கொண்டது!
சாவே! நீ இனிச் சாவது உண்மை!

ஐம்பொறியும் சுவை பெறுமே!

மலை குளிக்கும்! வான் பரப்பில்
மதி நகரும்! முகில் தொடரும்!
அலைபுரளும் ஆழி குளம்
அத்தனையும் விழிக் கின்பம்!
இலை மறைவில் இருந்த படி
இன்னிசையில் குயில் பாடும்!
கலை மலரும் இசைப் பாடல்
கேட்டதுமே செவிக் கின்பம்!

மலர் விரிந்து மணம் பரப்ப
மூக்கு நுகர்ந்தா லின்பம்!
பல சுவையும் சேர்த்தெடுத்து
பருகுகையில் வாய்க் கின்பம்!
உலவி வரு தென்றலது
உடல் தழுவ மெய்க் கின்பம்!
இலகுவாய்ப் பொறியனைத்தும்
ஆங்காங்கே இன்ப முறும்!

பொறி ஐந்தும் ஓர் பொருளில்
பெறும் இன்பம்! அப்பொருளை
அறியுங்கள் நானுரைப்பேன்!
உலக முள்ள வரை நிலைக்கும்!
வறியார்க்கும் செல்வர்க்கும்
வாய்க்கின்ற பெரு இன்பம்!
செறிவாக ஐம் பொறிக்கும்
சுவை யளிக்கும்! அது பெண்மை!

இதழோடு அவள் இதழை
 இணைக்க வரும் வாய்க்கின்பம்!
 விதவிதமாய் அவளுடலின்
 வாச முண்டு! உண்மையிது!
 அதனாலே அவளுடலில்
 அங்க மெலாம் நுகர்கின்றீர்!
 முதலிரவின் முன்பு மிதை
 மங்கையிடம் பலர் நுகர்வர்!

உடலோடு உடலணைக்க
 உண்டாகும் மெய்க் கின்பம்
 உடலங்கம் நோக்கையிலே
 இரு கண்ணும் பெறு மின்பம்!
 மடமங்கை பேசு மொழி
 மாறனுக்குச் செவியின்பம்!
 சுடர் விழியாள் ஐம்பொறிக்கும்
 சுகந் தருவாள் அறியுங்கள்!

அவனியிலே வேறு பொருள்
 ஐம்பொறிக்கும் சுகமளிக்கா!
 தவமிருப்போர் கூட இவள்
 தழும்புடலால் தவம் மறப்பர்!
 சுவருக்குள் சுக மளிக்கும்
 சந்தரிகள், இயற்கை யெலாம்
 அவமானப் படுமளவில்
 ஐம் பொறிக்கும் சுகமளிப்பர்!

பரிசு எனக்கே தர வேண்டும்

இரண்டு மட்டும் பெற்றாலே வையந்தன்னில்
இன்புறலாம் என்பதற்காய்த் திட்டம் தீட்டி,
தரந்தரமாய்ப் பெறுவதனைத் தடுத்து, ஏறும்
தொகையினரைக் கூடாது குறைத்து விட்டார்!
இருப்பதுவோ அதிகமிங்கு, மீண்டும் பிள்ளை
ஈனுவதால் நாட்டுயர்வு கெட்டே போகும்!
உருப்படியாய் இரண்டிருந்தால் போதும்! மூன்றைத்
தடுப்பதற்குச் சன்மானம் வழங்குகின்றார்!

திட்டத்தின் திறனறிந்து பல்லோர் போற்ற,
தொடர்ந்து பலநாடும் செயலில் காட்ட
கட்டுப்பாட்டை முதலில் சொன்னவன் யார்?
கடைப்பிடித்த நாடுகளில் முதல் நாடென்ன?
கெட்டுப் போகும் நாட்டு உயர்வு நாடி
கேடழிக்க இத்திட்டம் சொன்னார் கைக்கும்
திட்டத்தைக் கடைப்பிடித்த முதல் நாட்டிற்கும்
தரம்மிருந்த பரிசுகளைக் கொடுத்து விட்டார்!

அன்றிருந்து சிவபெருமான் கோபம் கொண்டார்!
அவர் குடும்பம் தான்முதலில் கட்டுப்பாட்டை
நன்று கடைப்பிடித்ததுவாம்; நம்பா விட்டால்,
“நீர் எனது பிள்ளைகளை எண்ணும்” என்றார்!
அன்றிருந்தே அவர் குடும்பப் பிள்ளைத் திட்ட
அளவு கடைப் பிடித்ததனை அரசிற் சொல்லி
சென்று விட்ட பரிசுகளை மீட்டு, மீண்டும்
சிவன் தனது கையினிலே தரச் சொல்கின்றார்!

பெண்ணொருத்தி இரண்டேதான் பெறுதல் என்றால்,
 பெண்ணிருவர் நான்கினையே பெறுவர்! உண்மை!
 கண்ணிரண்டாய் இருதாரமுடையோன் கந்தன்
 கட்டுப்பாட்டை மீறிப் போவோம்! என்று
 எண்ணியபின், இருதாரம் இரண்டிரண்டு
 ஈன்றிட்டால் பிள்ளைகளோ நான்கு! என்றே
 வெண்ணிலவில் தனித்துறங்கி வருகின்றானாம்!
 வியப்புற்றேன்! முருகனது கட்டுப் பாட்டில்!

“நாமிருவர் நமக்கிருவர்!” என்னும் வாக்கை
 “நாம் மூவர் நமக்கிருக்கு நால்வர்” என்று
 சாமிகளே மாற்றி விட்டால் நன்றோ? என்றே
 சிவமுருகன் புணராது விட்டேன்; என்றான்!
 நாமிருவர் நமக்கிருவர் என்ற கொள்கை
 நம் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க முடியாதென்றே
 பூமியிலே கணபதியான் பிரமச்சாரிப்
 பெயருடனே வாழ்வதற்குத் துணிந் தேனென்றான்!

குடும்பமொன்றே பிள்ளை பெறும் கட்டுப்பாட்டுத்
 திட்டத்தைக் கடைப்பிடித்ததாலே, தங்கள்
 குடும்பத்திற் கென்று ஒரு பரிசு தந்து
 கௌரவிக்க வேண்டுமெனச் சிவனார் கேட்டார்!
 அடுக்காது அரசினரே சிவனாருக்கே
 அப்பரிசைக் கொடுத்து விடும்! இல்லையென்று
 கொடுக்காது விட்டாலோ சிவனார் மீண்டும்
 கோபத்தாற் குழந்தைகளை பெறுதல் கூடும்!

உன்னைக் கேட்கிறேன்!

கேடு கெட்ட தமிழினமே உன்னைத் தானே
கேட்கின்றேன் ஒரு கேள்வி விடையிறுப்பாய்!
நாடு விட்டாய்! நல்ல தமிழ் மொழியை உன்றன்
நாவசைக்க மறுக்கின்றாய் தமிழன் அன்று
பாடுபட்டு செங்குருதி களத்தில் சிந்தி
பசி உறக்கம் கொள்ளாது தமிழைக் காத்து
தேடி வைத்த நாடு விட்டாய்! தமிழும் இன்று
தெருத்தெருவாய் தேய்ந்தலையும் நிலை கண்டாயா

ஆடையினை மேலுடுத்தி அதுதான் எங்கள்
அகமானம் என்றுரைத்தாய்! அகநாநூறு
பாடல்களைப் பாடி வைத்தாய்! தமிழன் மான
புத்தகத்தை, நீ தினமும் கற்றாய்! தன்னைச்
சாட வரும் மாற்றானை வென்று வீர
சரித்திரங்கள் பல படைத்தாய்! புறமானத்தை
பாட வைத்தாய்! பைந்தமிழன் வீர மானம்
பரப்புதற்குப் புறநா நூறும் தந்தாய்

இருவிதமாய் மானத்தை உரைத்தவன் நீ
“இருப்பதற்கு உரிமையுடை நாடொன்றின்றி”
ஒரு விதத்திற் புறமான நிலையி ழந்தாய்!
உள்ளதெனில் உனக்குரிமை நாடொன்றெங்கே?
உருவத்தை மறைத்த வுனதாடை இன்றும்
ஒவ்வொரு பகுதியிலும் குறையும் போதில்
இருக்கின்ற அகமான நிலையும் கூட
இழக்கின்றாய்! நீ தமிழன் தானா? இன்று!

பிறந்தவர்கள் வாழ்வதற்கே விரும்புவார்கள்!

உயிரொன்று வாழ்வதெனில் உடலைக் காட்டி
உழைப்பதனால் தான்முடியும் காலம் மண்ணில்
பயிரொன்று வாழ்வதற்கே தண்ணீர் இன்றி
பட்டுவிடும் காலமிது! மக்கள் வாழ்க்கை
பயிற்சியிலே தோல்வியுற்றுப் போன பின்னே
பஞ்சமெனும் கல்லறையில் துயின்று மேலும்
வெயில் மழையின் கைகளில் பந்தாய்ப் போயும்
வாழ்கின்ற ஆசையினை யார் வெறுத்தார்?

பிறக்கின்ற போதெவர்க்கும் வாழும் எண்ணம்
பிறப்பதில்லை! அறிவறிந்த பின்னே வாழ்வின்
சிறப்புகளை அறிந்தவுடன் வாழத் தூண்டும்!
சிந்திக்கும் போதினிலும் வாழத் தூண்டும்!
இறப்பதற்குத் தயங்குபவர் தாமும் தோன்றும்
இன்னல்களைத் துடைப்பதற்கு எண்ணுவோரும்
உறவுகளை ஏற்படுத்தி வாழ்ந்து பார்க்க
எண்ணி முயன்றால் இங்கு வாழ்க்கை தோன்றும்

சதைவளர்க்கச் சதையுடனே சதையுரசித்
சாண்வயிற்றை நிரப்புதற்கு முயலுவோரும்,
விதைக்கையிலும் பயிர் வளரக் கூடாதென்ற
விருப்புடனே விதைப்பதற்குச் செல்லுவோரும்,
கதைபேசித் தம்முடல்கள் இணைப்பதாலே
காலங்கள் அமுதபடி களைத்து ஓடும்!
பதைபதைத்து வயிற்றறைகள் ஒட்டிக் கொள்ளும்
பஞ்சத்தில் உழல்வதற்கு யார் நினைப்பார்?

வேலியில்லா நிலத்தினிலே

மெதுவாக அழைத்தேன்! மெல்லென வந்து
மடிமீதமர்ந்தாள்! மார்பில் அணைத்து
இதுவேண்டு மென்றென இதழ் குவித்து
இரந்தேன்! இயைந்தாள்! இன்னும் வேறு
எது வேண்டுமென்றாள்! என்னே அன்பு!
இடைகிள்ள விட்டாள்! கட்டியணைத்து
மதுவேண்டு மென்றேன்! இமை விழுந்து
மயங்கி விட்டேன்! பின் காட்சியறியேன்!

சுபநேரம் முடிந்து ஒரு வெட்கம்!
சிரிக்க முடியாத சந்தோசம்! பின்
உபதேசம்! "மணம் புரிவதுன்னை," என்று
உறுதி மொழி நான் கொடுக்கும் நேரம்!
சபலத்தை தேக்கியவள் பார்வை! என்
சிந்தனையில் அச்சத்தால் வேர்வை!
உபவழிகள் இல்லா தென் நெஞ்சம்
உருகியது! அவள் பேசலானாள்!

வேலியின்றி இருக்கு மென்மீது, நீர்
விரும்பிய படி மேய்ந்து விட்டீர்!
கேலி செய்வார் உண்மை அறிந்தால்! மண்
குழி புதைவேன் அப்படி நடந்தால்!
தாலியிடு! என்வயிற்றிற் பிள்ளை
தடயங்கள் தோன்றுதற்கு முன்னே! நான்
வேலியிட்டேன்! வஞ்சியவள் என்னை
விதைப்பதற்குத் தினம் அனுமதித்தாள்!

மனிதனும் பணமும்!

பணமென்ற அரசாங்கத் தாளைத் தேடி
பைத்தியமாய் அலைவார்கள் பல பேரிங்கு!
கணமேனும் தூங்கார்கள்! காசைக் கண்டால்,
சுழுத்தினையும் நெரித்துவிடத் தயங்கார்! தாமே
பிணமான போதுமவர் கையின் உள்ளே,
பணம் வைத்த பெட்டியுடை திறப்பிருக்கும்!
அணங்குகளைப் போல் இறுக்கிப் பிடித்திருப்பார்!
ஆவியிலும் பணம் தேட முயற்சி செய்வார்!

வறுமையினிற் பல மாந்தர் வாடக் கண்டும்,
வாழ்வளிக்க நினையாத இவர்கள் எல்லாம்
பொறுமையுடன் வாழுபவர் என்றால் இந்த
புவியினிலே யாரேற்பார்? கூட்டம் போட்டு
“சிறுமையினை! ஒழித்திடுவோம்!” என்பார் கையில்
சில்லறையும் இல்லாத மாந்தர்! இன்னும்
மறு பிறவி இவருக்குக் கிடைக்குமாயின்,
மாற்றமில்லை! வறுமையுடன் தான் பிறப்பார்!

கையிலேதும் இல்லாத போதே மற்றோர்,
கடன் கேட்டாற் கொடுப்பதற்கு எண்ணந் தோன்றும்!
பையினிலே அது இருந்தால் இந்த எண்ணம்
பறந்து விடும் காற்றோடு போட்டி போட்டு!
வாயிருந்தாற் பணம் கூட இவரைப் பார்த்து,
வாதமிடும்! கோபமதற் கெழுமே ஆயின்,
பாயினிலே இவருடலைப் படுக்க வைத்து
பாதையொன்றை அமைத்து அது சென்றே கொள்ளும்!.

வாழ்க்கை என்பது இது தானா?

முதலாளிக் கூட்டங்கள் எமை உறுஞ்சும்!
மூட்டைகளோ குருதியினைத் தாம் உறுஞ்சும்!
விதவைப்பெண் வாழ்வினையே இழந்து ஏங்கி
வடிக்கின்ற கண்ணீரைத் தோல் உறுஞ்சும்!
இதமான இன்பத்தைத் தேடித் தேடி
இல்லாது வெறுப்பினையே வாழ்வுறுஞ்சும்!
மிதமான இன்பத்தைத் தேடிக் கண்ட
மக்களிங்கு யாருள்ளார்? இல்லை! இல்லை!

அகண்ட இவ்வுலகமதைப் பார்த்துப் பார்த்து
அறிவுநிலை வளர்ந்து விட்டபோதும், எங்கள்
சுகங்களுக்கோர் முழுமையினைக் காணோம்! நாளும்
சிந்தித்தாற் தோன்றுமென எண்ணுகின்றேன்!
நகங்களெல்லாம் வளர்த்திருந்த அந்தக் காலம்
நாங்களென்ன தர்மமா செய்து வாழ்ந்தோம்?
இகத்தினிலே தேவைகளும் ஏற்றத் தாழ்வும்,
எழுந்ததனால் தானின்று தர்மம் கேட்டோம்!

பால் தயிராய் பரிணாம வளர்ச்சி காணும்!
பஞ்சத்தின் பரிணாமம் எதுவோ? ஐயோ!
கால் உடைந்த ஒரு மனிதன் நடக்கும் போதே
கஸ்டத்தில் நாம் மகிழ்ச்சி கொள்ளக் கூடும்!
ஆல் பழுக்கும் பழமும் எங்கள் பசியைப் போக்கும்!
உணவாக மாறிவிடுங் காலந் தோன்றும்!
வேல் எறிந்து சாதனைகள் படைத்தோம்! இப்போ
விழி, நீரிழந்து சாதனைகள் படைக்கின்றோமே!.

அடி பதித்த மண்வெளிகள்!

சாண்வயிற்றை நிரப்புதற்கே வாழும் மக்கள்
சரித்திரத்தில் இடமெடுத்த தில்லை! இங்கே
ஆணிநங்கள் தனித்திருந்து உலக இன்பம்,
இருந்ததெனச் சொல்வதிலோர் அர்த்தம் இல்லை!
மாண்டவர்கள் மீண்டுமிங்கு பிறப்பதாக
மனிதர்களில் சிலரிங்கு நம்பும் செய்தி
வேண்டும்! என்றால் இங்கு வேண்டாம் மண்ணில்
வாழ்வதற்கே வழிகாணல் வேண்டும் என்பீர்!

இறந்த பின்னே மலர்வளையம்! அதற்கு முன்னே
இருக்கையிலே யார்பெற்றார்? எவருமில்லை!
உறவுகளை ஏற்படுத்தி வாழ்ந்த போதும்,
ஒன்றாக இறப்பதற்குத் துணிபவர் யார்?
மறப்பதற்கும் வழியில்லை! வாழ்வில் நின்று,
மீள்வதற்கு வழியென்றால் இறப்பே! வாழ்வை
துறந்ததெனச் சொல்பவரும் வாழ்வில் நின்று,
துறப்பதில்லை! அவருமொரு வேசம் இங்கே!

இல்லார்கள் பலரிங்கு தெருவில்! செல்வம்
இருக்கின்ற சிலரிங்கு மாடி வீட்டில்!
எல்லோரும் மனிதர்கள்! என்றாற் கூட
இப்படியும் இவருக்குள் ஏற்றத் தாழ்வு!
நல்வழிகள் வார்த்தைகளில் மட்டும் உண்டு!
நாடுவளம் பெறும் வகையில் நடத்தையில்லை!
இல்லாமை! இயலாமை! இரண்டும் சேர்ந்து,
அழிகின்ற போதிங்கோர் மாற்றற் தோன்றும்!;

சொன்னாற் புரிந்திடும் மனிதர் இவரா?

மடமைக் கொள்கையில் மயக்கம் கொண்டவர்
மனித இனத்தின் தனித்துவம் அறிந்திடார்!
இடங்கள் எங்கும் கோயில் சிலைகள்
இவர்கள் தானா கடவுளைப் படைத்தவர்?
மடமை! மடமை! மானிடப் பிறப்பின்
மகத்துவம் அழித்திடல் அதனிலோர் கொடுமை!
படரும் அறிவுக் கொடியைக் கிள்ளும்
பாவியர் என்றோ தாமாய்த் திருந்துவர்?

விதவையின் கண்ணீர் வேதனை சொல்ல
வேசையின் எண்ணம் காசினைக் கேட்கும்!
பதரென வாழும் பக்த கோடிகள்
பரமனை எண்ணி வரங்களைக் கேட்கும்
இதயக் குமுறல் எத்தனை இவர்களின்
எண்ணச் சுவடுகள் என்றோ மாறும்?
சுதந்திர பூமியிற் சொர்க்கம் பெரிதா?
சொன்னாற் புரிந்திடும் மனிதர் இவரா?

இறந்தவர் மீண்டதைக் கண்ட தில்லை!
இருப்பவர் இறப்பது மட்டும் உண்மை!
உறங்கவே பிறந்தவர் நாங்களில்லை!
உண்மையை உலகுக்கு எடுத்து ஓதிச்
சிறப்புற வந்தவர்! நாங்கள் என்றும்
சிந்தனை செய்யவே பிறந்து, தோன்றும்
பிறப்புகள் அனைத்துமே வாழ்ந்து செல்லப்
புத்துலகியற்றியே இறப்பவர்கள்!

கதிரவனின் அழகு பட்டால்..!

மாலையிலே துயில்வதற்காய் மேற்கே போனான்!
மனைவி எழில் மதிமுகத்தாள் ஒளியைத் தந்தாள்!
காலையிலே கிழக்கினிலே எழுந்து வந்தான்!
கார்வானில் மதிமுகத்தாள் தூங்கிவிட்டாள்!
சாலையில் மாணவர்கள் தாமும் தம்மைச்
சார்ந்தவரும் பள்ளிகளை நோக்க, வாழ்க்கை
மாலையிட்டுப் பொட்டிட்ட பெண்டீர் தங்கள்
மாறனுக்கு அறுசுவையை ஆக்கச் செல்வர்!

கலையினங்கள் தாகத்தால் நீரென்றெண்ணிக்
கடிதுதொலை நடந்துவுடல் களைத்தே போகும்!
இலையினங்கள் ஒளியுறிஞ்சி உண்ணத் தாமே
உணவுகளை மாப்பொருளாய் ஆக்கிக் கொள்ளும்!
அலைகடலில் பாய்கின்ற ஒளியால் நீரும், ஆவி
உருக்கொண்டு மழை மேகம் தோன்றும்!
நிலைகுலைந்த ஆடைகளைத் தோய்த்துப் போடின்
நீரினையும் தாமுண்டு கொள்ளும்! சாலை

பாலையிலே ஒளிக்கதிர்கள் பாய்ந்து வெற்றுப்
பாரெங்கும் கானல்நீர் தோற்றம் காணக்
வேலைபுரி ஆடவரும் பெண்டீர் தாமும்
விரைவெடுத்துக் கதைபழகிச் செல்வர்! அன்று
“மாலை” யிலே ஒற்றுமையைக் காணும் பூக்கள்
மலர்ந்து எழில் வாசனையைத் தூவும்! வண்ணச்
சேலையணி கொங்கையர்கள் தலையின் மேலும்
சில பூக்கள் உட்கார்ந்து மெருகு கூட்டும்!

வலைமீது சிக்கி உயிர் மாண்ட மீன்கள், உண்ணும்
 வகையாகக் கருவாடாய் மாறும்! பொய்கை
 அலைமீது படர்கின்ற அல்லி மொட்டும், மென்
 இதழ்வாயைத் திறந்து முகப் பல்லைக் காட்டும்!
 ஆலைவெளிக் கதவங்கள் திறக்கும் உள்ளே
 ஊழியர்கள் திரளொன்று செல்லும்! அன்றே
 மாலைவர மதியொளியாள்முகம் விரிப்பாள்!
 மறைந்திடுவான் கதிர்முகத்தான் மேற்கில் மீண்டும்!

எங்கிருந்தோ இங்குள்ள உயிர் அனைத்தும்
 இன்புறவே ஒளியினும் அவனும் ஓர்நாள்
 மங்கி விட்டால் வாழ்பவை அனைத்துமிங்கே
 மரணத்தின் வாயிலையே நோக்கும்! பாயும்
 கங்கையது கடலருவி அனைத்து மிங்கே
 காய்ந்து பெரும் வரட்சியதே தோன்றும்! கேட்க
 எங்களுக்கும் வியப்பேதான் உண்மையென்ன?
 இவனேதான் மழையினையும் பெய்விக்கின்றான்!

உள்ளவரை நாமிங்கு வாழ்வேவாம்! மண்ணில்
 உரிமைகளைப் பிறநலத்தைக் காவல் செய்து
 கள்ளமின்றிக் கூட்டாகச் சேர்ந்து வாழ்க்கைக்
 கடமைகளைப் புரிந்திடுவோம்! பெற்ற செல்வம்
 எள்ளவே கொண்டிருக்கும் போதும் மற்றோர்க்
 ஈவதையே தொழிலாகக் கொள்வோம்! எங்கள்
 தெள்ளறிவின் அடிப்படையில் செயல் புரிந்து
 தீயவற்றைக் களைந்து பிறர் போற்ற வாழ்வேவாம்!

தமிழ்நாட்டில் தமிழ் எங்கே?

ஐந்து கோடித் தமிழரிங்கு வாழும் போதில்
அனைவர்க்கும் உரித்தான தமிழொன்றிங்கு
சிந்துகின்ற கண்ணீரைப் பார்க்கும் போதில்
செந்தமிழர் நிலையினையும் எண்ணிப் பார்க்கின்
பந்துகளைப் போலவரும் உருண்டு விட்டார்!
பழக்கடையை விட்டு அழுக்கடையில் வீழ்ந்தார்!
சொந்தநிலை மறந்த இவர் சேதி கண்டீர்!
சிந்திப்பீர்! செயாற்றத் துணிந்து வாரீர்!

வைகை உயர் காவிரியின் அழகைக் கண்டு
வசமடைந்து பாடுகின்ற புலவர் கூட்டம்
வாகை தமிழ் வளமிழந்த நிலையை மாற்றும்
வகையினிலே பாடிவரல் வேண்டும்! நன்றே
ஈகையினைச் செய்யவரும் தமிழ் வளர்க்க
இயன்றளவில் உதவுங்கள்! தமிழைச் சாடின
வை! கை! அது யாருடலாய் இருந்தாலென்ன!
வீழ்ட்டும் தமிழ் வாழல் வேண்டும் என்னில்!

மொழிதமிழ் இவ்வுலகில் வாழும் தோறும்!
மக்களிலே தமிழர்களும் வாழ்வார்! எங்கள்
மொழி அழிவு எந்நாளோ, தமிழைப் பேசும்
மக்கள் அனைவரும் அழிவர் அன்றே! எம்மைக்
குழியிலிடத் துடிக்கின்ற பகைமை கொண்ட
குருட்டினத்தைக் குழியிலிட வாரீர்! நல்ல
வழியறிவோம்! தமிழ் வளர்ச்சி நாடிச் செல்வம்
வகையறிவோம்! வாருங்கள் தோழர் கூட்டே!

சுகங்களும் சுமைகளும் வாழ்வின் நிறங்கள்!

இல்வாழ்வைக் காண்பதற்கு எத்தனை துடிப்புகள்!
இணையற்ற எண்ணங்கள்! இரவுகளிற் கனவுகள்!
இல்லாளைத் தேடி வரும் இரவுகளை மாற்றுதற்கு
ஆசைகள் கோடி! அடைந்தபின் சிலகாலம்!
எல்லையில்லா இன்பம்! என்றாலும் இரண்டொன்று
ஈன்றபின் சிலருக் கெத்தனை துன்பம்!
வெல்லும்! வாழ்க்கையில் விரக்கியைத் தூண்டும்!
விருப்புகள் இன்றி வெறுப்புகள் தோன்றும்!

பருவத்துடிப்பின் விளைவுகள் அறிந்தும்
புரியா திருக்கவும் புண்கள் இடந்தரா!
இருவர் கூடி சிற் நிற்பம் பெறுகையில்
எளிதிற் குடும்ப எண்கள் கூடும்!
தருபவர் பெறுதலும் பெறுபவர் தருதலும்
தொடர்ந்து ஒத்த நேரம் நடைபெறும்!
வருவதை நோக்கா வாழ்க்கைச் சுகங்கள்
வந்த பின்னேதான் வாழ்விற்கு சுமைகள்!

கண்டதைப் புணரும் காலம் மறைந்து பின்
காலம் முழுவதும் ஒன்றுடன் கூடி
எண்ணிய வரையில் ஈன்று வளர்த்து
இயன்ற வரையும் வாழ்ந்து மறைதலே!
உண்மை வாழ்க்கை! இடர்கள் தோன்றினும்
எதிர்த்து வாழ்தலே அதனிலும் சிறப்பு!
திண்ணிய நெஞ்சம் செறிந்து நல்லறிவும்
தண்மதி! வாழ்வின் தகுபெரும் செல்வம்!

இயற்கைக் குடும்பம்!

அழுதழுது மேகங்கள்
அமைதியுற வானத்து
அழுக்க கன்றாற் போலந்த
ஆகாயம் ஒளி பகரும்!
முழுமதியும் எண் மருங்கும்
முற்றாகக் காவலிட,
குழுக்குழுவாய் விண்மீன்கள்
கண்ணிமைக்க மறந்திருக்கும்!

ஒருபக்கம் கடும்பு! அதன்
ஒரத்தில் தென்னை! இளம்
பருவத்தை அடையாளம்
பகருகின்ற இளங் குலைகள்!
அருவி தென் கிழக்கில்!
அதற்காடை போர்த்தி, அலை
உருவம் தந்து தினம்
உறவாடும் தமிழ்த் தென்றல்!
பல்லை இதழ் காட்டும்!
பருவத்தை முலை காட்டும்!
முல்லை கார் கூந்தல்
மேலேறி மணம் கூட்டும்!
சொல்லைக் குழைத்தன்பு
சேர்க்கின்ற இள மங்கை!
தொல்லை கொடுத்தாள் அந்தத்
தூயமதி அழகிற்கு.....!

மதி, வான வீதிதனில்
மணவாளன் சுகங் கொள்ள
கதிரோனைத் தேடியவள்
கார் மேகத்துள் அலைந்தாள்!
நதியாக மேகமுற
நங்கை யுடல் நிர்வாணம்!
சதிகார மனித விழி
சுவைப்பதற்குத் தயங்கிடுமா!

தங்கத்தளிர் மேனி முகம்!
தனக் கொப்பில்லாத எழில்!
அங்கங்கள் இன்ப சுக
அடைக்கலங்கள்! அவையனைத்தும்
பொங்கிப் புலமை பெறப்,
பூரித்தாள் வானமகள்!
திங்கள் இவள் தேய்தல்
செங்கதிரோன் அணைப்பினிலே!

உலகம் உருள வரும்
இரவு பகல்! இரவிருளே
விலகக் கூடி வரும்
விண்மீன்கள்! அதனிடையே
உலவும் மதி வயிற்றில்
உணர்ச்சிகளின் தொகுப்பாகி;
மலரும் பூக்களவை!
மழலைகளின் மறு வடிவம்!

இதய அரங்கில் மழலைப் பாட்டு!

பாசம் தாயின் நெஞ்சிற் பிறப்பது
பிள்ளையைச் சுமந்து பெற்றதால் இல்லை!
மாசம் பத்து சுமந்து பெற்றவள்
மனதிற் பாசம் படைப்பது பிள்ளை!
வாசம் வீசும் மலர்கள் ஒருநாள்,
வாடும்! மறுநாள் மொட்டுகள் மலரும்!
நீசக்குணங்கள் இல்லா உயிரெனில்
நல்லவை தீயவை அறியாப் பிள்ளைகள்!

பார்க்கும் தோறும் பார்ப்பதற் கழகு!
பெற்றவள் நெஞ்சில் பெரும் பேரின்பம்!
யார்க்கும் ஆசை ஊட்டும் செல்வம்!
யாவரும் பிறந்ததும் இருந்த உருவம்!
கார்மழை போலமும் கண்கள்! பெற்றவள்
கண்டதும் முலையில் கனியிதழ் பதிக்கும்!
நேர்வழி அறியா நேர்மையின் வடிவம்!
நினைத்ததைத் செய்யத் துடித்திடும் பருவம்!

அனுபவம் தேடும் ஆசைப் பந்தலின்
அடியில் வளர்ந்து படரும் முல்லை!
மனுக்குலம் கண்ட மொழிகளோ எத்தனை!
மழலை மொழிக்கு எழுத்துகள் இல்லை!
அனுப்பிட முடியா அன்புக் கடிதம்!
உலக அழகே உறையும் பொக்கிசம்!
அனுமதி இன்றி அணைத்துக் கொஞ்சிட
ஈன்றவள் மகிழும் இன்ப விளைபொருள்!

தமிழ் காக்கப் போராடுவோம்!

பார்த்திருக்கும் போது அணில் மாங்காய் கோதும்!
பதுங்கி வந்து பூனை எலி மேலே பாயும்!
காத்திருந்தே உன் தமிழைக் கொல்லப் பல்லோர்,
கூட்டாகச் சூழ்ச்சியினைச் செய்தல் கூடும்!
சேர்த்து வைத்த உன்செல்வம் அழியும் போதும்,
செந்தமிழா! தீந்தமிழும் அழியா வண்ணம்
ஆர்த்தெழுந்து செயற்படுவாய் மற்றோர் உன்னை
அதிகாரத்துள் அடக்கா வாழ்க்கை கொள்வாய்!

நேற்றுவரை நீ தமிழன்! ஆனால் இன்று
நீ தமிழைப் பேசிடவே தயங்குகின்றாய்?
தூற்றுபவர் உன் தமிழைப் போற்றும் நாளைத்
தொடங்கி விட நீ தமிழைப் பேசல் வேண்டும்!
காற்றினிலே உன் தமிழே கலந்த காலம்
கண்டவன் நீ! ஆற்றோடும் நீரைப்போன்று
மாற்றி விட்டாய் உன்நிலையை மீண்டும் பொய்கை
மலர்கின்ற தாமரையாய்த் தமிழைக் காண்போம்!

விழுது விட்ட ஆலனவே உனது ஆட்சி
விளங்கியதோர் காலமுண்டு! பின்னே சூழ்ச்சி
குழுமி அலை ஆறாகி உன்னைச் சாய்த்துக்
கொடுமைக்குள் ஆக்கியதைக் கண்டாய்! இன்னும்
அழுதிருக்கும் உன்நிலையை மாற்றும் காலம்
எழுந்து வரும் நாளெப்போ? நீயே கூறு!
தொழும்புகளைப் புரிந்தபடி நாங்கள் இன்னும்
தொடர்ந்திருத்தல் கூடாது எழுந்து வாடா!

மதி இவனால் பிறையானது!

கற்றவனுக்கில்லாத மதிப்பை இந்தக்
கஞ்சனுக்கே கொடுத்து விடப் பலருள்ளார்கள்
பெற்றவரைப் பிறந்த இடம் சார்ந்தோர் தம்மைப்
பிரித்து விடத் துணிந்திடுவர் பணம் கை வந்தால்!
சற்றிவர்கள் சிந்தித்துப் பார்ப்பாராயின்
சாவதற்கும் துணிவர் தம் இழிவைக் கண்டு!
கற்றவரும் கைகளிலே பணத்தைக் காணின்
கல்லாத நிலையெடுத்தல் உலகின் சேதி!

எருதுக்கு மூக்கினிலே கயிற்றைப் போட்டு
இழுத்து விடின் அடங்கி விடும்! இதனைப் போன்று
எருமைக்கும் வாய்க் கட்டில் சுருக்குப் போடின் ,
அகங்காரம் மறந்து அது நம்மைச் சாரும்!
குரு கூடத் தம் சீடன் திறமை காணின்
கும்பிட்டு அவனாசி பெறுதல் கூடும்!
கருக் கட்டும் பணமுள்ளோன் "சா" வந்தாலும்
கனலுக்கும் அடங்காதான்; மூர்க்கன் சாமி!

நின்மதியோ வாழ்விலிவன் அடைவதில்லை!
நல்லுணவும் சுக துயிலும் கொள்ளான்! தூய
அன்புடையோர் அணைப்பிவனுக்கிருப்பதில்லை!
அருகிருக்கும் பணம் பொறுத்தே அதுவும் சேரும்!
தென் பொதிகைத் தென்றலதும் இவனைத் தொட்டால்,
தன்னிலையில் மாறி சுடு காற்றாய் வீசும்!
மென் நீலவான மகள் பொட்டும் இந்த
மண்ணிலவன் மேற் படவே பிறையாய் மாறும்!

புறப்படுங்கள்! புறப்படுங்கள்!!

புறநாலூற்றுப் புத்தகத்தை எழுதி வைத்துப்
படமா பார்க்கின்றீர்? புறப்படுங்கள்! எம்மினத்தின்,
உறங்கும் நிலை கலைக்க ஓடுங்கள்! பகைவருடை
உதிரம் சிந்தட்டும்! ஆடுங்கள்! போர்க் களத்தே
மறவர் படை மட்டும் மிஞ்சட்டும்! அது தமிழன்
மானம் காக்கும் தமிழ்ப் படையாக நிற்கட்டும்!
பறக்கட்டும் பைந்தமிழன் பட்ட துன்பம் அத்தனையும்
படைப்போம் தமிழீழம்! புறப்படுங்கள்! புறப்படுங்கள்!

உதிரம் வெள்ளமென ஓட்டட்டும்! அதிற் தமிழன்
உரிமை அத்தனையும் நீந்தட்டும்! பகைவருடை
சதிகள் தகர்த்தெறியும் சீற்றம் பிறக்கட்டும்!
சாடும் எதிர்க் கைகள் வீழட்டும்! தமிழருடை
விதியைப் புதிதாக மாற்றி எழுதட்டும்!
வீணர் சுடு காட்டில் வேகட்டும்! எங்களுடை
மதியைப் பயன்படுத்தும் மார்க்கம் கிடைக்கட்டும்!
மானம் போர்க் களத்து மத்தியிலே தோன்றட்டும்!

கொடிகள் பறக்கட்டும் சர்வாதி காரிகளின்
கொடுமை அடங்கட்டும்! துயர்கொள் தமிழினத்தின்
மிடிகள் பறக்கட்டும்! புறநா நூறொன்று
மீண்டும் எழுதட்டும்! கால்கள் தமிழீழத்
தடிகள் பதிக்கட்டும்! காட்டிக் கொடுக்கின்ற
எட்டப்பர் கூட்டம் எமனின் வீட்டுக்குக்
கடிதம் எழுதட்டும்! காலம் புதிய யுகம் காணட்டும்!
தமிழ் மாந்தர் கனிவோடு வாழட்டும்!

கண்ட சுகம் என்ன சொல்ல..!

அன்னை பாரதத்தாய் அண்ணார்ந்தாள்! தன்னுடைய
அன்பு மகவுன்னை விண்வெளிக்கு ஏக விட்டு
தன்னை மறந்திருந்தாள்! தானுன்றன் தாயென்று
தாரணியெங்கும் பறைசாற்றிக் கழித்திருந்தாள்!
பொன்னைக் குவித்து வைத்தும் மகிழாத தாயுன்றன்
புகழைக் கையள்ளிக் கண்களிலே ஒற்றுகின்றாள்!
உன்னைப் பெற்றதிலே அடைந்திட்ட மகிழ்ச்சியினும்
இன்னும் பன்மடங்கு இன்றடைந்தாள்! அது உன்னால்!

மண்ணைப் பிரிந்தவர்கள் பல்கோடி மாள்வடைந்து!
மீண்டும் பிறப்படைந்த மானிடர்கள் யாருமில்லை!
மண்ணைப் பிரிந்தவருள் நீயொன்று! ஒளி சிதறும்
மதியின் உடலமர்ந்து சுகம் கண்டு “சல்யூட்டில்”
விண்ணைச் சுற்றி வந்த பெருவீரன்! இரஸ்யாவின்
வீரர் கூட்டத்தின் தோழன் நீ! எங்களது
கண்ணைத் திறந்து தலை அண்ணார்ந்து விண்வெளியைக்
காணச் செய்தவன் நீ! விண்ணுலகப் பாலம்!

உலக உயிரனைத்தும் ஒரு நொடியில் மேலிருந்து
எள்ளுக் கண்ணுக்குள் கண்டவன் நீ! மடமையிருள்
விலக விண்வெளியை நாடியவன்! பாரதத்தின்
வெற்றிக் கொடி தூக்கி மேலுலகப் பாதையிலே
உலவி வந்தவன் நீ! தாய் நாட்டின் ஒற்றுமையை
உலகுக் கெடுத்துரைத்த உயர்வாளன்! வானென்று
துலங்கும் பாதையிலே துல்லியமாய் விண்கலத்தில் காட்சி
தந்தவன் நீ ! காலத்தின் செல்வம்!.

சிறகுப் பறவைக்குள் சென்றதொரு காரியத்தில்
 சோவியத்துக் குடிகளிடே ஆவியிலே நீ கலந்து
 உறவைக் கொடுத்தவன் நீ! உன்னன்னை பாரதத்தின்
 இனிய குணங்களையும் எடுத்தோதி வந்தவன் நீ!
 மறவர் கூட்டத்தில் மற்றொருவன் சேர்ந்து, யுகம்
 மாற்றும் நோக்கத்தில் மண் விட்டுச் சென்றவன் நீ!
 இறப்பேனா? என்றெண்ணம் இல்லாது சென்றிட்ட
 சிறப்புக்கு என்றென்றும் செந்தமிழர் வாழ்த்துக்கள்!

பூமி உருண்டையென நிரூபிக்கும் ஆராய்ச்சி
 போரில் நின்று வெற்றிக் கனிபறித்த உங்களுக்குச்
 சாமி இருந்தென்ன? சழக்கினத்தார் சந்திரனைச்
 சோதி தலையினிலே உள்ளதெனச் சொல்லியென்ன!
 நாமிருக்குமீவ் வலகுவிட்டு விண்வெளியை
 நாதனுறைகின்ற லோகமென்று சொல்லி யென்ன!
 தீ மிதிக்கின்ற கொள்கையில்லை, எங்களுக்குத்
 தேடும் ஆராய்ச்சிக் கொள்கைகள் தான் வேண்டும்!

வான்புகழும் திருக்குறளின் வாழ்விற கமைத்திட்ட
 வள்ளுவனார் கோட்டத்தின் வண்ண நிலைக்களத்தில்
 வான்கடந்து சென்ற உமை வரவேற்று மதிப்பளிக்க
 வாஞ்சையுடன் கூடியுள்ளார் தமிழகத்து அரசுடையார்!
 சென்னை நகரத்துள் சீராளன் உன் வரவு
 செந்தமிழர் கண்களிலே கொள்ளாப் புது வரவு!
 அன்னை பாரதத்தின் தென்னகத் தமிழினங்கள்
 உன்னை வரவேற்றுக் கண்ட சுகம் என்ன சொல்ல!.

தமிழ் அறிவு வளர்ட்டும்

ஆடையினை மாட்டியதால் மட்டும் மாந்தர்
அரை மனிதனாகின்றார்! பின்னே உள்ள
மேடையினில் நல்லறிவு தோன்றும் போதே
முழு மனிதநிலைய தடையக் கூடும்! யாக்கை
பாடையிலே போகையிலும் கல்விச் செல்வம்
படைத்தவனை இவ்வுலகு மறத்தல் இல்லை!
வாடையிலே செந்தமிழர் தென்றல் தம்மில்
வடித்த அவன் கருத்துகளும் சேர்ந்தே வீசும்!

தேடியவை அழிந்திடலாம்! கல்விச் செல்வம்
தேடிற்றாற் பின்பழியும் நிலையொன்றில்லை!
தாடியது பல மயிர்கள் சேர்ந்தே தோன்றும்!
தனித்திருந்தே நற் செயல்கள் செய்தல் கூடும்!
மாடியிலே உலவுகின்ற மாந்தர் எல்லாம்
மனதாலும், அறிவாலும் உயர்ந்தாரில்லை!
வாடியவன் முகத்தினிலே வாட்டம் காணா
வகையொன்றை நாம் பெறுதல் வேண்டும்! மண்ணில்

ஓடி வரும் காவிரியைத் தென்றல் தொட்டு
ஓப்பில்லாத் தமிழ் பற்றிப் பேசும்! கண்கள்
மூடிய பின் துயின்றெழுந்து நீரில் ஆட
முகமலராக் காவிரி நீர் எம்மைத் தாக்கும்!
நாடியக்கும் தலைவருடன் நாமும் தூய
நற்றமிழை வளர்க்காத கோபத்தாலே!
ஆடி வரும் தென்றலது தமிழின் வாழ்க்கை
அழிவதுவாய்க் சொன்னதனை அமுதே செல்லும்!

சிவபெருமான் விஜயம்!

தில்லையிலே உறைகின்ற பெருமான் ஓர் நாள்
திருத்தலத்தில் ஆடுவதை விட்டே சென்னை
எல்லையிலே வந்திறங்கி நின்றார்! பன்னாள்
ஆசையொன்று பூர்த்தியிட வந்தேன்! என்றார்!
“கல்லை எடுத்தே வைத்து என்னைக் கண்டு
கைகூப்பிப் பொட்டிட்டுச் சொர்க்கம் தன்னில்
எல்லையில்லா இன்பத்தைக் கேட்கும் உன்முன்
இறைவன் நான் சிறுஉதவி கேட்கின்றேன்! என்

சொல்லை மதித்தே உதவி செய்வீரென்றால்
சொர்க்கத்தில் இடமொன்று தருவேன்” என்றார்!
பல்லை இளித்தேன் சொர்க்கம் போகும் ஆசை
பறந்து வரச் சொல்லுங்கள் செய்வேன் என்றேன்!
“இல்லையிதை யாருக்கும் சொல்லேன்!” என்று
“என் கையில் சத்தியத்தைப் பண்ணும்” என்றார்!
கல்லை வைத்தே இறையருவைக் காண்பதற்காய்க்
கஸ்டத்திமேற் கஸ்டப் பட்டவன் நான்!

தொல்லையின்றி என்முன்னே வந்தார்! சொல்லைத்
தட்டவில்லை! சத்தியத்தைச் செய்தேன் கையில்
“சில்க் நடனம் காண்பதற்கே வந்தேன்” நீயோர்
சீட்டொன்று திரையரங்கில் பெற்றுத் தாரும்!
கல்லைஎறி சொர்க்கத்தில் வீடே தந்து
காசுபொருள் எல்லாமே தருவேன்! என்றார்!
எல்லையில்லாக் கருணையுடை சிவனார் என்னை
ஏமாற்றித் தத்திரத்தால் வென்று விட்டார்!

குரங்குகளும் மொழியறிவு பெற்றால்

பகுத்தறிவு படைத்தவன் நான் என்றே சொல்லிப்
பகுத்தறிவே இல்லாது வாழும் மாந்தன்
தகுதி மிகும் செயல்களினைச் செய்தல் விட்டு,
தம்பட்டம் அடிப்பதிலே மேலாய் உள்ளான்!
“வெகுளி” யிலே இவனுக்கு மேலாய் எந்த
விலங்குகளும் இங்கில்லை! ஆனாற் கொள்கை
வகுப்பதிலே இவன் மேலோன்! செயற்படுத்தி
வடிவத்தைக் காண்பதிலே தயக்க முள்ளோன்!

அரங்குகளில் ஏறுதற்கோர் விருப்புண்டாயின்,
ஆடுதற்கும் பாடுதற்கும் பயிற்சி வேண்டும்!
மரங்களிலே ஏறிசுவைக் கனியைக் கொய்யும்,
மனவறுதி உண்டெனில் உன் பசியே தீரும்!
சிரங்குகளை நன்முறையிற் தேய்த்துப் பின்னே
சிறிதளவு மருந்திட்டாற் போதும் காயும்!
கரமிரண்டும் விசை கூட்டித் தட்டும் போதே
கரவொலியுல் காதிரண்டிற் புகுதல் கூடும்!

குரங்குகளும் மொழியறிவு பெற்றால் மாந்தன்
குனிந்து இரு கைகளையும் ஊன்றல் வேண்டும்!
வரங்கிடைக்கும் என்றிங்கு வாழும் போதில்,
வாழ்க்கையது பின்னோக்கிச் செல்லும்! மெய்கள்
உரம் பெறட்டும்! உயர்வு தரும் ஞானக் கல்வி
உள்ளபடி உணர்ந்திடனும் பின்னே வாழ்க்கைத்
தரம் கிடைக்கும்! தக்க தொரு புகழும் சேரும்!
தவறிடுவோர் தாவுகின்ற குரங்கிற் கீழோர்!

சீர்திருத்தம் தேடுகின்ற அண்ணா!

சிந்தனையில் தோற்றமுற்ற சமுதாயத்தை
சமைப்பதற்கு முடியாத கையா நம்கை?
முந்தியவர் வகுத்து வைத்த சாதிக்கொள்கை
முறைய கற்ற முடியாத போதேன் வாழ்வு?
சந்தியிலே மேடையிட்டுத் தாழ்த்தப்பட்டோன்
“சாதியில்லை” என்றுரைத்தும் சாதி போமா?
இந்தநிலை மாறவெனில் “உயர்ந்த சாதி”
என்பர்கள் “சாதியில்லை!” என்றாற் போகும்

அக்காலம் இப்பிரிப்பால் நன்மை உண்டு!
ஐயமில்லை! இன்று இது உயர்வு தாழ்வில்
சிக்கவைத்து மனிதர்களின் பிளவைத் தோற்றி
சிலருக்குப் பலரடிமை நிலை பிறந்து
எக்காலம் சென்றுமிப் பிரிப்பை விட்டு
இங்கெவரும் மீட்சிபெறும் வழி யொன்றில்லை!
இக்காலம் எதிர்கால நிர்ணயிப்பை
எங்களிடம் தந்துவரும் மாற்றி வைப்போம்!

தந்தையவர் திருமணத்திற் புரட்சி செய்தார்!
தாழ்ந்தவர்க்கும் உயர்ந்தவர்க்கும் பாலமானார்!
சொந்தமென்று நாமிருவர் இன்று சொல்ல
செய்தவர் யார்? என்தந்தை! உயர்ந்த சாதி
சந்ததியில் வந்தவன் நீ! இருந்தும் கூட
சீர்திருத்தம் தேடி எனைத் தம்பி என்றீர்!
விந்தையில்லை! இக்கால இளைஞரெல்லாம்
விரும்புகின்றார் பழமையினை மாற்றுதற்கே!

உலகம் உருண்டால் பயனடைவேன்!

கவிதையிலே நான் கூறும் கருத்தினாலோர்
காலத்தில் சிறுமாற்றம் கண்டால் இந்த
புவியினிலே எனக்கென்றோர் வேலையில்லை!
புத்துலகைப் படைத்ததொரு மகிழ்ச்சியோடு,
தவிப்பவர்க்குத் தக்கதொரு வாழ்வமைக்கத்
தத்துவங்கள் சொன்னதொரு மகிழ்ச்சியோடும்
கவினிடிலே இவ்வுலகை விட்டு! கீழே
காத்திருக்கும் புதைகுழியில் உள்ளே செல்வேன்!

பலரையிங்கு ஏய்ப்பதனால் ஒருவன் மட்டும்
பலனடையக் கூடியதோர் வாழ்க்கை தந்த
உலகமீதில் நானொருவன் பலருக்காக
உழைப்பதனால் நானென்ன பயனைக் காண்பேன்?
உலகமது உருண்டையென்ற காரணத்தால்
உழைக்கின்றேன் பலருக்காய்! ஒரு நாள் இந்த
உலகமது மறுபக்கம் உருளும் போது, பலருக்
உழைத்தவன் நான் பயனைக் காண்பேன்!

இவ்வுலகில் நான்பிறந்த பயனைக் காண
என்கருத்தாற் பலர் வாழ்க்கை உயரவேண்டும்!
செவ்விதழில் தேன்சுரக்கும் பெண்ணைக் கூடிச்
சிறிநின்பம் காண்பதனால், மற்றோர் வாழ்வை
எவ்வகையில் நானுயர்த்தக் கூடும் இங்கே?
எள்ளளவும் உயர்வதற்கோர் மார்க்கம் இல்லை!
அவ்வளவே என் வாழ்வின் எல்லையென்றால்,
அடியேனுக்கிவ் வாழ்க்கை தேவையில்லை!

ஏழைத் தொழிற்சாலை!

இந்தியத் திருநாட்டில் எங்கும் அழகை ஒலி
இவைகள்தான் நாட்டின் தேசிய கீதம்!
சிந்தனைப் பெருக்குடன் வாழுமின் நாட்டினர்
சாண்வயிற்றிற்குத் தண்ணீரும் இல்லை!
அந்நியர் நாட்டுடை ஏழ்மையைப் பார்த்ததும் ,
“அட்டா வாழ்க்கை இதுவா” வியக்கிறார்!
சிந்திப்பதில் இந்நாட்டினர், மாந்தரில்
சற்று உயர்ந்தவர் வேற்றவர் அறிவாரா?

அறிவைப் பொருளாய்ச் சமைத்திடப் பொருள்முதல்
இல்லா நிலையில் என்னதான் செய்குவர்?
“வறியர்” என்றொரு பட்டம்! சிந்தனை
வார்ப்பில் அரும்பெரும் இலக்கியம் படைத்தனர்!
அறியா தொன்றினை அனைத்தும் அறிந்துதன்
அனுபவத்தே பல உண்மைகள் சொன்னவர்!
செறிந்த கருத்துடைக் கொள்கை அறிந்தும்,
சாத்திரம் பக்திச் சமுக்கில் வீழ்ந்தனர்

துன்பக் கிணற்றிலே அறிவு நீர் அள்ள
தோன்றும் வாழ்க்கையின் மகத்துவம் என்னே?
இன்ப வாழ்வினர் எதைத்தான் அறிவரோ?
இந்தியர் அறிந்ததை வேறெவர் அறிகுவர்?
அன்பிற் திளைத்தவர் இந்தியர்! வாழ்வுடை
ஆழும் அறிந்தவர் இந்தியர்! மக்களிற
துன்பப் பட்டவர் இந்தியர்! என்பதால்,
தன்னையும் நாட்டையும் நன்றாய் அறிந்தவர்!

உண்மை அறிஞர்!

இறப்பு உலகின் வாழ்வின் முடிவு!
இந்துதர்மம் அதனதன் பின்னும்
பிறப்பு உள்ளதாய்ச் செப்பும்! உலகில்
புண்ணிய பாவச் செயல்களின் பயனாய்
இறப்பின் பின்னொரு பிறப்புத் தோன்றும்!
உயிர்களின் வடிவம் வினையதன் பலனே!
அறவழிப் படியே வாழ்வரே வாழ்வர்!”
இந்து தர்மம் இப்படிக்கூறும்!

எல்லா மனிதனும் இறக்கு முன்னமே,
உலகில் வாழ்வது இல்லை! அவர்களிற்
சில்லோர் இறந்ததன் பின்னரே வாழ்வர்!
சரித்திரம் கூறும் உண்மை! அவனியில்
“நல்லவர்” என்போர் இறந்ததன் பின்னே
நாட்டிற் கறிமுகம் செய்யப் பட்டவர்!
அல்லவே! என்றால் இங்கே வாழும்,
யாரை அனைவரும் நல்லவர் என்கிறார்?

இலக்கியம் படைத்தவர் இறந்ததன் பின்னே,
இங்கே வாழ்கிறார் மறுப்பவர் உண்டோ?
மலர்கள் வாடும்! அதுபோல் மனிதனும்
மரிப்பது நியதி! மறுபிறப்பென்பது
உலக வாழ்வில் உண்மையே இல்லை!
உண்மை என்போர் அறியார்! காலம்
விலகும்போது விபரம் புரியும்!
வாழ்வில் இறப்பு சிலரின் தொடக்கம்!

இரண்டில் ஒன்று...!

ஒரு காட்சி காணும்! கண்கள்
இரண்டங்கு நோக்கும்! செல்லும்
தெருவொன்று ஆனாற் கூட
திசையங்கு இரண்டே யாகும்!
உருவத்தால் ஒன்றா னாலும்
உள்ளத்தால் இரண்டே! வாலைப்
பருவத்தை அடைந்த பிள்ளை
பார்வைக்கும் இரண்டு பக்கம்!

காதலால் நோக்கும் ஒன்று!
காமத்தால் நோக்கும் ஒன்று!
வேதனை ஒன்றா னாலும்
விழியிரண் டமுதே தீரும்!
ஆதவன் ஒன்றே! தோன்றும்
அழகினில் இரண்டு ரூபம்!
மாதவள் வதனத் தொன்று!
மங்கிய பிறையாய் ஒன்று!

பெறுவது ஒன்றா னாலும்
படைப்பினில் இரண்டு சேரும்!
அறுபது வயது வந்தால்,
அணைந்திடும் விழா விரண்டு!
நறுமணங் கமழும் புவின்
நல்லிதற் பக்கம் இரண்டு!
திருமணம் ஒன்று ரூபத்
தன்மையில் உடலி ரண்டு!

முகிலாக வாழ்கவென வாழ்த்துகின்றேன்!

இல்லறத்தால் இணைகின்ற இரண்டு உள்ளம்
இனிது நலம் பெற்று வளந் தேடி வாழ்க!
இல்லார்க்கு ஈவதுங் கடமை என்று,
இரப்போர்க்கு முகங்கோணா தளித்து வாழ்க!
நல்லவர்க்கு நல்லவராய் இணைந்து, வாழ்வை
நரகமென் றுரைப்பார்க்கு முன்னாய் வாழ்க!
செல்வாக்கும் சொல்வாக்கும் நிறைந்து மற்றோர்
சார்ந்தும்மை வாழ வழி காட்டி வாழ்க!

வள்ளுவனார் இல்லறத்தைக் காட்டும் போக்கில்
வாழ்வுற்று உலகேற்று முயன்று வாழ்க!
கொள்கையின்பம் இன்றன்று என்றும் பெற்று
குலமொழியாம் தமிழோங்கி வாழ வாழ்க!
முள்ளழகு ரோஜாவைக் காத்தற் கொப்ப
முழுமதியாம் மழலைகளைக் காத்து வாழ்க!
வெள்ளமெனும் கல்வி நதிமீதிற் பாய்ந்து,
விரைந்து வரும் பிள்ளைகளைப் பெற்று வாழ்க!

மகிழ்வென்னும் காட்டாற்றில் இறங்கி ஆடி,
முதலாக முழுவாழ்வும் கண்டு வாழ்க!
அகிலத்தாற் போற்றுமள வில்லாப் போதும்
அயலார்கள் போற்றலுறும் வாழ்வு தேடி
வகிக்காத உயர்வுகளை வகித்து, வாழ்வில்
வாழ்வாங்கு வாழ நற்சுகங்கள் தேடி
முகிலாக வாழ்கவென வாழ்த்தி, உங்கள்
மணக்கோலம் மனக் கண்ணில் காணுகின்றேன்!

தமிழுடையார் தமிழினமே!

தமிழிற் பேசிடத் தயங்கிடும் உன்றன்
தகுதி என்ன நீ தமிழனென?
தமிழைப் பேசிடத் தெரிந்திடா உன்னை
தமிழன் என்றிடல் தப்பாய் முடியும்!
அமிழ்தை உண்ணத் தயங்கிடும் ஒருவன்,
அமிழ்தின் இனமாய் ஆவதும் இல்லை!
தமிழைத் தக்க நல் வகையறிகின்றவன்,
தமிழன்! எவ்வினமாயினும் தமிழன்!

மொழியைக் கொண்டே இனம் அமையும் எனின்
மொழியுடை இனமே மொழியினமாகும்!
“தொழிலைக் கொண்டே இனம் அமையும்” என
துணிந்து நின்று சொல்ல யாரிங்கு?
பழியைச் செய்தவர் பழிக்குடையார்! மது
பழகிக் கொள்பவர் குடியுடையார்! எனின்
மொழியைப் பேசுவார் மொழியினமே! தமிழ்
மொழியைப் பேசிடின் தமிழ் இனமே!

வேற்று மொழியைப் பேசுமொரு தாய்,
வயிற்றில் ஒருவன் பிறந்திருந்தும்,
சாற்றும் மொழியது தமிழென்றால், அவன்
சாரும் இனமும் தமிழினமே!
காற்றும் கடலில் தவண்டெழும்பின், அது
கடலின் காற்றாய்ப் பெயரெடுக்கும்!
போற்றும் தமிழைப் பேசும் எவரும்
புகழுடைத்தான தமிழினமே!

உன்னைப் பகைத்தேன்! உறவு பகைக்குமா?

என்னருங் கோபியே எங்கே சென்றனை?

ஏனோ இந்த முடிவினைக் கொண்டனை?

உன்னால் இந்த உலகில் எதனையோ

இயற்ற முடியா திறந்தாய் போலும்!

உன்னைப் பகைத்தவன் நானும் உன்னை

உலகைப் பகைத்திடச் சொல்லவுமில்லை!

என்னைப் பகைத்தது இன்றே! முன்னமே

இளமையிற் கூடி ஒன்றாய்ப் பயின்றோம்!

அன்பனே உன்மனம் அழிவைத் தேடிட

இயைந்த தெப்படி இன்னும் அறிகிலேன்!

சொன்னவன் கூட அனைத்தையும் என்னிடம்

சொல்லிட வில்லை! சுகமாய் வாழ்ந்தவன்

என்ன முடிவை எடுத்தாய்? உன்னை

இத்தனை காலம் வளர்த்தாளாக்கிய

அன்னை தந்தையின் ஆசையை மறந்தனை!

அற்ப தோல்வியில் உன்னையே இழந்தனை!

அழகு முகமென கண்முன் மறையுமா?

அன்பனே எத்தனை மாங்கனி என்கை

பழகும் காலம் பறித்துத் தந்தனை!

பள்ளியின் பிணைப்புகள் பிளவாய்ப் போகுமா?

குழலின் ஒலியாய் உன்நா வுரைத்த

கொச்சைத் தமிழை இளமையிற் கேட்டவன்!

அழவும் விட்டுச் சென்றனை கிருஸ்ணா

அன்னை தந்தையின் வேதனை தீருமா?.

இறப்பது அனைவரும் உண்மை! ஆயினும்
 இறக்கும் காலமே இறப்பது பெருமை!
 சிறப்புகள் தேடிச் செல்ல இருந்தவன்
 சென்றது எங்கே? காதற் தோல்வி
 மறப்பதற்காக மறைந்தனையோ? நீ!
 மனிதப் பிறப்பின் மகிமையை மறந்தனை!
 விறகுகள் ஏற்றி உன்னுடல் எரிக்கும்
 வேதனைக் காட்சியை எண்ணிக் கலங்கினேன்!

விதைக்கும் காலம் விதைப்பது தானே!
 விதையை ஏனோ வெயிலில் விதைக்கப்
 பதைத்தாய்? உயிரையே பயணம் வைத்துப்
 பிறப்பதன் பயனையே இழந்து நீ சென்றாய்!
 கதையைக் கேட்டதும் கண்கள் கலங்கின!
 கவிதை எழுதவும் கைகள் நடுங்கின!
 சதையைக் கூட வெட்டித் தருவேன்,
 சரித்திரம் படைக்கவுன் உயிர் விட்டிருந்தால்!

காதல் உன்னுடை கடமையிற் பெரிதா?
 கற்றவன் நீ இதை அறிந்திட வில்லையா?
 மோதலும் பகைமையை மறந்து பின் இணைதலும்
 மனித மாண்பென அறிந்திட வில்லையா?
 ஆதலினால் நீ அவனியை மறந்தனை!
 அன்பா! நாமுனை மறந்திட முடியுமா?
 சாதல் என்பதை விலைபடும் சரக்கெனச்
 சொன்னவன் யாரோ? ஏனதை வாங்கினை?

திருப்ப நாள் அன்னாள்!

வயலிருந்தும் வரப்பிருந்தும் நீரைக் கொண்ட
வாய்க்காலும் அருகிருந்தும் விதையில்லாது
வயலுக்குள் இவையென்ன கருமம் செய்யும்?
வாழ்க்கையிலும் பணமென்ற ஒன்றில்லாயின்
முயற்சியுடன் முழு அறிவுத் திறன் இருந்தும்
முன்னேற்றப் பாதையினை நோக்கிச் சென்று
பயனொன்றும் அடைந்து விட முடியா! நெஞ்சு
பரிதவிக்கும்! பணம் பெறவே துடித்து நிற்கும்!

சேய் அழகை போக்குதற்குத் தாயும் உண்டு
திடமாக இருதிடனும் ஆனால் இங்கு
தாய்ப்பாலே தடையின்றிக் கிடைப்பதில்லை!
தாய் உண்ணா நிலையிலா பால் சுரக்கும்?
வாய்க் காலில் நீரிருக்கும் விதையைப் போட
வற்றி விடும் கொடுமையினைப் போன்றே இங்கு
தாய்ப் பாலும் பிள்ளையினை ஈனும் போதில்
தடையாகும்! வறுமையது எந்நாள் மாறும்!

உள்ளதெலாம் பங்கிட்டு வாழும் காலம்
உருவாகி நடைபோடும் போதே இங்கு
பள்ளமதும் மேடென்னும் நிலையும் மாறிப்
பலருக்கு வாழ்விங்கு தோன்றக் கூடும்!
உள்ளபடி உரைத்திடுவர்! அன்றே உண்மை
உரிமையுடன் நடை போடும்! இன்ப வாழ்க்கை
தெள்ளறிவின் அடிப்படையில் தோன்றும்! ஞாலம்
திருப்பத்தைக் கொண்டிலங்கும் நாளும் அந்நாள்!

அறிய நினைப்பதா அவன் செயல் என்பதா?

விடை காண முடியாத
வினாவிங்கு எழும்! அதனைச்
சடைமுடியோன் சிவனாரின்
செயல் என்று சொல்லுவதால்
தடைப்படுதல் நம்மறிவே!
தெரிந்திடுங்கள்! இனி வருங்கால்
விடை காண முயன்றிடுங்கள்!
வெற்றி உமை வந்தடையும்!

விலங்குகளில் நாம் மட்டும்
வேறாகப் பிரிந்தவர்கள்!
இலக்குடனே வாழ்ந்திங்கு
இருகாலில் நடந் துலகில்
துலக்கமுறு சிந்தனையால்
தெளிவு பெறத் தெரிந்தவர்கள்!
கலங்குவதா? கண்டவற்றைக்
கடவுள் செயல் என்பதுவா?

ஆறறிவு பெற்ற பின்னும்
அறியாமை கொண்டவராய்ச்
சிறிப்பறிய மாட்டாமல்
சீரளிந்து போவதிலும்
இறப்பதிங்கு மேலாகும்!
இருப்ப தெனில் நல்லறிவுத்
திறனுடைய மனிதர்களாய்த்
திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டுமிங்கு!

அனைவருக்கும் பொது விருந்து!

கண்ணிரண்டும் சீதனம்! பெண்ணென ஆசைகள்!
காதல் தோரணம்! கட்டில் நினைவுகள்!
எண்ணமனைத்தும் இன்பத் தவிப்பு!
இரவு தோறும் எத்தனை கனவுகள்!
எண்ணிப் பார்க்கிறேன் என்னைப் போன்று
எத்தனை உயிர்கள் இப்படி வாழும்? இவ்
வுண்மை இல்லா உலகம் எங்களை
உறங்கச் சொன்னது உறவுகள் மீது!

வாலிபம் வந்ததும் வாழ்வில் பொலிவு!
வளர்ப்பிடம் பிறப்பிடம் மறக்கவும் செய்யும்!
தாலியை ஏந்தக் கைகள் துடிக்கும்!
தவிப்புகள் துடிப்புகள் தாக நாக்குகள்,
வேலியில்லாமலே விதைக்க முயன்றிடும்!
விடிந்த பின்னரே வேதனை வெளிப்படும்!
பாலிரண்டினாற் பால்தான் சுரக்கும்!
பருவப் பிறப்புடன் பிரச்சனை பிறக்கும்!

இன்பமும் துன்பமும் இணைந்திருந் திங்கு
எத்தனை உயிர்களை ஏமாற்றி வைத்தது!
அன்னையும் ஆசை மனைவியும் பெண்ணே!
அதுபோல் இன்பமும் துன்பமும் வாழ்வே!
தன்னிலை மறந்து இருப்பதும் இன்பம்
தன்னை நினைக்கவே வருவது துன்பம்!
மன்னரும் மக்களும் வாழ்முறை வேறு
மாளும் காலம் இருவரும் சடலம்!

மயக்க உரசலும் மறதிப் பார்வையும்!

பால் கண்ட பூனைதான் கண்ணைமூடும்!
பஞ்சணையிற் பாலிரண்டும் கண்ணை மூடும்!
கால்வரையும் உணர்ச்சிகளை இறக்கித் தங்கள்
கையிரண்டும் போராடும்! இதழும் சேரும்!
வேல்விழிகள் நேரொத்தே மயங்கி நோக்கி
விம்முகின்ற மார்போடு மார்பைச் சேர்க்கும்!
பால்சுரக்கும்! வருவத்தால் வயிறெழுந்து
படைப்புக்கும் கடவுளுக்குச் சவால் விடுத்து!

பிறந்தவுடன் குழந்தையுள்ளம்! பருவம் வந்து
பரிமாறும் போதினிலும் குழந்தையுள்ளம்!
பறவைகளில் மேலான சுதந்திரம், கண்
பார்க்கின்ற அழகுகளை எடுத்து உண்ண!
விறகுகளே இல்லாத தீயாய் நெஞ்சில்
வளர்கின்ற தீயணைக்கும் படையும் தோன்றும்!
சிறகின்றி இன்பத்து வான வீதி
செல்வார்கள் மணம் கண்ட நாள் தொடர்ந்து

கல்லும் கரையும் காதல் வார்த்தையில்!
கண்கள் கூட மொழியொன்று செய்யும்!
அல்லும் பகலும் எண்ண மேடையில்
ஆசை தேவதை ஆடக் களிப்பாள்!
சொல்லும் சுபத்தில் மேலாம் செயலைச்
செய்து இன்பம் காண்பது! அதற்கும்
எல்லையும் உண்டு மீறும் செயலால்
இன்பம் காண்பது அரிதிலும் அரிது!

வேட்டுவர்கள் சேதி சொன்னார்

மறவர் குலம் படை திரண்டு போகும் நாளை
மனக் கண்ணில் காண்கின்றேன்! எழுச்சி பெற்று
இறப்பெனினும் தயங்காத உள்ளத் தோடே
எழுந்தவர்கள் செல்வதனால், மாற்றான் மேனி
விறகுகளாய் மாறி தமிழ் விடுதலைத் தீ
வெற்றிக்கு அடையாள வெளிச்சம் காட்ட
முறமதிர முழக்கங்கள் வாளைத் தட்ட
மகிழ்த்திடுமோர் நாளொன்று தோன்றக் கண்டேன்!

அங்கவர்கள் படையெங்கும் சிதறிப் போகச்
ஆர்ப்பரித்து புலிகளெனத் தமிழ்க் பட்டாளம்
செங்குருதி ஆற்றினிலே கால்கள் தோய்த்துச்
சினக்க விழிப் பார்வையிலும் வீரம் தேக்கி
மங்கிய தம் இனத்திற்கு விடிவு காண
மார்த்தட்டிப் பிடித்திருந்த வாள்களெல்லாம்
தங்கருமம் முடித்த பெருங் களிப்பினோடு
தத்தமது உறையோடும் காட்சி கண்டேன்!

நரிகளெல்லாம் பசித்திருந்த நிலையைப் போக்க
நன்றி கெட்ட ஈனரவர் உணவாய் மாறி,
விரிகின்ற நரி வாயில் அகப் பட்டார்கள்!
விடுதலையில் செந்தமிழர் மகிழ்ச்சி கொண்டார்!
அரியணையின் மீதமர்ந்து ஆட்சி செய்தோர்
அறியாத இடமெல்லாம் ஓடித் தப்ப
கரையேறி அவருட்கள் மிதித்த சேதி
காடுறையும் வேடுவர்கள் வந்து சொன்னார்!

வழி காட்டி வாழ்வோம்!

தாயவளின் வேதனையில் பிறந்து, பெற்ற
தந்தையுடை வேதனத்தை உண்ட பின்னும்
ஆயகலை கற்க எமை அனுப்பி வைத்து
அன்புக்குப் பாத்திரமாய் அமர்ந்து, பாசப்
பாயதிலே உருள வைத்த பெற்றோர் தங்கள்
பலமிழந்து வயதேறி உருக்குலைந்து
நோயடைந்து நமைவிட்டுப் போன பின்னே
நாமுலகப் பயிற்சிக்குச் செல்லுகின்றோம்!

தாரத்தின் துணையொன்றைக் கொண்ட வாழ்க்கைத்
தத்துவத்தை நாம் படிக்கும் போதும், ஆற்றின்
ஓரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் கொக்கைப் போன்று
உயர் வாழ்வை எதிர் பார்த்து இல்லாப் போதில்
வேரறுந்த மரங்களென வீழ்ந்து பின்னர்
விம்முகின்றோம் சிறு வாழ்க்கை யேனும் தேடி!
காரமில்லா வெங்காயம் ஆன பின்னே
கலங்குகின்றோம்! இது எங்கள் வாழ்வின் சேதி!

இலக்குடனே வாழ்க்கையினைத் தொடர்வீராயின்
இல்வாழ்க்கை என்றுமே கசப்பதில்லை!
நலம் பெறலாம்! நன்மைகளும் சேரும்! இன்ப
நல்வாழ்வும் கிட்டிவிடும்! எம்மைப் பார்த்துக்
கலங்குவர் தம்நிலையை மாற்றித் தங்கள்
கடமைகளை நன்முறையிற் செய்யத் தூண்டும்!
விலங்குகளும் எம் கையை விட்டுப் போகும்!
விழிநீரும் வேதனையும் அழிவைத் தேடும்!

இருட்டறையில் வந்த நிலா!

முத்தமென்ற நூலெழுத என்னிடம் வந்தாள்!

முகவுரையும் முடிவுரையும் நானே என்றாள்!

“அத்தான்” என்றாள்! முதலில் ஆரம்பித்தேன்!

அடுத்தடுத்து அவளுமதைத் தொடர்ந்து வந்தாள்!

சத்தமின்றிப் புரிகின்ற கலையைப் பற்றிச்

சிறிதிடையுள் எழுதுங்கள்! என்றாள் இந்தப்

புத்தகத்தின் விற்பனையில் பெறும் பணமோ

பிள்ளையென்ற வடிவில் தான் வருமென்றிட்டாள்!

மங்கை எனதெண்ணங்கள் அதிகம்! சொல்லும்

மார்க்கந்தான் இன்னுமெனக் கில்லை! ஆனால்

எங்களுக்கும் செய்வதற்குத் தெரியும்! நீங்கள்

ஆரம்பித்தால் அதனைத் தொடர்ந்து செய்வோம்!

கொங்கையார்க்கு நாணமென்றிருப் பதால்தான்

கற்பழிப்பு உங்களுக்கு இல்லை! என்றாள்!

அங்கங்கள் இடையிடையே நன் றுரசும்!

அப்போதே முத்தமெனும் நூல் தொடரும்!

இதழ்திகம் சேருவதால் முத்த நூலின்

எடைகூடும்! அப்போதே இன்பம் தோன்றும்!

விதவிதமாய்த் தொடருங்கள்! அப்போதே நம்

விருப்பங்கள் நிறைவு பெறும் என்றாள்! என்னை

இதயத்தில் வைத்திருப்பதாகச் சொன்னாள்

இவளறியாள் நானவளைக் கவர்ந்த செய்தி!

கதவுகளை மூடியபின் எழுதும் போதே

கொடுப்பதற்கும் எடுப்பதற்கும் இலகுவாகும்!

விலாசம் தேடும் விண்ணப்பம்!

விலாசங்கள் இல்லாத இடத்தை நோக்கி
விண்ணப்பம் அனுப்புகிறேன்! இன்றுங் கூட
பலாச்சுளையை அறியாதார் முள்ளைப் பார்த்து
பழிப்பதனைக் காணுகிறேன்! அதுபோல் எந்தன்
விலா எலும்பைக் கண்டவர்கள் வீரம் இல்லா
வெள்ளெலிக்குக் கீழாக ஒப்பிட்டார்கள்!
உலாவுகின்றார் சுதந்திரமாய்! அதைக் கொடுத்த
உத்தமனாம் காந்தியுடை உருவம் என்ன?

எதைவைத்து எதைப் பார்ப்பதென்றே இன்று
இவரறியார் போலிகளில் மயக்கம் கொண்டார்!
விதையொன்றை வைத்து அதன் பயிரைப் பற்றி
விபரங்கள் தருகின்றார் இவர்களாற் றான்
சிதைவாகிப் போனதிந்த நாடு! பெற்ற
சுதந்திரமும் மாரடைப்பால் அவதிப்பட்டு
கதைமுடியும் காலத்தை நோக்கிச் செல்லும்
காட்சியினைக் காணுகிறோம்! இன்னும் வாழ்வா?

யார்யார்கள் இவ்வுலகில் வாழல் வேண்டும்,
யாருக்காய்ப் புத்துலகு தோற்றல் வேண்டும்,
நேர்வழிகள் நாம் வகுத்த பின்னே, தோன்றும்
நல்லுலகில் செய்பவைகள் யாவும் இங்கு
போர் தொடுக்கும் முன் நாங்கள் அறிந்தபின்னே
புறப்படுவோம்; போலிகளை அழித்தொழித்து
தார் அணிவோம்! சீராளர் வாழ்விற் கெல்லாம்
திருவளிப்போம் இதுதான் என் விண்ணப்பங்கள்!

எவரும் கூறாத வழியொன்று!

இறக்கும் போதொரு கவிதை செய்வேன்!

எவரும் கூறாத வகையிருக்கும்! தினம்
உறங்கி, இவ்வுலக அனுபவம் மறந்தவர்
எழுந்திருந்து இவ்வுலகை இயற்றுவார்!
அறங்கள் சேவைகள் அத்தனையும், அதன்
ஆயுள் வரையும் அவனியில் தொடரும்!
இறக்க எண்ணியே வாழ்ந்தவர் இன்னும்
எத்தனை காலம் வாழ்க்வெனக் கேட்பார்!

இல்லாத தொன்றை இயம்பி நான் மக்களை
ஏமாற்றும் எண்ணம் இன்னும் அறிகிலேன்!
சொல்லாததொன்றைச் சொல்லுவேன், உண்மைதான்!
செயலிலே உள்ளது தொடரவே சொல்லுவேன்!
நல்லவர், அறிவுடை மாந்தர்கள் தோன்றுவர்!
நாச உலகையும் நேசமாய்க் கொள்ளுவர்!
கல்வியை மேலாகப் போற்றுவர்! வாழ்க்கையின்
கூறுகள் அனைத்தையும் அனுபவித் தறிகுவர்!

என்ன சொல்லுவேன் என்றெனை அனைவரும்
இன்னும் வியப்புடன் ஏனெனைப் பார்சிறீர்?
துன்பப்படுங்கள் வாழ்க்கையை உணருவீர்!
தன்னை வருத்தியே வாழ்வது வாழ்க்கை! நீர்
இன்பம் நிறைந்த இடத்தி லிருந்தால்,
உலகைப் பற்றிநீர் என்ன தான் அறிகுவீர்?
அன்பும் பண்பும் அறிவதிவ் வாழ்க்கையில்
துன்பப் படுகையில் என்பதை அறிகுவீர்!.

எங்கள் தவிப்பு உங்களுக்கு கின்பமா?

மனம் திறந்து எழுதுகிறேன் கடிதமொன்று!
மனைவியிடம் சொல்லுங்கள் என்னைப் பற்றி!
கனவுகளைக் கல்லாக்கிச் சிலை வடித்து
கல்யாணப் பந்தலிலே ஏற்றி வைத்தேன்!
தனம் தேடி, நல்வாழ்வு காண நின்றேன்
தவிப்படைந்தேன்! கனவிலுமே தோல்வியுற்றேன்!
எனக்குமொரு பெண்ணிருப்பாள்! என்தைத் தேடி
உறவு கொள்ள வருவாளென் றறியச் செய்வீர்!

இரவுகளில் என்னிலையை எண்ணிப் பார்த்து
உங்களிலே நானொருவன் உணர்ந்து கொள்வீர்!
விரகமெனும் தாபத்தில் வாழும் என்னோர்
வேதனையைப் புரிந்து கொள்ள நீங்களெல்லாம்,
இரவொன்றில் தனியாகத் தூங்கிப் பார்த்து,
அனுபவத்தாற் பதிலொன்று எழுதி வைப்பீர்,
வரவேண்டும்! எனக்குமொரு இல்லாள் என்று
வேண்டுங்கள்! என்போன்றோர் வாழ வேண்டும்!

தனிமையெனும் ஆற்றினிலே என் போன்றோர்கள்
தவிப்பதிலும் உங்களுக்கு இன்ப மென்றால்
மனிதர்களில் உங்களுக்கு மட்டுந் தானா
மங்கையரும் பிள்ளைகளும், இன்ப வாழ்வும்?
இனிமை பெற எங்களுக்கும் உரிமை வேண்டும்!
எப்போது? வயதேறிக் களைத்துப் போனோம்!
கனிகையரும் விரும்புகின்றார்! என் போன்றோரின்
கனவுகள் தான் அதிகமென எண்ணுகின்றேன்!.

தமிழ் மொழி காப்போம்!

தமிழரென நாம் வாழல் வேண்டும், என்னில்
தமிழிருந்தால் மட்டும் நாம் தமிழராவோம்!
அமிழ்து தமிழ் மொழி அழிவைப் பெற்றாலிந்த
அவனியிலே தமிழினமே அழிந்தே போகும்!
தமிழுக்குத் தக்க தொரு உயர்வு பெற்றால்,
தமிழினமே தானுயர்ந்த நிலையைச் சேரும்!
உமி தூய அரிசிக்குக் காவல் போன்று
உயர்வு தமிழ் மொழிக்கென்றும் நாடே காவல்!

தாய் மொழியை நன்கறியாத் தமிழர் பல்லோர்,
தரங்கெட்ட பிற மொழியைப் பேசித் தொற்று
நோய் பிடித்த மனிதரென அலையும் போதில்
நாடாளும் ஆசை யெமக்கில்லை ! இந்த,
பேய் பிடித்த தமிழினத்தை மீட்டு, எங்கள்
பண்பாட்டை, தமிழ் மொழியைக் காக்க நாடோர்
நாய் எனவே அலைந்திடினும் நல்லோர் எம்மை
நன்றியுடன் கூர்ந்திருக்க வாழ்வோம் மண்ணில்

“நான்தமிழன்” என்பதற்கோர் தகுதி வேண்டும்!
நல்லபடி நம் தமிழைப் பயிலல் வேண்டும்!
தேன் ஊறும் நாவிதழ்கள் தமிழைப் பேசி
திக்கெட்டும் தமிழ் மணக்கச் செய்தல் வேண்டும்!
“பேன்” தலையை விட்டு தலை மாறல் போன்று
பிழைப்புக்காய் பிற மொழியைக் கற்றல் கூடா!
தீந்தமிழைக் கற்று திறன் பெற்ற பின்னே
தேடிப் பிற மொழி கற்றல் கேடே யில்லை!

அறியாமை அகல வேண்டும்!

இறைவனிடம் கையேந்தும் மாந்தர் பல்லோர்
இல்லாமை நிலையினிலே தொடர்ந்து, வாழ்க்கை
முறையின்றி, மானிடர்க்கு உயர்வு தேடும்
முன்னேற்றப் பாதையிலே நடை போடாது,
சிறையுளலும் கைதிகளைப் போன்றே, தங்கள்
சிந்தனையைச் சிவலோக வழியில் தேக்கி,
உறைய விடும் நிலை மறந்து தம்மைத் தாமே
உணர்வரெனின் உலகினிலே மலர்ச்சி தோன்றும்!

கல்லுருவில் இறையுருவைக் காணும் மாந்தர்
கல்வியிலே அறிவுருவைக் காணல் வேண்டும்!
அல்லிமலர் மொட்டவிழும் காட்சி தாமும்
ஆண்டவனின் செய்கையெனச் சொல்லல் விட்டு,
நல்லறிவு கொண்டவரை நாடித் தங்கள்
நலிவுதனைப் போக்கி விடல் வேண்டும்! இன்ப
எல்லையிலே தாமுலவ வேண்டும்! என்னில்
இடைவிடா முயற்சியுடன் வாழல் வேண்டும்!

வாழ்வொரு நல்லவுடல் வேண்டும்! பெற்ற
வாழ்க்கையிலே நல்லுழைப்பு வேண்டும்! ஆற்றின்
ஆழமறியாப் பொழுதும் நீந்திக் கொள்ளும்
அனுபவத் தோடிருப்பின் பயமொன்றில்லை!
வாழ முடியாப் பொழுதும் வாழ்க்கையொன்றை
வாழ்வதெனில் எப்படி யென்றறிதல் வேண்டும்!
வேழ முகத்தோனே எமக்கருளு மென்று
வேண்டுவதால் வாழ்க்கையிலே பயனொன்றில்லை!

தமிழரிலே நானொருவன்! ஏற்றாற் போதும்!

உனக்கொரு தாய்! எனக்கொருதாய்! ஆனாற்கூட
உறவுகளால் நீ அண்ணன்! நீயே சொல்ல
மனமடைந்த மகிழ்ச்சியினை அறிவாயா? நீ
மணம் படைத்துப் பிறந்து வந்த காகிதப்பூ
தனக்கென்று சிலர் வகுத்த சாதிக் கொள்கை
தத்துவத்தில் நான் தாழ்த்தப்பட்டோன் என்றால்!
இனத்திலொரு தமிழன் நான் ஏற்றாற் போதும்!
எவன் என்னைத் தாழ்த்தியும் நான் தாழ்ந்தா போவேன்?

இலட்சியம்தான் எம்பாதம் நடக்கும் பக்கம்!
எதிரிகளின் தலை எங்கள் கால் மிதிக்கும்!
இலங்கையிலே தமிழர்க்கோர் நிலம்பிரிக்க
ஒன்றுபட்டு வந்த பின்தான் உனை அறிந்தேன்!
விலங்குடையும்! தமிழினத்தார் கொண்ட கொள்கை
வெற்றி பெறும்! வேங்கைகள் நாமிருக்கு மட்டும்!
பலம் படைத்தோன் எமைஎதிர்த்து வந்தாற் கூட
பணிவதில்லை! மறத்தமிழன் தலை பறிப்பான்!

என்கையும் உன்கையும் இணைந்த பின்னே
எத்தனை கைகள் இன்னும் இணையும் பாராய்!
தன்மானம், தமிழ் மொழியிற் பற்றுக் கொண்ட
தீரர்களில் நீயொருவன்! நாளை ஈழம்
ஒன்றென்ற நிலைமாறும்! இரண்டு துண்டு!
இன் னொன்று தமிழீழம்! எமது நாடு!
அந்நாளே தமிழர்தம் சாபக் கேடு
அழிவடையும் தமிழர்க்கோர் நாடு தோன்றும்!

இன்பத்தால் வருவதே துன்பம்!

கண்ணோடு கண்ணீர்க்கும் காதல் வாழ்க்கைக்
கடல்மீது கரை சேரப் படகாய்த் தேடும்
பெண்ணிடத்தே நாம் பெற்ற இன்பத்தாலோர்,
பிறப்பினையும் உருவாக்கிக் கொள்வதாலே
மண்ணுயிர்கள் இறப்படையும் போதும், வாழும்
மானிடரோ மற்றேதும் உயிர்கள் தாமோ
எண்ணிக்கை குறைவுற்றுப் போகாதிங்கு
இருப்பதிலும் அதிகரித்துச் செல்லக் கண்டீர்!

இன்பத்தின் நடமாட்டம் இருக்கு மாட்டும்
இறப்புகளும் அதிகரித்துச் செல்லும் போதும்
அன்பென்னும் ஆடையினை மாட்டிச் சேரும்
ஆடவரும் பெண்டிரும் இருப்ப ராயின்
என்றென்றும் பிறப்புகளும் குறைவின் நோங்கும்!
இந்நாளில் அதிகரிப்பைத் தாங்கும் போக்கில்
தன்னிறைவை நோக்க வகையின்றி நாடு
தானுயர்வைத் தேடுதற்கோர் கட்டுப்பாடு!

இரண்டோடு போதுமென்றோர் கட்டுப் பாடு,
இருப்பதனை அறிந்தவரும், தம்மை மீறி
இரவோடு இரண்டொன்றாய்ச் சேர்ந்து மேலும்
இன்பத்தாற் பிறப்புக்கோர் வழியைத் தேடி
விரகதாபத்தின் வேதனையைத் தாமடக்கி
வாழ்க்கைப் பாதையுடன் வறுமையினைச் சேர்ப்பர்!
இரங்கும் மனிதரிவர் இன்பத்திற் தடையிட்டால்,
உலகத்தீமை துன்பம் அத்தனையும் ஓடிவிடும்!.

பிறந்து விட்டோம் வாழுகிறோம்!

உறவுகள் என்பது நடைமுறையில், பிறர்
உரிமையைத் தேடும் வடிவமடா! புவி
இறந்தவர் அனைவரும் உறவு கொண்டார்!
இவர் பிறந்ததும் உறவதன் காரணத்தால்!
மறப்பதும், மனிதனை மனிதனே மிதிப்பதும்,
மானிடர் ஜாதியில் சகஜமடா! எவர்
அறப்படி வாழ்கிறார் எவருமில்லை! இதை
அறிந்தவர் கூடவே தீமை செய்வார்!

வாழையடி வாழைகளாய் உலகந் தன்னில்
வாழ வந்தோம்! பலர் வாழ்ந்தும் போனதாலே
ஏழைகளே பலர் இன்று வாழ்கின்றார்கள்!
எங்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் வாழ்க்கை நாளை
ஏழைகளிற் கீழாகத் தோன்றும் உண்மை!
எப்படித்தான் வாழ்ந்தழியப் போகின்றாரோ?
கோழைகளின் கூட்டங்கள் அழியும் அன்று!
கடின உழைப்பாளர்கள் தான் வாழ்வர் நன்று!

எப்படித்தான் வாழ்ந்தாலும் இறப்பு உண்டு!
எடுத்ததையும் உண்ணாமற் பலர் இறந்தார்!
இப்படித்தான் வாழ்வதென வாழ்ந்தோ ரெல்லாம்
இறந்த பின்னும் எம்மிடையே நிலைத்ததுண்டு!
நப்பாசையால் எழுந்த தோல்வி கண்டு
நரகமென இவ்வுலகைச் சொன்னாற் கூட
தப்பில்லை! பிறந்தவர்க்கு வாழும் எண்ணம்
திடமாயின் முயற்சியிலே வாழ்க்கை உண்டு!

புரிந்த பின் புறப்படுங்கள்!

இளமையிலே அனுபவிக்கும் துன்பம் எம்மை
இன்பத்தின் வாயிலுக்கே இட்டுச் செல்லும்!
வளர்ச்சியிலே நாம் பெற்ற துன்பம் யாவும்
வாழ்க்கையிலே அனுபவங்கள் ஆன பின்னே
தளர்சியின்றித் தொடர்ந்த வொரு முயற்சியுண்டேல்
தேடி வந்து இன்பமுனைக் கூடிக் கொள்ளும்!
விளங்கியபின் புறப்படுங்கள்! வாழ்க்கைப் பாட்டில்
வெற்றியுடன் திரும்பிடுவீர்! தோல்வி யில்லை!

வாழ்வென்றே நாமிங்கு பிறந்த பின்னர்
வாழ்க்கையினைக் கண்டஞ்சத் தேவையில்லை!
ஆழமென்ன வென்றறிந்த பின்னும் ஆற்றில்
இறங்காது இருப்பதிலும் பயனொன்றில்லை!
தாழம்பூ வாசனையை நுகர்ந்த மூக்கே
தீண்டாத மலவாடை நுகர்தல் போல
வாழ்வென்று இப்புவியில் பிறந்த பின்னர்
வாழ்க்கையிலே இன்பதுன்ப நுகர்விருக்கும்!

ஆவதற்கோ பத்துமாதம் போதும்!
அழிவதற்கோ பலபத்து ஆண்டே செல்லும்!
சாவதற்கு என்று ஒரு நாளே எங்கள்
சரித்திரத்தில் நிலையிடத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்!
சீவனொன்றைப் பெறுகையிலும் வேதனை! உயிர்
சென்று விடும் போதுமிங்கு வேதனை!
காவலென்று எந்தவுயிர் எங்களை, இங்கே
காத்திருக்கும்? காவலென்ப தில்லையே!.

காலக் கதவுகள் திறந்து கொடுக்கும்!

சிகரங்கள் மேகத்தைத் தட்டுதல் போல்
சிந்திக்கும் முன்னொரு காட்சி தோன்றும்!
நகர்கின்ற மேகங்கள் கருவடைந்தால்
நீர் வந்து மண்ணிலே விழுதல் கூடும்!
பகல்மீது வானத்தில் வெள்ளி தோன்றின்
பஞ்சங்கள் எங்களை விட்டுச் செல்லும்!
புகழுடன் வாழ்ந்திட எண்ணும் மாந்தர்
பிறக்கின்ற போதிங்கோர் மலர்ச்சி தோன்றும்!

கசடறக் கற்றிடும் கல்வியை வாழ்க்கையில்
கடைப்பிடிக்கின் அதன் பயன் விளையும்!
விசத்தினை உண்ட பின்னும் மரணம்
விளையா திருக்கவும் வழிகள் தரும்!
திசயறி கருவியைப் போலே எம்மை
தீமையைக் காணின் எதிர்த்திடச் செய்யும்!
கசடறக் கற்ற கல்வியைக் கடைப்பிடி!
காலம் உனக்காய் கதவுகள் திறக்கும்!

காமத்துப் பாலிலே சொன்ன வித்தை
கஞ்சினைக் குடித்தபின் இருட்டு வீட்டுள்!
தாமரைப் பூவிலே வண்டாய் மொய்த்து
தரந்தர மாகவே பிள்ளை பெற்று
பாமரக் குடியெனத் தொடர்ந்து வாழ்வேவார்
படிப்பதன் வாசனை அறியும் போதில்
நாமங்கள் மாறிடும்! நாடே மாறும்!
நமக்கெனப் புதுவித வாழ்க்கை தோன்றும்!.

புத்துலகியற்றுவோம் புறப்படுங்கள்!

ஒருவரை ஒருவர் உண்ணும் காலம்

உணவுப் பஞ்சம் தொடர்ந்திடில் வந்திடும்!

பெருகும் மக்கட் தொகையினும் வாழ்க்கை

பிரச்சனை அதிகம் பெருகிடும் போதினில்

தருபவர் இன்றிக் கேட்பதற் கென்றே

தோன்றிய மக்களே துன்பச் சூமையுடன்

இருப்பவர் இல்லம் ஏந்துவர் கைகளை!

ஈகையில்லை! எனின் வாழ்விவர்க்கெங்கே?

சொல்லும் அனைத்தும் செயலாய்ப் போனால்

சுகங்கள் அதிகம் சச்சர வென்னுமோர்

சொல்லுக் கிங்கே இடமிருக்காது நற்,

சிந்தனை செய்ய வழி பிறக்கும்! உயிர்

எல்லையில்லாதிங்கு தோன்றிடும் போதினும்

எவையும் துன்பப் பட்டிட மாட்டா!

நல்லவை தோன்றும்! நலியவை வளம் பெறும்!

நாடு செழிக்கும்! நன்மைகள் பெருகிடும்!

நாங்களும் வாழப்போ ராட்டம் செய்கிறோம்!

நாளையோர் நாளில் வாழ்வெமக் குண்டு!

ஏங்கிய மக்களின் இதயம் குளிர்ந்திட

ஏதுவழி? ஏதுவழி? அவ்வழி தேடுவோம்!

ஒங்கிய கைகள் புத்துல கியற்றும்!

அனைவரும் இங்கே வாழ்வினைக் கொள்வோம்!

நாங்களும் வாழ்வோம் நாளையோர் நாளில்!

நமக்கொரு வாழ்க்கை அமைப்பது நாமே!.

கரியும் என் கவி எழுதும்!

ஆயிரந் தாளிட்டும் என்
அடையாத் திருவிழியை
நோயிடந்தான் பறி கொடுக்கும்
காலம் நெருங்கிடினும்
வாயிருந்தும் நாவிழுத்து
வாக்கே கெட்டுடினும்
பாயினிலே வாழும் நாள்
பல்லாண்டு வந்திடினும்
கையிருக்கும் வரை எனது
கவிதை வரி ஓயாது!
உயிரிருக்கும் வரை உள்ள
மெய்த் துடிப்புத் தீராது!

மையிருக்கும் பேனையது
மை குன்றிப் போயிடினும்
வயிற்றுச் சுவரொட்டி
வறுமை எனைத் தாக்கிடினும்
கயிற்றில் தலை கொடுக்கும்
காலம் எனைக் கூடாது!
கையிற் பலமிருப்பின்
கரியும் என் கவி எழுதும்!

மயிரில்லா மொட்டையது
வந்திடினும், என் மண்டை
“பயிரில்லா நிலமாக” பார்ப்
பவர்க்குத் தோன்றிடினும்

வெயில் பட்டு வெந்தாலும்
வியர்வை அதைத் தோய்த்தாலும்
துயில் கொள்ளா என்னறிவு
தொடரும் கவிதைகளாய்!

மயில் விரிக்கும் தொகையென
கவி விரிக்கும் என்னறிவு
குயிற் குரலின் ஓசையென
சந்தமுடன் சேர்ந்திருக்கும்!
தயிரைக் கடைவது போல்
சிந்தனையால் அறிவுதனை
பயிலும் மாந்தருக்கு பண்
படுத்தி நான் கொடுப்பேன்!
உயிர் போகும் நாளன்றே
ஓயும் என் ஐவிரல்கள்!
துயில் கொள்ளா உள்ளமது
தூங்காது அப்போதும்!.

தனியுடைமை ஒழியட்டும்!

சொல்லுங்கள்! என்னிடத்தில் நாட்டில் உள்ள
சீரழிவைச் சொல்லுங்கள்! ஏனென்றால் நான்
நல்லுலகைக் காண்பதற்குக் கண்கள் பெற்றேன்!
நரகத்தைக் காண்பதற்குக் கண்கள் என்னில்
இல்லை! அதைப் பெற்றிடவும் விரும்பவில்லை!
இருந்தாலும் இவ்வுலகை மாற்றும் நோக்கில்
நல்லெண்ணம் கொண்டவன் நான்! அதனால் இந்த,
நாட்டிலுள்ள சீரழிவை விளக்கிச் சொல்வீர்!

இன்றென்னால் முடியாத போதும், நாளை
எதிர்காலம் இதற்காக எனைப் பணிக்கும்!
அன்றுங்கள் ஆசைகளை முடித்து வைக்கும்
அதிகாரம் கிடைத்துவிடும்! இனத்தினர் தம்
தன்மான உணர்வோடு வாழச் செய்யும்,
திட்டங்கள் செயல்வடிவு கொளும் மக்கள்
அன்போடும் பண்போடும் நல்லோர் போற்றும்
அறிவோடும் வாழ்கின்ற நாளும் தோன்றும்!

ஒருவருக்குப் பலர் அடிமையாகி, உண்ண
உழைக்கின்றார் இதனாலே வறுமை! பஞ்சம்
பெருகுவதைத் தடுப்பதற்கு ஏழை மக்கள்
பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை ஆதரித்தும்
உருவாகவில்லை அந்தப் பொதுமை ஆட்சி!
உறுஞ்சுகின்ற மூட்டை முதாளிக் கூட்டம்
இருக்கின்ற வரையிலுமே ஏழை வாழ்வில்
இன்பமில்லை! இக்கூட்டம் அழிய வேண்டும்!.

இயற்கை அழகைப் பகைத்த விழிகள்!

அலையில்லா நீரொன்று வருகிறது! பெண்மாளை
அணைத்த சுகத்தோடு கடல்தேடிப் போகிறது!
மலைமீது உரசியது வெண்பளிங்கு நிறமெடுத்து,
மாங்கை உடலெங்கும் முத்தமிட்டுச் செல்கிறது!
விலையில்லா அழகொன்றை ரசிக்கின்றேன்! என்நெஞ்சு
வேதனை அறிந்தோ அவள் மார்பு வீங்கியது?
கலைஞன் கண்களில் இயற்கை இக் காட்சி! ஓர்
காமுகன் பார்வையில் ஏதங்கு மீதி?

மெல்லிய துணியொன்று மேனியை மறைக்க,
மேலும் கீழுமுடல் சுதந்திரம் படைக்க!
கல்லிலே சாய்ந்தபடி நீராடும் கன்னி,
கண்களில் என்முகம் ஏன் விழவில்லை?
சொல்லத் துடிக்கிறேன் காதலை; என்மனம்
சொல்லத் தடுப்பதும், நீர்வரும் ஓசையும்
தொல்லை கொடுத்ததன் பின்பு நான் எப்படி
தையல் இதயத்தில் என்னினை வேற்றுவேன்?

சுற்றும் மலைவளர் தேயிலை றப்பர்
சந்திர வானில் நடைபயில் மேகம்
நற்றமிழ் பாடும் குயில், கிளி, செண்பகம்
நீண்டு படுக்கும் மாவலி கங்கை, கண்
விற்கும் அழகுகள்! இத்தனை மத்தியில்,
வஞ்சியென் நெஞ்சினைத் தொட்டதன் மர்மம்
இற்றை வரைக்கும் அகிறிலேன்! கண்களும்
இயற்கை அழகை மறுத்ததும் ஏனோ?.

அறியாமை நீங்கட்டும்!

மல்லிகையில் வண்டிருக்கும்! ஆனால் அந்த
மலர் வாட மற்றொன்றை நாடிப் போகும்!
நல்லறிவு நம்மிடத்தே தோன்றும் ஆயின் ,
நகன்று விடும் அறியாமை நம்மை விட்டு!
கல்லினையும் செதுக்கிய பின் தோற்றம் மாறி!
கலை வடிவம் பெற்று உயர் மதிப்பைத் தேடும்!
வில்லில்லா அம்பெனினும் வெற்றி நோக்கும்
வீரர்க்கு அது போதும் களத்தில் நிற்க!

கள்ளியிலே கால் வைத்தாற் குத்தும்! முள்ளை
காலிருந்து எடுத்து விட முள்ளே வேண்டும்!
கள்ள மனம் என்றென்றும் தன்னைத் தானே
குத்துவதை அவரவரே அறிவர்! மண்ணில்
பள்ளமெனில் நீர் நீரம்பும்! அதனைப் போக்க
பரப்பினிலே மேடாகத் தோன்றும் மண்ணை,
அள்ளியதிற் போட்டு விடும் போதில் மக்கள்
ஆழத்தில் வீழாது தடுத்தல் கூடும்!

அறியாமை உடையாரின் உள்ளந் தன்னில்,
அஞ்ஞான நீர் தங்கி மடமை தோன்றும்!
அறிவாளர் கருத்தென்னும் மேட்டை வெட்டி,
அஞ்ஞான உள்ளத்துப் பள்ளம் போடின்,
குறி வைத்து எறிகின்ற அம்பில் வந்து
கிடைக்கின்ற பலனுக்கு ஒத்தாற் போன்று
செறிவான அறிவுள்ள மக்கள் தோன்றி,
சீர்திருத்தம் பெற்று விடும் உலகு தானாய்!

ஒரு நெம்புகோலுக்கு

ஒரு நெம்புகோலுக்கு
தமிழனைத் தமிழன்
காட்டிக் கொடுப்பான் !
எதிரியிடம்! – ஆனால்
கவிஞனைக் கவிஞன்
காட்டிக் கொடுத்தான்!
ரசிகனிடம்!

எனது கவிதைகள்
எதிலும் வெளியாகாமல்
எனது ரசிப்பிற்கே
இலக்காகிக் கிடந்தன!

மதிப்பிற்குரிய பாவலர்
எழிற்கோவன் அவர்களே
முதன் முதலில்
எனது கவிதை ஒன்றை
சென்னை தொலைக்காட்சியில்
பாடலாக
அரங்கேற்றி வைத்தார்!
இந்த
கவிக்குயிலின் தூண்டலினாலே
இன்னும் எழுத வேண்டும்
என்ற ஆர்வம் பிறந்தது!

அந்த
பெருந்தன்மையாளனுக்கு
எனது பணிவான நன்றிகள்
என்றும் உரியதே!

அன்புடன்
வே. கருணாநிதி

தம்பி கருணாநிதியின் “கீழைக்காற்று” என் விழிவாசலில் வந்து இதய மண்டலத்தில் தவழ்ந்தது. நாளைய விடுதலைக்காகச் செந்நீர்ப் பாசனம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் தமிழீழ மண்ணில் பிறந்தவன் தம்பி வே. கருணாநிதி என்பதே எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

ஆயிரந்தான் செல்வம் எமக்கிருந்த போதும்
அழகு தமிழ் மொழி வாயாற்பேசாவிட்டால்
வாயிருந்தும் வாழ்க்கையிலே வறியோர் நாங்கள்
வாழ்வதெனில் தமிழ் பேசித்தானே வாழ்வோம்.

என்று தமிழ்மொழி மீது தனக்குள்ள பற்றையும், பாசத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டும்போது மெய்சிலிரக்கின்றது.!

கேடு கெட்ட தமிழினமே உன்னைத்தானே
கேட்கின்றேன் ஒரு கேள்வி விடையிறுப்பாய்
நாடு விட்டாய் நல்ல தமிழ் - மொழியை உன்றன்
நாவசைக்க மறுக்கின்றாய்! தமிழன் அன்று
பாடுபட்டு செங்குருதி களத்தில் சிந்தி
பசி உறக்கம் கொள்ளாது தமிழைக் காத்து
தேடிவைத்த நாடுவிட்டாய் தமிழும் இன்று
தெருத்தெருவாய்த் தேய்ந்தலையும் நிலை கண்டாயா?

என் நெஞ்சம் நீண்டகாலமாகத் தொடுத்த வினாக்கணையைத் தான் இவன் கவிதையிலே இப்படித் தொடுத்திருக்கிறான்!

புலவர் புலமைப்பித்தன்
அரசவைக் கவிஞர், தமிழ்நாடு

சும்பாள அச்சகம், திமிலைதீவு, மட்டக்களப்பு, 071 130 8391